

พระธรรมโรม

Shepherds Global Classroom อยู่เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์โดยการจัดเตรียมหลักสูตรสร้างผู้นำคริสเตียนทั่วโลก เราตั้งเป้าที่จะเพิ่มจำนวนโปรแกรมฝึกอบรมให้กับคนในท้องถิ่นโดยมอบอุปกรณ์คือหลักสูตร 20 หลักสูตรไว้กับผู้ฝึกอบรมฝ่ายวิญญาณในทุกประเทศทั่วโลก

หนังสือนี้ดาวน์โหลดฟรีได้ที่ <https://www.shepherdsglobal.org/courses>

ผู้เขียนหลัก: ดร. สเตเฟน เค กีบสัน (Dr. Stephen K. Gibson)

ลิขสิทธิ์ © 2023 Shepherds Global Classroom

แปลเป็นภาษาไทยจากฉบับแก้ไขภาษาอังกฤษครั้งที่สาม

สงวนลิขสิทธิ์

เนื้อหาของบุคคลที่สามที่มีลิขสิทธิ์โดยเจ้าของที่ใช้ในหลักสูตรนี้ได้รับการแบ่งปันภายใต้ใบอนุญาต

พระคัมภีร์อ้างอิงทั้งหมดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน (THSV)

ประกาศสิทธิอนุญาต:

หนังสือเล่มนี้อาจพิมพ์และแจกจ่ายอย่างเสรีในรูปแบบสิ่งพิมพ์และดิจิทัลภายใต้แนวทางต่อไปนี้: (1) เนื้อหาของหนังสือต้องไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าในทางใดทางหนึ่ง; (2) ไม่สามารถขายสำเนาหนังสือเพื่อหากำไร; (3) สถาบันการศึกษาใช้/ทำสำเนาหนังสือเล่มนี้ได้ฟรีแม้ว่าจะเก็บค่าเล่าเรียนก็ตาม และ (4) ห้ามแปลหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตและการควบคุมดูแลจาก Shepherds Global Classroom

สารบัญ

สารบัญ.....	3
ภาพรวมหลักสูตร	5
(1) โครงร่างพระธรรมโรม	9
(2) บทนำสู่จุดหมายฝาก.....	11
(3) เอกลักษณะเฉพาะของการทรงเรียกเพื่อเป็นอัครทูต	17
(4) ความอธรรมของคนต่างชาติ	29
(5) ความอธรรมของคนอิสราเอล	47
(6) สภาพวะของคนทั้งโลก.....	61
(7) วิธีการและความหมายของการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม.....	75
(8) ชัยชนะเหนือบาป	93
(9) คนที่ถูกตัดสินว่าบาป	117
(10) ชีวิตในพระวิญญาณ.....	135
(11) การเลือกสรรของพระเจ้า	149
(12) ข่าวสารเร่งด่วน	161
(13) พันธกิจกับความสัมพันธ์ต่าง ๆ.....	179
(14) นิमितสำหรับพันธกิจต่าง ๆ.....	195
คำถามเพื่อการทบทวนและการทดสอบท้ายบท.....	207
หนังสือที่แนะนำให้อ่าน.....	213
บันทึกงานมอบหมาย.....	215

ภาพรวมหลักสูตร

คำอธิบายวิชา

จุดหมายของเปาโลถึงผู้เชื่อที่กรุงโรมอธิบายถึงพันธกิจและข่าวสารของเขา เปาโลอธิบายถึงศาสนศาสตร์เรื่องข่าวประเสริฐเพื่อจะอธิบายว่าทำไมคนทั้งโลกจึงต้องการข่าวประเสริฐ จุดหมายฉบับนี้ส่งผลกระทบต่ออันใหญ่หลวงต่อคริสตจักรตลอดทั้งประวัติศาสตร์ หลักคำสอนหลายอย่างซึ่งเป็นประเด็นโต้เถียงกันก็มีพื้นฐานมาจากจุดหมายฉบับนี้ วิชานี้จะพิจารณาถึงคำสอนต่าง ๆ ในพระธรรมโรมและประยุกต์ใช้คำสอนเหล่านั้นในการดำเนินชีวิตคริสเตียน

จุดประสงค์ของวิชา

1. เพื่อมองเห็นข้อเสนองานของพระเจ้าเกี่ยวกับความรอดและข้อกำหนดของพระองค์เกี่ยวกับความเชื่อ
2. เพื่ออธิบายถึงประเด็นต่าง ๆ เกี่ยวกับวิธีการเผยแผ่ศาสนาคริสต์ที่เกี่ยวข้องกับคนที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ
3. เพื่อเข้าใจว่าเป็นไปได้ที่ผู้เชื่อจะมีชัยชนะเหนือความบาป และเป็นเรื่องปกติสำหรับผู้เชื่อ
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอิสราเอลกับคริสตจักรในแผนการของพระเจ้า
5. เพื่อเข้าใจบริบทของคำกล่าวต่างๆ ที่เป็นพื้นฐานของความประเด็นโต้แย้งด้านหลักคำสอนในคริสตจักร
6. เพื่อรับภาระใจสำหรับพันธกิจมิชชันของคริสตจักรในการประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้คนในโลก

การออกแบบบทเรียน

บทเรียนต่างๆ ออกแบบมาสำหรับการสอนในแต่ละคาบเรียน แต่เวลาที่ใช้สำหรับแต่ละบทเรียนอาจนานถึงสองชั่วโมงหรือมากกว่าก็ได้ หากจำเป็นต้องใช้เวลากระชับกว่านี้ ก็อาจแบ่งบทเรียนออกเป็นเนื้อหาย่อยๆ ได้

แนวทางต่าง ๆ สำหรับหัวหน้าชั้นเรียนจะพิมพ์ด้วยอักษรตัวเอียง

ชั้นเรียนควรอ้างอิงบ่อยๆ ถึง “โครงร่างพระธรรมโรม” ที่ปรากฏก่อนบทเรียนที่ 1 ขณะที่ในชั้นเรียนศึกษาเนื้อหาแต่ละตอน ให้ย้ำเตือนนักศึกษาว่า เนื้อหาตอนนั้นๆ เข้ากันกับบริบทของพระธรรมตอนนั้น และเข้ากันกับบริบทของพระธรรมทั้งเล่มอย่างไร

ทบทวนคำถามต่างๆ ของแต่ละบทเรียน ในช่วงเริ่มต้นชั้นเรียนแต่ละคาบ หัวหน้าชั้นเรียนควรถามคำถาม ทบทวนของบทเรียนก่อนหน้า และถามคำถามสองสามคำถามจากบทเรียนต่าง ๆ ที่เรียนมาแล้ว ตรวจสอบให้แน่ใจว่านักศึกษาทุกคนช่วยกันตอบคำถาม ถ้ามีบางคนไม่ได้มีส่วนร่วม ให้เรียกชื่อและถามคำถามคนนั้น นี่เป็นเวลาดีที่จะแก้ไขความเข้าใจผิดต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อหา คำถามทบทวนเป็นคำถามเดียวกันที่ใช้สำหรับการสอบปลายภาค ทบทวนและแก้ไขคำตอบที่จำเป็น หัวหน้าชั้นเรียนสามารถเข้าถึงคำตอบแบบทดสอบได้ที่ shepherdsglobal.org

คำถามเพื่ออภิปรายและกิจกรรมในชั้นเรียน จะมีเครื่องหมายบ่งชี้ “►” สำหรับคำถามเพื่ออภิปราย หัวหน้าชั้นเรียนควรถามคำถามและให้นักศึกษาหลาย ๆ คนตอบคำถามสั้น ๆ บางครั้งคำถามเป็นการทบทวนเนื้อหาที่เพิ่งศึกษาไป ในกรณีนี้ นักศึกษาควรให้คำตอบที่ถูกต้องได้ ถ้าหากยังคงสับสน หัวหน้าชั้นเรียนควรอธิบายเนื้อหาให้ละเอียดถี่ถ้วนกว่าเดิม ในกรณีอื่น ๆ ที่คำถามเป็นการแนะนำเนื้อหาใหม่ นักศึกษาไม่จำเป็นต้องตอบถูก และไม่จำเป็นต้องมีข้อสรุป คำถามนั้นเป็นการเตรียมพวกเขาเพื่อจะเรียนรู้เนื้อหาใหม่ ๆ เท่านั้น

ไม่จำเป็นต้องเปิดหาข้อพระคัมภีร์อ้างอิงทุกข้อในวงเล็บ ข้ออ้างอิงต่างๆ มีไว้เพื่อสนับสนุนข้อความเท่านั้น บางครั้งเชิงอรรถจะแสดงให้เห็นว่าจะค้นหาเนื้อหาอื่นๆ ในบทเรียนหรือในส่วนของหลักสูตรได้ที่ไหน ไม่จำเป็นต้องไปที่เนื้อหานั้นถ้าหากชั้นเรียนไม่ได้ต้องการคำอธิบายเพิ่มเติมทันที

หัวหน้าชั้นเรียนควรให้นักศึกษาอธิบายคำอ้างอิงที่อยู่ในกล่องข้อความสีเขียวด้านข้างของบทเรียน

บทเรียนส่วนใหญ่มีกล่องข้อความที่เหลื่อมพร้อมรูปภาพและหมายเหตุประวัติศาสตร์เกี่ยวกับกรุงโรม หมายเหตุไม่ได้สัมพันธ์กับบทเรียน จึงไม่จำเป็นต้องรวมหมายเหตุประวัติศาสตร์เข้าไปในการนำเสนอ บทเรียน

ในช่วงเริ่มต้นของแต่ละคาบเรียน หัวหน้าชั้นเรียนควรรวบรวมงานมอบหมายของบทเรียนก่อนหน้าและนำกลุ่มอภิปรายสั้น ๆ เกี่ยวกับงานมอบหมายที่ทำ

งานมอบหมายสำหรับนักศึกษา

นี่เป็นชั้นเรียนพระคัมภีร์ นักศึกษาควรเปิดพระคัมภีร์ของตนเองและดูพระคัมภีร์ตอนที่กำลังศึกษาอยู่ ตารางมีไว้สำหรับบันทึกงานมอบหมายที่**ทำเสร็จแล้ว** ตารางนี้พิมพ์เอาไว้ที่หน้าท้าย ๆ ของคู่มือวิชานี้ ระหว่างที่เรียนวิชานี้ นักศึกษาควรเตรียมคำเทศนาสามตอน หรือบทเรียนสามบทที่มีพระธรรมโรมเป็น พื้นฐาน แล้วนำเสนอแก่กลุ่มที่ไม่ใช่ชั้นเรียน หลังจากการนำเสนอแต่ละครั้ง นักศึกษาควรถามผู้ฟังบางคน ว่าเขาควรปรับปรุงการนำเสนออย่างไรบ้าง และให้สำเนาบันทึกการนำเสนอ คำอธิบายเกี่ยวกับกลุ่มและงานเวลาที่พูด และแผนปรับปรุงการนำเสนอแก่หัวหน้าชั้นเรียน

นักศึกษาควรเตรียมบทสนทนาอย่างน้อยสองบทที่จะพูดคุยกับผู้เชื่อจากคริสตจักรที่มีหลักคำสอนต่าง ออกไป เขาควรขอให้พวกเขาอธิบายว่า เพราะอะไรพวกเขาถึงได้ถือหลักคำสอนนั้น เขาควรอธิบายเนื้อหา ตอนต่าง ๆ จากพระธรรมโรมที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อ เขาควรเขียนคำอธิบายเกี่ยวกับบทสนทนาแล้วส่งให้กับ หัวหน้าชั้นเรียน เป็นการดีที่สุดที่จะทำงานมอบหมายนี้ให้เสร็จหลังจากเรียนจบบทที่ 9 แล้ว

แต่ละบทเรียนมี**งานมอบหมายที่เป็นงานเขียน** ยกเว้นบทที่ 12 งานมอบหมายแต่ละชิ้นควรเสร็จก่อน ชั่วโมงเรียนถัดไป นักศึกษาควรส่งงานมอบหมายกับหัวหน้าชั้นเรียนตอนเริ่มต้นชั้นเรียน หัวหน้าชั้นเรียน ควรนำการอภิปรายสั้น ๆ เกี่ยวกับงานมอบหมายที่เป็นงานเขียนของนักศึกษา

มีการสอบปลายภาคตอนจบหลักสูตร นักศึกษาควรทำข้อสอบให้เสร็จด้วยตัวเองโดยไม่มีคนช่วยและไม่
ดูเนื้อหาของวิชาจากเอกสารใด ๆ ทั้งนี้ รายการคำถามจะเตรียมไว้ให้ในช่วงใกล้จบวิชา ครูเลือก
กำหนดเวลาสอบให้ตรงกับคาบเรียนของบทเรียนสุดท้าย หรือเลือกกำหนดสอบในเวลาอื่นได้ ครูอาจ
เลือกใช้ยี่สิบคำถามเป็นข้อสอบ เพื่อจะกระทบเวลาสอบให้สั้นเข้าได้ การเขียนคำตอบของคำถามยี่สิบข้อ
อาจใช้เวลาหนึ่งชั่วโมง นักศึกษาไม่ควรรู้ว่าจะมีคำถามไหนบ้างที่จะใช้เป็นข้อสอบ นักศึกษาควรศึกษา
คำถามบททวนทั้งหมด

นักศึกษาควรเข้าทุกคาบเรียน ถ้าหากนักศึกษาขาดเรียน เขาควรศึกษาบทเรียน ทบทวนบทเรียนกับ
หัวหน้าชั้นเรียน และทำงานมอบหมาย

โครงร่างพระธรรมโรม

ส่วนที่ 1: คำทักทายและบทนำเกี่ยวกับประเด็นหลัก (โรม 1:1-17)

ส่วนที่ 2: ความจำเป็นของการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ (โรม 1:18-3:20)

ตอนที่ 1: ความอธรรมของคนต่างชาติ: การปฏิเสธของพระเจ้าเนื่องจากการนับถือรูปเคารพ (โรม 1:18-32)

ตอนที่ 2: ความอธรรมของคนอิสราเอล: ความรู้ที่ปราศจากการเชื่อฟัง (โรม 2:1-29)

ตอนที่ 3: การพิพากษาลงโทษโลกด้วยความยุติธรรม (โรม 3:1-20)

ส่วนที่ 3: วิธีการและความหมายของการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม (โรม 3:21-5:21)

ตอนที่ 1: การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมเป็นวิถีทางของพระเจ้า (โรม 3:21-31)

ตอนที่ 2: ตัวอย่างของอับราฮัม (โรม 4)

ตอนที่ 3: การลบล้างพระอาชญาโดยพระคริสต์ (โรม 5)

ส่วนที่ 4: การชำระให้บริสุทธิ์ของผู้ที่ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม (โรม 6-8)

ตอนที่ 1: ชัยชนะเหนือบาป (โรม 6)

ตอนที่ 2: สภาวะของคนบาปที่ถูกปรับโทษ (โรม 7)

ตอนที่ 3: ชีวิตในพระวิญญาณ (โรม 8)

ส่วนที่ 5: อำนาจอธิปไตยของพระเจ้าในแผนการแห่งความรอด (โรม 9-11)

ตอนที่ 1: สิทธิของพระเจ้าที่จะกำหนดเครื่องมือสำหรับความรอด (โรม 9)

ตอนที่ 2: การตอบสนองของศรัทธาเป็นเงื่อนไขของการยอมรับ (โรม 10)

ตอนที่ 3: การปฏิเสธของผู้ไม่เชื่อ; การยอมรับของผู้เชื่อ (โรม 11)

ส่วนที่ 6: คำสั่งภาคปฏิบัติ (โรม 12:1-15:7)

ตอนที่ 1: พันธกิจแห่งความถ่อมใจและบริสุทธิ์ในพระกาย (โรม 12:1-8)

ตอนที่ 2: การประพฤติต่อคนอื่นๆ (โรม 12:9-21)

ตอนที่ 3: การยอมอยู่ใต้อำนาจของผู้ปกครองบ้านเมือง (โรม 13:1-7)

ตอนที่ 4: ความสมบูรณ์แห่งความรัก (โรม 13:8-10)

ตอนที่ 5: การดำเนินชีวิตในความสว่าง (โรม 13:11-14)

ตอนที่ 6: การยอมรับความแตกต่างในกิจวัตรทางด้านศาสนา (โรม 14:1-15:7)

ส่วนที่ 7: บทสรุป: นิमितเพื่อพันธกิจต่างๆ (โรม 15:8-33)

ส่วนที่ 8: คำทักทาย (โรม 16)

บทที่ 1

บทนำสู่จดหมายฝาก

พระธรรมที่มีประเด็นโต้แย้งต่าง ๆ

มีประเด็นต่าง ๆ ทางด้านศาสนศาสตร์ซึ่งโต้แย้งกันในคริสต์จักรตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา พระธรรมโรมอาจเป็นพระธรรมที่ว่าด้วยประเด็นต่าง ๆ ที่มีความขัดแย้งกันในทางศาสนศาสตร์มากกว่าพระธรรมเล่มอื่นในพระคัมภีร์ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของคำถามที่ได้รับคำตอบในจดหมายฉบับนี้

คำถามทางด้านศาสนศาสตร์ที่ได้รับคำตอบในพระธรรมโรม

บันทึกถึงหัวหน้าชั้นเรียน: อ่านแต่ละคำถามและหยุดให้สมาชิกหลาย ๆ คนตอบคำถาม กลุ่มไม่ควรใช้เวลาไปกับคำถามมากเกินไปและไม่ควรพยายามหาข้อสรุป วัตถุประสงค์ของตัวอย่างคำถามนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่ามีหลายความคิดเห็นเกี่ยวกับคำถามเหล่านี้

1. คน ๆ หนึ่งต้องเชื่ออะไรเพื่อเขาจะได้รับพรอดโดยความเชื่อ?
2. คริสเตียนไม่ได้รับความรอดด้วยการประพฤติหมายความว่าอะไร?
3. พระเจ้าตัดสินใจที่จะช่วยบางคนให้ได้รับความรอดและไม่ช่วยบางคนไหม?
4. พระเจ้าเลือกอย่างไรว่าใครได้รับความรอดและใครที่ไม่ได้รับ?
5. จะเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ?
6. พระเจ้าจะเที่ยงธรรมได้อย่างไร ถ้าหากพระองค์ยกโทษให้คนบาปบางคน แต่กลับลงโทษคนบาปอีกคน?
7. ผู้เชื่อยังคงเป็นคนบาปไหม?
8. ชัยชนะฝ่ายวิญญาณแบบใดที่เป็นไปได้สำหรับชีวิตจริง?
9. เป็นไปได้หรือไม่ที่ผู้เชื่อจะสูญเสียความรอด?

10. พระเจ้ายังมีแผนการสำหรับอิสราเอลอยู่หรือไม่?

วัตถุประสงค์ของจดหมายถึงผู้เชื่อที่กรุงโรม

▶ ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 1:11-15 และ 15:24 ให้กลุ่มฟัง เปาโลให้เหตุผลอะไรสำหรับการที่เขาอยากไปที่กรุงโรมนั้น?

วัตถุประสงค์ของจดหมายฉบับนี้ก็เพื่อแนะนำเปาโลและศาสนาสตรีแห่งความรอดของเขาแก่ผู้เชื่อชาวโรมัน เพื่อว่า

1. เปาโลจะได้มาเยี่ยมเยียนพวกเขาเพื่อหนุนใจผู้เชื่อ (1:11-12) และเทศนาข่าวประเสริฐที่กรุงโรม (1:15)
2. เปาโลจะได้เริ่มต้นพันธกิจมิชชันโดยได้รับการสนับสนุนจากพวกเขา (15:24)

ในปี ค.ศ. 47-57 เปาโลประกาศข่าวประเสริฐในพื้นที่อาณาเขตรอบ ๆ ทะเลอีเจียน และเขาเขียนจดหมายถึงชาวโรมันประมาณ ปี ค.ศ. 57¹ เขาวางแผนจะเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม จากนั้นก็เดินทางต่อไปยังกรุงโรม เปาโลอยากใช้คริสตจักรในกรุงโรมเป็นฐานสำหรับการทำงานเป็นมิชชันนารีในประเทศสเปน (15:24) ซึ่งเป็นอาณานิคมของกรุงโรมที่เก่าแก่ที่สุดในฟากตะวันตกและเป็นศูนย์กลางของอารายธรรมโรมันในบริเวณพื้นที่ส่วนนั้นของโลก

เนื่องจากเปาโลยังไม่เคยไปยังกรุงโรมมาก่อน จดหมายจึงทำหน้าที่เป็นคำแนะนำส่วนตัวบุคคลและเตรียมการสำหรับการไปเยี่ยมเยียนของเขา นี่จึงอาจเป็นเหตุผลที่ทำให้พระธรรมโรม 16 มีคำทักทายอันยาวเหยียด

¹ วันที่เหล่านี้เป็นความคิดเห็นของนักวิชาการ เราไม่รู้ว่าวันที่เหล่านี้ถูกต้องโดยสมบูรณ์หรือเปล่า

การเยียมเยียนของเปาโลที่กรุงโรมไม่ได้เป็นอย่างที่วางแผนเอาไว้ เขาถูกจับกุมตัวที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อเป็นที่แน่ชัดแล้วว่า จะไม่ได้รับความยุติธรรม เขาจึงร้องเรียนต่อซีซาร์ เปาโลมาถึงกรุงโรมในราว ๗ ปี ค.ศ. 60 หลังจากที่ได้เดินทางเสี่ยงชีวิตซึ่งรวมถึงเหตุการณ์เรือล่ม ถึงแม้ว่าจะถูกจองจำ แต่เขาก็ต้อนรับผู้ที่มาเยี่ยมได้อย่างอิสระ และทำพันธกิจกับพวกเขา และผ่านทางพวกเขาได้ (กิจการ 28:30-31) เปาโลกล่าวว่า เหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นก็เพื่อให้ข่าวประเสริฐแผ่ขยายออกไป (ฟิลิปปี 1:12) มีผู้กลับใจมาเชื่อจำนวนมาก แม้กระทั่งในครัวเรือนของซีซาร์

นักประวัติศาสตร์บางคนเชื่อว่าเปาโลถูกปล่อยตัวหลังจากที่ถูกจองจำสองปี ไม่เป็นที่รู้แน่ชัดว่าตัวเขาได้เดินทางไปยังประเทศสเปนหรือเปล่า แต่เรารู้ว่า ในท้ายสุดแล้วเขาถูกประหารชีวิตที่กรุงโรม แต่เหตุการณ์นั้นอาจเกิดขึ้นในการเยียมเยียนกรุงโรมครั้งที่สองของเขา

เปาโลอธิบายศาสนศาสตร์แห่งความรอดเพื่อแสดงให้เห็นถึงรากฐานในการทำงานเป็นมิชชันนารีของเขา เขาแสดงให้เห็นถึงรากฐานในการทำงานเป็นมิชชันนารีนี้ในทุกที่ทุกเวลา

มีคำถามมากมายเกิดขึ้นต่อคำขอของเปาโลเพื่อให้พวกเขาช่วยเหลือในการเริ่มต้นเดินทางเพื่อทำงานเป็นมิชชันนารี บางคนอาจถามว่า “ทำไมเปาโลถึงควรเป็นคนที่ไปล่ะ” ดังนั้น เปาโลจึงเริ่มต้นจดหมายด้วยการกล่าวถึงการอุทิศตัวของเขาในการทำงานเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ (โรม 1:1) ภายหลังเขาอธิบายถึงการทรงเรียกพิเศษและความสำเร็จของเขาในฐานะอัครทูตที่ไปยังคนต่างชาติ (โรม 15:15-20)

บางคนอาจถามว่า “ทำไมทุกคนจึงจำเป็นต้องได้ยินข่าวประเสริฐ? บางทีข่าวประเสริฐนี้อาจไม่จำเป็นสำหรับทุกที่ก็ได้” แต่เปาโลก็อธิบายถึงศักยภาพของข่าวประเสริฐต่อมวลมนุษยย์ทั่วโลก (1:14, 16, 10:12) กับความเร่งด่วน

“เปาโลตั้งใจสรุปแบบย่อ ๆ ในจดหมายฝากนี้เกี่ยวกับการเรียนรู้ทั้งหมดเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพื่อเป็นบทนำสู่พันธสัญญาเดิมทั้งหมด”

ของการทำงานเป็นมิชชันนารี (10:14-15) เขาแสดงให้เห็นว่าชาวประเสริฐนี้ประยุกต์ใช้ได้กับทุกคนในโลก และทุกคนจำเป็นต้องได้ยินข่าวนี้ยิ่งถึงที่สุด

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 1

ตอนนี้ให้เราพิจารณาเนื้อหาตอนแรก - คำทักทายของเปาโลและบทนำ

▶ ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 1:1-17 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุเกี่ยวกับโครงสร้าง

พระธรรมโรม 1:1-17 อธิบายถึงการทรงเรียกและแรงจูงใจของ เปาโลในการประกาศข่าวประเสริฐ หลังจากนั้น โรม 1:18-3:20 อธิบายว่าชาวประเสริฐจำเป็นเพราะอะไร เพราะคนบาปที่ยังไม่ได้ กลับใจใหม่ก็อยู่ใต้พระพิโรธของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม โรม 1:15-19 เป็นจุดเปลี่ยนระหว่างสองส่วนนี้ และสร้างประเด็นขึ้นโดย กล่าวถึงข่าวประเสริฐอย่างสั้น ๆ ว่า คนบาปมีความผิดเพราะพวกเขา รู้ดี ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงตกอยู่ใต้พระพิโรธ แต่ผู้เชื่อได้รับความ รอด

ประเด็นหลักของพระธรรมโรม 1:1-17

เปาโลได้รับการทรงเรียกและมีแรงจูงใจที่จะประกาศข่าวประเสริฐเพราะชาวประเสริฐเป็นข่าวสารแห่ง ความรอดสำหรับคนที่เชื่อ

สรุปพระธรรมโรม 1:1-17

ทุกสิ่งที่กล่าวใน โรม 1:1-14 นำไปสู่คำกล่าวใน โรม 1:15 พระธรรมโรม 1:16-18 อธิบายสั้น ๆ ว่าข่าว ประเสริฐคืออะไร และทุกคนต้องการข่าวประเสริฐเพราะอะไร ชาวประเสริฐเป็นข่าวสารที่บอกว่า พระเจ้า

โรม

ชื่อของกรุงโรมมาจากชื่อโรมูลัส
ตำนานกล่าวว่าโรมูลัสกับเรมุสเป็น
บุตรชายฝาแฝดของเทพเจ้ามาร์ส ทั้ง
คู่ถูกทอดทิ้งในขณะที่ยังเป็นทารก แต่
มีสุนัขป่ามาเลี้ยงดูพวกเขาเอาไว้ เมื่อ
เติบโตใหญ่ ทั้งคู่ตัดสินใจจะสร้างเมือง
พวกเขาทะเลาะกัน และโรมูลัสก็
สังหารเรมุส

จัดเตรียมการยกโทษเอาไว้ และคนได้รับการยกโทษได้โดยความเชื่อ เหตุผลที่ทุกคนต้องการข่าวสารนี้ก็คือ เพราะทุกคนอยู่ในใต้พระพิโรธของพระเจ้า

พระธรรมโรมทั้งเล่มเป็นคำอธิบายถึงคำกล่าวต่าง ๆ ที่ปรากฏใน โรม 1:16-18

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(ตัวเลขในวงเล็บคือบทที่และข้อที่อภิปราย)

(โรม 1:1) เปาโลกล่าวถึงตัวเขาเองสามประการ

- เขาเป็นทาสของพระเยซูคริสต์
- เขาเป็นอัครทูตเนื่องจากการทรงเรียกให้เขาเป็น
- เขาถูกส่งมาไว้เพื่อการทำงานที่เขาได้รับการทรงเรียกให้ทำ

เปาโลเคยเป็นฟาริสีแต่ตอนนี้รู้สึกตัวให้กับพันธกิจข่าวประเสริฐ เปาโลมีสัญชาติโรมัน แต่เขาไม่ได้กล่าวถึงข้อเท็จจริงข้อนั้นว่าเป็นส่วนหนึ่งของอัตลักษณ์ของเขา สิ่งนี้ไม่น่าจะช่วยให้เขาได้สัมพันธ์กับผู้เชื่อชาวโรมันส่วนใหญ่ คนส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ในกรุงโรมไม่มีสัญชาติเพราะพวกเขาเป็นต่างชาติหรือเป็นทาส ถ้าหากเปาโลกล่าวถึงสัญชาติของเขา นั่นก็คงช่วยให้เขาได้สัมพันธ์กับผู้คนชั้นสูงในกรุงโรม แต่เป็นสิ่งสำคัญมากกว่าที่เขาจะกล่าวถึงบทบาทฝ่ายวิญญาณของเขา

(โรม 1:2) ข่าวประเสริฐไม่ได้เป็นสิ่งใหม่ทั้งหมด แต่มีข่าวสารของผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิม พระธรรมโรม 4 แสดงให้เห็นเป็นพิเศษว่า อับราฮัมกับดาวิดเข้าใจถึงข่าวประเสริฐนี้

(โรม 1:3-4) พระบุตรของพระเจ้าเป็นเชื้อสายของดาวิด มาบังเกิดในเชื้อสายกษัตริย์ เป็นไปตามคำพยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์

พระคริสต์ เป็นคำกรีกสำหรับคำว่า *เมสสิยาห์* ในภาษาฮีบรู

คำว่า *องค์พระผู้เป็นเจ้า* อ้างอิงถึงสภาพพระเจ้า เราเห็นความสำคัญของคำว่า *องค์พระผู้เป็นเจ้า* ในจดหมายฝากในพันธสัญญาใหม่ได้ด้วยการเปรียบเทียบ ฟีลิปปี 2:10-11 กับอิสยาห์ 45:23 คำนี้อ้างอิงถึงพระองค์ผู้เหนือกว่าพวกเทพผู้มีอำนาจทั้งสิ้น (ดูเพิ่มเติมที่ กิจการ 2:36)

คำว่า *องค์พระผู้เป็นเจ้า (Lord)* ไม่จำเป็นต้องให้ความหมายอย่างเดียวกันในพระกิตติคุณในพันธสัญญาใหม่ ที่ผู้คนอาจเรียกพระเยซูว่า “เจ้านาย” (*Lord*) ในลักษณะให้ความเคารพโดยไม่ได้เข้าใจจริง ๆ ว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

ในจดหมายฝากในพันธสัญญาใหม่ พระนาม “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” แสดงถึงอัตลักษณ์ของพระองค์สามประการ พระนามนี้กล่าวว่าพระองค์เป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ชื่อเยซู พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ชาวยิว และพระองค์เป็นพระเจ้า

การเป็นขึ้นจากความตายยืนยันถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ใน ยอห์น 10:18 พระองค์กล่าวว่าพระองค์สามารถรับชีวิตกลับคืนมาอีกได้ พระองค์ทรงให้การเป็นขึ้นจากความตายเป็นหมายสำคัญสำหรับคนชั่วอายุนั้น และทรงให้บรรดาพยานถึงการเป็นขึ้นจากความตายเป็นหมายสำคัญสำหรับคนทุกชั่วอายุ คนที่ไม่ใช่พระเจ้าไม่อาจชุบตนให้ฟื้นจากความตายได้ หรือพระเจ้ายิ่งจะไม่ทรงชุบคนที่อ้างตนเองผิด ๆ ว่าเป็นพระเจ้าให้ฟื้นจากความตาย โดยเฉพาะเมื่อคน ๆ นั้นอ้างว่าการเป็นขึ้นจากความตายจะพิสูจน์ว่าอัตลักษณ์ของเขาคือพระเจ้า

► มีคนอื่น ๆ ที่ถูกชุบให้เป็นจากความตาย แต่พวกเขาไม่ใช่พระเจ้า คุณจะอธิบายอย่างไรว่าการเป็นขึ้นจากความตายเป็นการพิสูจน์ถึงอัตลักษณ์ของพระเยซู?

(โรม 1:5) การทรงเรียกและของประทานฝ่ายวิญญาณในการเป็นอัครทูตนั้นถูกประทานมาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำผู้คนจากทุกชนชาติให้มาเชื่อฟังพระคริสต์ การใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณที่เหมาะสมเป็นการใช้เพื่อการงานของพระเจ้าเท่านั้น แรงจูงใจที่เหมาะสมในการทำพันธกิจก็เพื่อถวาย

เกียรติแด่พระนามพระคริสต์เท่านั้น แรงจูงใจอื่น ๆ เช่น การได้รับประโยชน์ส่วนตัวหรือชื่อเสียงส่วนตัวก็ไม่ควรค่าแก่การเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า

เอกลักษณ์เฉพาะของการทรงเรียกเพื่อเป็นอัครทูต

► ทุกวันนี้ยังมีอัครทูตที่มีชีวิตอยู่ไหม?

บางครั้งคำว่า *อัครทูต* ถูกใช้ในพระคัมภีร์โดยมีความหมายทั่วไปว่า “ผู้ที่ถูกส่งออกไป” ในกิจการ 14:14 เปาโลกับบารนาบัสถูกเรียกว่าเป็นอัครทูต ถึงแม้ว่าบารนาบัสไม่ได้เป็นคนหนึ่งในสาวกดั้งเดิมสิบสองคนก็ตาม ในกาลาเทีย 1:19 เปาโลกล่าวว่า ในการเยี่ยมเยียนครั้งหนึ่งนั้น เขาไม่ได้พบกับอัครทูตคนอื่น ยกเว้น เคพาส (เปโตร) กับยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในกรณีนั้น เขาอ้างอิงถึงยากอบว่าเป็นอัครทูต ถึงแม้ว่ายากอบจะไม่ได้เป็นหนึ่งในสาวกดั้งเดิมสิบสองคนก็ตาม

อย่างไรก็ตาม โดยปกติแล้วสาวกสิบสองคนมักถูกมองว่าเป็นกลุ่มพิเศษซึ่งจะไม่มีใครเพิ่มเข้าไป มัทธิว 10:2 กล่าวว่า “อัครทูตสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้...” (ดูเพิ่มเติมที่ ลูกา 6:13) พระเยซูบอกแก่สาวกว่า พวกเขาจะนั่งบนบัลลังก์พิพากษาคนอิสราเอล 12 เผ่า (ลูกา 22:30) ดูเหมือนว่าพระสัญญานี้จะประทานรางวัลที่จำกัดไว้แก่คนทั้งสิบสองคนเท่านั้น ชื่อของสาวกสิบสองคนเป็นรากฐานสิบสองรากแห่งนครของพระเจ้า ซึ่งบอกเป็นนัยถึงกลุ่มที่มีเอกลักษณ์เฉพาะของคนทั้งสิบสองคน (วิวรณ์ 21:14)

ยูดาน้องชายของพระเยซูไม่ได้เรียกตนเองว่าเป็นอัครทูต แต่อ้างถึงสิทธิอำนาจของพวกเขา (เปรียบเทียบ ยูดาส 17 กับ 2 เปโตร 3:2) อัครทูตมีสิทธิอำนาจที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ สิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาเขียนถึงคริสตจักรได้รับการพิจารณาว่าเป็นการสำแดง (2 เปโตร 3:15-16)

คริสตจักรเลือกมัทธิวอัครทูตโดยสันนิษฐานว่า พวกเขาควรมีสิบสองคน (กิจการ 1:26) แต่เราไม่พบในประวัติศาสตร์ว่า คริสตจักรเริ่มแรกยังคงนำคนอื่นมาแทนที่อัครทูตที่เสียชีวิตไป

พระเจ้าเรียกเปาโลให้เป็นอัครทูต (โรม 1:1) เปาโลบอกเป็นนัยว่าคุณสมบัติประการหนึ่งของการเป็นอัครทูตของเขาคือเขาได้เห็นพระเยซู (1 โครินธ์ 9:1) นั่นจะจำกัดการเป็นอัครทูตเอาไว้ที่คนรุ่นแรกของคริสตจักรเท่านั้น

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 1

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 1:6) “ทรงเรียก” อ้างอิงถึงการทรงเรียกเพื่อได้รับความรอด เพื่อเป็นประชากรบริสุทธิ์ ดังที่ได้เห็นในข้อต่อไป (ดูเพิ่มเติมที่ โรม 8:30) เปาโลกล่าวว่าอัครทูตมีพันธกิจต่อชนชาติทั้งปวง เขาชี้แจงว่า คริสเตียนชาวโรมันเป็นผู้เชื่อที่มีข่าวสารของอัครทูต ดังนั้นเขาจึงแสดงให้เห็นว่า พวกเขามีหน้าที่ต้องทำตามสิทธิอำนาจในการเป็นอัครทูตของเขาอย่างจริงจัง จดหมายฉบับนี้ไม่ได้แค่มาจากผู้เผยแผ่ที่พวกเขาเคยได้ยินถึงเท่านั้น พวกเขาเป็นหนี้ความใส่ใจและความนับถือต่อเปาโล ถึงแม้ว่าเปาโลจะไม่ได้เป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรของพวกเขาก็ตาม²

(โรม 1:7) การทรงเรียกสู่ความรอดเป็นการทรงเรียกให้บริสุทธิ์ คำกล่าวนี้เปรียบเทียบได้กับคำกล่าวในข้อ 1 ที่เปาโลกล่าวว่า เขาเป็นอัครทูตเนื่องจากการทรงเรียกให้เขาเป็น นี่ไม่ได้หมายความว่าเขากำลังพยายามหรือหวังว่าจะเป็นอัครทูต แต่หมายความว่าเขาได้รับการทำให้เป็นอัครทูตโดยการทรงเรียก ผู้เชื่อชาวโรมันได้รับการทำให้บริสุทธิ์โดยการทรงเรียกให้บริสุทธิ์ เช่นเดียวกับที่การทรงเรียกให้เป็นอัครทูตมาพร้อมกับของประทานและความสามารถต่าง ๆ สำหรับงานพันธกิจนั้น การทรงเรียกให้บริสุทธิ์ก็มาพร้อมกับฤทธิ์อำนาจและการชำระที่ทำให้เราบริสุทธิ์ การทรงเรียกของพระเจ้ามาพร้อมกับพระคุณของพระองค์ที่ช่วยให้การทรงเรียกสำเร็จเสมอ

² ดูบันทึกเกี่ยวกับพระธรรมโรม 1:14-15

ความบริสุทธิ์ที่เริ่มต้นเมื่อกลับใจมาเชื่อไม่ได้สมบูรณ์ในทุกด้าน ผู้เชื่อควรเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนอย่างต่อเนื่องให้เข้ากับความจริงของพระเจ้าเมื่อเขาเรียนรู้ถึงความจริงของพระองค์ ความบริสุทธิ์ไม่ได้สมบูรณ์เมื่อมีการกลับใจมาเชื่อ แต่ความบริสุทธิ์เริ่มต้นที่การกลับใจมาเชื่อเมื่อคนบาปกลับใจใหม่ อุทิศตนเชื่อฟังพระเจ้า และได้รับการทำให้เป็นคนใหม่ (2 โครินธ์ 5:17)

(โรม 1:8) คำว่า โลก มักใช้อ้างอิงถึงโลกที่เจริญแล้วซึ่งเป็นที่รู้จักในเวลานั้น มากกว่าจะหมายถึงทั้งโลก ชาวประเสริฐยังไม่ได้ไปทั่วทุกแห่งในโลก

(โรม 1:9) คำว่า ลาทริวโอ [ข้าพเจ้าได้รับใช้] ในพันธสัญญาใหม่ใช้กับการรับใช้ในทางศาสนาเสมอ...การรับใช้นี้อาจประกอบด้วยการนมัสการหรือการปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ในทางศาสนา”³ เปาโลรับใช้พระเจ้าไม่ใช่แค่ในรูปแบบกิจกรรมทางศาสนา แต่ด้วยชีวิตจิตใจของเขา

(โรม 1:10-12) ที่นี้เปาโลบอกกับพวกเขาว่า เขาวางแผนจะไปเยี่ยมเยียนที่กรุงโรม และอยากจะเสริมสร้างพวกเขาให้เข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ เปาโลรู้ว่าพวกเขาจะได้หนุนใจซึ่งกันและกันโดยความเชื่อของทั้งสองฝ่าย

คำกล่าวของเปาโลบอกเราว่า ผู้เชื่อได้รับประโยชน์ฝ่ายวิญญาณจากการสามัคคีธรรมร่วมกัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้การทำงานของพระองค์สำเร็จได้มากในผู้เชื่อทั้งหลายผ่านทางผู้เชื่อคนอื่น ๆ คนที่ละเลยความสัมพันธ์ของเขากับผู้เชื่อคนอื่น ๆ จะสูญเสียผลประโยชน์จากพระคุณอันมั่นคงซึ่งมาจากการสามัคคีธรรม (เปาโลกล่าวอย่างครอบคลุมถึงความจำเป็นที่สมาชิกแต่ละคนจะต้องมีผู้เชื่อคนอื่น ๆ ใน 1 โครินธ์ 12)

³ ชาร์ลส์ ฮอดจ์, บทวิจารณ์เกี่ยวกับพระธรรมโรม เอเฟซัส และพระธรรม 1 โครินธ์,

<https://www.studylight.org/commentaries/eng/hdg/romans-1.html#verse-9>

(โรม 1:13) ในแผนการที่จะมาเยี่ยมเยียนพวกเขาก่อนหน้านี้ เปาโลมีเหตุขัดข้อง - ไม่ได้ขัดข้องเพราะปัญหา แต่มีเหตุขัดข้องจากลำดับความสำคัญที่ต้องเทศนาข่าวประเสริฐในที่ ๆ คนไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐก่อน (ดู 15:20-22) มีคนเทศนาข่าวประเสริฐที่กรุงโรมแล้ว เปาโลจึงไปที่อื่น ๆ ก่อน อย่างไรก็ตาม การมากรุงโรมครั้งนี้ไม่ได้ขัดแย้งกับลำดับความสำคัญของเขา เนื่องจากการมาเยี่ยมเยียนที่นั่นจะนำเขาไปสู่พื้นที่อื่น ๆ ที่ข่าวประเสริฐยังเข้าไม่ถึง (15:23-24)

(โรม 1:14) ชาวกรีก เป็นคนที่มีวัฒนธรรมและเจริญแล้วโดยอิทธิพลกรีก คำว่า *ชาติอื่น ๆ* หมายถึง “คนต่างด้าว” ซึ่งอ้างอิงถึงคนที่มาจากวัฒนธรรมดั้งเดิมที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมกรีกเพียงเล็กน้อย คนกรีกมองคนชาติอื่น ๆ ว่าเป็นคนที่ไม่เจริญและโง่เขลา

คำว่า *นักปราชญ์* อ้างอิงถึงคนที่ได้รับการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านปรัชญากรีก คนที่ไม่มีการศึกษา คือคนที่ไม่ได้รับการศึกษาสูง ๆ เปาโลแสดงให้เห็นว่าพันธกิจของเขาไม่ได้จำกัดเฉพาะกับคนบางประเภทเท่านั้น สิ่งนี้เตรียมพันธกิจเขาให้พร้อมสำหรับพวกเขา และแสดงให้เห็นถึงบทบาทของเขาในฐานะมิชชันนารีด้วยเช่นกัน

เปาโลกล่าวว่า เขาเป็นหนี้ต่อทุกคนที่จำเป็นต้องได้ยินข่าวประเสริฐ เปาโลไม่ได้เป็นหนี้เพราะว่าคนบาปจำเป็นต้องได้ยินถึงข่าวประเสริฐ หากเป็นหนี้เพราะว่าตัวเขานั้นได้รับพระคุณ และได้รับข้อผูกมัดให้มอบพระคุณ

ตัวอย่างประกอบ: ถ้าหากมีบางคนให้เงินจอห์นเพื่อไปแบ่งให้โธมัส ตอนนี้ออห์นก็เป็นหนี้โธมัสแล้ว ถึงแม้ว่าโธมัสอาจจะไม่ได้ทำอะไรเพื่อให้ได้เงินนั้นมาเลยก็ตาม เช่นเดียวกัน เราเป็นหนี้คนที่ไม่ได้ยินข่าวประเสริฐ เพราะพระเจ้าได้ให้ความรับผิดชอบแก่เราเพื่อแบ่งปันข่าวประเสริฐกับพวกเขา

► คริสเตียนทุกคนเป็นหนี้ที่จะต้องแบ่งปันข่าวประเสริฐหรือไม่? เพราะอะไร?

(โรม 1:15) เปาโลเทศนาต่อชาวกรีกและชาติอื่น ๆ แล้ว ตอนนั้นเขากระตือรือร้นที่จะเทศนาข่าวประเสริฐต่อคนในกรุงโรมด้วย

เขาเริ่มต้นสาระสำคัญหลักโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงชวนชายที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา” จากนั้นอธิบายสั้น ๆ ว่า ข่าวประเสริฐคืออะไร และเพราะอะไรโลกจึงต้องการข่าวประเสริฐ คำอธิบายสั้น ๆ นี้ถูกขยายความออกไปตลอดทั้งจดหมายฝาก

โรม 1:14-15 แสดงให้เห็นอีกครั้งว่า เพราะอะไรเปาโลจึงมีคุณสมบัติที่จะมาหาพวกเขา เขามีข่าวสารสำหรับทุกคนในโลกนี้⁴

(โรม 1:16) ข่าวประเสริฐมีไว้สำหรับคนยิวและคนกรีก และคำกล่าวนี้แนะนำหัวข้อเกี่ยวกับคนยิวและคนต่างชาติ และการยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าของพวกเขา หัวข้อนี้ดำเนินต่อไปจนถึงพระธรรมโรม 3 เปาโลจะไม่ละอายต่อข่าวประเสริฐแม้กระทั่งเมื่ออยู่ในศูนย์กลางอำนาจของจักรวรรดิ เพราะว่าข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า

ฤทธานุภาพของพระเจ้ากำลังทำงานอยู่ในเนื้อหาข่าวประเสริฐให้มีประสิทธิผลในการช่วยให้รอด คำบัญชาของพระเจ้ามาพร้อมกับฤทธานุภาพที่จำเป็นต่อการทำให้คำบัญชานั้นสำเร็จเสมอ ฤทธานุภาพของพระเจ้าทำงานในขณะที่พระวาระของพระองค์ถูกกล่าวออกมา⁵ ผู้ส่งสารแห่งข่าวประเสริฐพึ่งพาฤทธานุภาพของข่าวประเสริฐ เพราะเมื่อพวกเขาสื่อสารข่าวสารนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทำให้ข่าวสารนั้นมีพลัง และทำให้ผู้ฟังสำนึกผิด

⁴ ดูที่บันทึกเกี่ยวกับพระธรรมโรม 1:5-6

⁵ ดูใน 1 เปโตร 1:23 & 25, โรม 1:16, ฮีบรู 4:12, 1 โครินธ์ 1:18 เอเศเคียล 37:7-10, และอิสยาห์ 55:11 ด้วยเช่นกัน

สำหรับเปาโลแล้ว การยืนยันหยัดเพื่อข่าวประเสริฐไม่เพียงแค่นำมาถึงการปกป้องข่าวประเสริฐในฐานะความจริงที่มีจุดมุ่งหมายเท่านั้น แต่คือการเทศนาข่าวประเสริฐในฐานะความจริงที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้วย เขาประกาศข่าวประเสริฐด้วยความเชื่อมั่นว่า ข่าวประเสริฐจะเปลี่ยนแปลงผู้ฟังของเขา

► เพราะอะไรเราจึงควรมีความเชื่อมั่นเวลาที่เทศนาข่าวประเสริฐ?

(โรม 1:17) **คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ**⁶ นี่เป็นความจริงอันเป็นศูนย์กลางและมีความสำคัญที่สุดในพระธรรมโรม

จดหมายฝากโรมทั้งฉบับว่าด้วยหัวข้อเกี่ยวกับการที่มนุษย์ถูกนับเป็นคนชอบธรรมได้อย่างไร นั่นก็คือได้รับการทำให้เป็นคนชอบธรรม (มีความชอบธรรมของพระเจ้า) ความเร่งด่วนของประเด็นนี้ปรากฏอยู่ในข้อถัดไป เพราะพระพิโรธของพระเจ้ก็พร้อมอยู่สำหรับคนที่ยังคงอยู่ในความอธรรม

ความชอบธรรมของพระเจ้าที่พูดถึงที่นี่ไม่ใช่ “พระลักษณะความชอบธรรมของพระองค์...แต่เป็นความชอบธรรมที่หลังไหลออกมาและเป็นที่ยอมรับต่อพระองค์”⁷ ความชอบธรรมของพระเจ้าทำงานอยู่ในมนุษย์โดยทางความเชื่อของพวกเขา แนวคิดเดียวกันปรากฏอยู่ในฟิลิปปี 3:9 “คือความชอบธรรมที่มาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ” คนไม่ได้เพียงถูกนับว่าชอบธรรมเนื่องจากการยกโทษเท่านั้น แต่พวกเขาเริ่มต้นเป็นคนชอบธรรมอย่างแท้จริงเพราะว่าพระเจ้าเปลี่ยนแปลงพวกเขา

ต่อมาในจดหมาย (โรม 3:21-22) เปาโลกล่าวว่า ความชอบธรรมของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูมีไว้สำหรับทุกคนที่เชื่อ ในโรม 5:17-19 เราพบว่าของประทานแห่งความชอบธรรมทำให้คนจำนวนมากเป็นคนชอบธรรม

⁶ เปาโลอ้างอิงจาก ฮาบากุก 2:4

⁷ เฮนรี อัลฟอร์ด, *The Greek Testament Critical Exegetical Commentary*, โรม 1:17 <https://www.studylight.org/commentaries/eng/hac/romans-1.html>

วลี “โดยความเชื่อและเพื่อความเชื่อ” เน้นว่า ความเชื่อเป็นวิธีการเดียวที่ทำให้ได้รับความชอบธรรม วลีนี้สอดคล้องกับจุดเน้นของนิกายโปรเตสแตนต์ที่เน้นว่าความเชื่อเท่านั้นเป็นข้อกำหนดสำหรับความรอด

ในพระธรรมโรม คำว่า *ความตาย* อ้างอิงถึงการพิพากษาของพระเจ้า มีเพียงคนชอบธรรมที่ดำรงชีวิตโดยความเชื่อเท่านั้นที่ถูกละเว้นจากการพิพากษา (ดูที่ โรม 1:18) พระพิโรธของพระเจ้าจะเทลงมายังทุกคนยกเว้นคนที่รอดพ้นได้โดยความเชื่อ

► การเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อมีความหมายว่าอะไร?

► ในเนื้อหาตอนนี้ การมีชีวิตอยู่หมายถึงอะไร? ความตายคืออะไร? ความเชื่อเป็นวิธีการที่ทำให้มีชีวิตอยู่นั้นมีความหมายว่าอะไร?

นักศาสนศาสตร์สามคนที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระธรรมโรม

จดหมายฝากยังคงรับใช้วัตถุประสงค์ดั้งเดิมในการจัดเตรียมรากฐานสำหรับการทำงานเป็นมิชชันนารี อย่างไรก็ตาม จดหมายฝากก็ทำหน้าที่มากกว่านั้น ดังที่เปาโลอธิบายว่า เพราะอะไรทุกคนจึงจำเป็นต้องได้ยินถึงข่าวประเสริฐ เขาอธิบายโดยละเอียดว่า ข่าวประเสริฐคืออะไร และเพราะอะไรคนจึงได้รับความรอดโดยวิธีนี้เท่านั้น เขาตอบสนองต่อการคัดค้าน

บางอย่างที่พบได้บ่อย คำอธิบายและการปกป้องข่าวประเสริฐที่เขาเทศนาเป็นเนื้อหาส่วนใหญ่ของพระธรรมนี้ และควบคุมโครงสร้างของพระธรรม

“ความเชื่อคือความมั่นใจที่มีชีวิตและกล้าหาญในพระคุณของพระเจ้า ดังนั้นจึงแน่ใจได้ว่าคน ๆ หนึ่งสามารถเติมพันธชีวิตของเขากับความเชื่อได้เป็นพันเท่า”

- มาร์ติน ลูเธอร์

“จุดมุ่งหมายทั่วไปของจดหมายฝากฉบับนี้คือเพื่อเผยแพร่ถึงวัตถุประสงค์อันเป็นนิรันดร์และไม่เปลี่ยนแปลง หรือการตัดสินใจของพระเจ้า นั่นคือ ‘คนที่เชื่อจะรอด หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า คนที่เชื่อจะไม่พินาศ’”

- จอห์น เวสเลย์

“Predestination Calmly Considered”

“เมื่อใดที่ใครก็ตามเข้าใจจดหมายฝากฉบับนี้ เขาก็มีเนื้อหาที่ไขเปิดสู่ความเข้าใจพระคัมภีร์
ทั้งเล่ม”

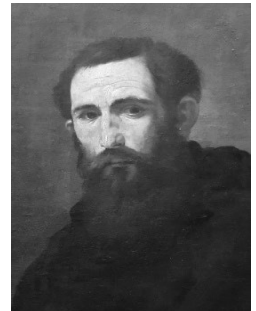
- จอห์น คาลวิน

พระธรรมโรมเป็นคำอธิบายถึงศาสนศาสตร์แห่งความรอด ศาสนศาสตร์แห่งความรอดของเปาโลให้การปกป้องโดยเฉียบพลันจากพวกยูไดเซอริ⁸ และแก้ไขความผิดพลาดเกี่ยวกับหลักคำสอนสมัยใหม่เรื่องความรอดด้วยเช่นกัน⁹

ตลอดประวัติศาสตร์ พระเจ้าใช้จดหมายฝากถึงชาวโรมันเพื่อฟื้นฟูความจริงที่สำคัญที่สุดเมื่อคนล้มความจริงเหล่านั้น

ตอนที่ยังเป็นคนหนุ่ม ออกัสตินพึงใจในความสัมพันธ์ที่ผิดศีลธรรมและการศึกษาเกี่ยวกับปรัชญาด้วยความรอบรู้ เขาแสวงหาความจริงและพบในศาสนาคริสต์ กระนั้น ความรักต่อบาปก็ขัดขวางเขาให้เป็นเซลย เขามองตนเองว่าเป็นอย่างที่ว่าพระธรรมโรม 7 อธิบายไว้ นั่นคือ เขารู้ว่าความจริงแต่กลับไม่สามารถช่วยให้เขาดำเนินชีวิตอันชอบธรรมได้เลย

ในปี ค.ศ. 386 หลังจากอ่านพระธรรมโรม 13:13-14 ออกัสตินซึ่งอยู่ในวัยสามสิบต้น ๆ ก็ตัดสินใจละทิ้งชีวิตบาป พระเจ้าปลดปล่อยเขาให้เป็นอิสระจากพันธการบาปและช่วยให้เขาดำเนินชีวิตที่ชอบธรรมในพระเยซูคริสต์

ออกัสติน

ตลอดชีวิตที่เหลือ พระเจ้าใช้ออกัสติน¹⁰อย่างทรงพลัง งานเขียนของเขาปกป้องหลักคำสอนที่ถูกต้องจากปรัชญาเทียมเท็จต่าง ๆ ความคิดซึ่งเป็นที่นิยมในเวลานั้นเชื่อว่าคนมีความสามารถตามธรรมชาติที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง ดังนั้นจึงเลือกที่จะไม่เป็นคนบาปได้ ออกัสตินสอนจากพระธรรมโรม 5 ว่า คนเกิดมาพร้อมกับธรรมชาติบาปที่ทำให้ยากไม่เชื่อฟังพระ

⁸ มีคำอธิบายถึงผู้พวกยูไดเซอริในภายหลัง

⁹ พระธรรมโรมและพระธรรมกาลาเทียมักถูกศึกษาด้วยกัน เนื่องจากพระธรรมกาลาเทียเป็นคำอธิบายที่ครอบคลุมน้อยกว่าในสาระสำคัญเดียวกันบางเรื่อง

¹⁰ ภาพ: “นักบุญออกัสติน”, โดยยูเซเป เด ริเบรา, พิพิธภัณฑ์โกยา, อับโหลดโดยอริสโตริ, ดึงออกมาจาก

<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=72972944>, โดเมนหลัก

เจ้า ธรรมชาตินี้ทำให้มนุษย์ไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยโดยสมบูรณ์ได้หากปราศจากพระคุณ ออกัสตินสอนและเป็นพยานถึงพระคุณของพระเจ้าที่ทำให้มนุษย์ชอบธรรมต่อพระเจ้า

มาร์ติน ลูเธอร์

ในปี ค.ศ. 1515 มาร์ติน ลูเธอร์ตระหนักถึงความหมายของพระธรรมโรม 1:17

หลังจากที่ใช้เวลาหลายปีแสวงหาความมั่นใจในความรอด¹¹ ลูเธอร์พยายามแสวงหา

สันติสุขฝ่ายวิญญาณโดยปฏิบัติตามวิถีแห่งลัทธิอาราม

วสีด้วยความร้อนรนเป็นพิเศษ เขาอดอาหาร ปฏิบัติ

พิธีกรรมต่าง ๆ ของลัทธิคาทอลิก แม้กระทั่งทุบตีตนเอง

ขณะที่เขากำลังคลานขึ้นไปตามบันไดของวิหารเซนต์ปีเตอร์ที่กรุงโรมด้วยหัว

เข่าอาบเลือด ทันใดนั้น เขาก็ได้รับความเข้าใจเรื่องพระคุณโดยความเชื่อ

จากพระเจ้า

พระธรรมโรมเป็นตอน
หลักของพันธสัญญา
ใหม่และเป็นข่าว
ประเสริฐอันบริสุทธิ์ที่สุด
- มาร์ติน ลูเธอร์

เขามองว่า ผู้ที่จะรับการละเว้นจากการพิพากษาของพระเจ้า คือคนที่เชื่อพระสัญญาแห่งการยกโทษของ
พระเจ้า ความมั่นใจกลายเป็นรากฐานคำสอนของเขาว่า ความเชื่อเท่านั้นเป็นหนทางที่เราจะรับความ
รอดได้

ในปี ค.ศ. 1738 จอห์น เวสเลย์ พบกับความมั่นใจในความรอดส่วนตัวที่ได้แสวงหามานานหลายปี¹² เวส
เลย์เป็นนักวิชาการพระคัมภีร์ที่มีความกระตือรือร้น ดำเนินชีวิตอย่างรอบคอบ และเคร่งศาสนา เขาเป็น
กระทรวงมิชชันนารีที่รับใช้คนพื้นเมืองชาวอินเดียนในประเทศอเมริกาเป็นเวลาสองปี แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่
เข้าใจถึงข่าวประเสริฐอย่างชัดเจน ขณะโดยสารเรือท่ามกลางพายุ เขาเห็นครอบครัวชาวโมราเวียที่

¹¹ ภาพ: "มาร์ติน ลูเธอร์, 1529" โดยลูคัส ครานาซผู้ชรา จาก

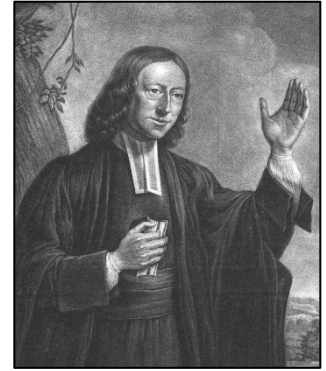
https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Martin_Luther,_1529.jpg, โดเมนหลัก

¹² รูป: "บิลดนีส เดส จอห์น เวสเลย์", โดยจอห์น กรีนวูด, ดึงมาจากห้องสมุดมหาวิทยาลัยไลป์ซิก <https://www.flickr.com/photos/ubleipzig/17059576182/>,

โดเมนสาธารณะ

ไว้วางใจพระเจ้าและมีสันติสุขโดยไม่หวาดกลัวความตาย เวสเลย์จึงตระหนักได้ว่าเขาไม่ได้มีความเชื่อที่
เลย

เวสเลย์พบว่า การกลับใจใหม่เกิดขึ้นทันทีในพระคัมภีร์ เขายังได้พบกับพี่น้อง
ชาวโมราเวียที่เป็นพยานว่าพวกเขามีความมั่นใจในความรอดส่วนตัว เขาเริ่มต้น
ตระหนักว่าเขาจำเป็นต้องมีประสบการณ์การกลับใจมาเชื่ออย่างแท้จริง การ
กลับใจมาเชื่อของเขาเกิดขึ้นในขณะที่กำลังอยู่ในการประชุมตามบ้านเพื่อ
อธิษฐานและศึกษาพระคัมภีร์ ขณะที่บางคนกำลังอ่านบทนำของลูเธอร์ก่อนเข้า
สู่พระธรรมโรม ในใจของเวสเลย์รู้สึก “อบอุ่นอย่างน่าประหลาด” เขากล่าวว่า
“ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการวางใจในพระคริสต์ ความรอดของข้าพเจ้าอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น ข้าพเจ้าได้รับ
ความมั่นใจว่าพระองค์รับบาปของข้าพเจ้าไปแล้ว เป็นบาปของข้าพเจ้าเอง และช่วยข้าพเจ้าให้รอดจาก
กฎแห่งบาปและความตาย”¹³

จอห์น เวสเลย์

สำหรับบุรุษทั้งสามนี้ การเข้าใจข่าวประเสริฐกระตุ้นให้เกิดการประกาศข่าวประเสริฐด้วยความ
กระตือรือร้น พระธรรมโรมยังคงบรรลุวัตถุประสงค์ในการจัดเตรียมรากฐานสำหรับงานพันธกิจมิชชันนารี
การอธิบายถึงศาสนศาสตร์แห่งความรอด

► คุณสมารถนึกคิดได้ไหมว่าพระธรรมโรมมีผลกระทบอะไรบ้างต่อชีวิตและพันธกิจของคุณ?

¹³ จอห์น เวสเลย์, *The Works of John Wesley, Vol. I* (แคนซัส ซิตี้: นาซารีน พับลิชชิง เฮ้าส์), 103

คำถามทบทวนบทที่ 1

- (1) เพราะอะไรเปาโลจึงเขียนจดหมายถึงผู้เชื่อชาวโรมัน?
- (2) เพราะอะไรเปาโลจึงวางแผนไปที่กรุงโรม?
- (3) คำว่าพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในจดหมายฝากในพันธสัญญาใหม่มีความหมายว่าอะไร?
- (4) การเป็นขึ้นจากความตายพิสูจนถึงสภาพพระเจ้าของพระเยซูอย่างไร?
- (5) อธิบายคำว่า *ชาติอื่น ๆ* (โรม 1:14)
- (6) เพราะอะไรผู้ประกาศข่าวประเสริฐจึงเป็นหนึ่งที่จะแบ่งปันข่าวประเสริฐ?
- (7) ความจริงอันเป็นศูนย์กลางและสำคัญที่สุดในพระธรรมโรมคืออะไร?
- (8) *ความตาย* ในพระธรรมโรมมีความหมายว่าอะไร?
- (9) ตามพระธรรมโรม ใครคือคนที่ถูกละเว้นจากการพิพากษาของพระเจ้า?

งานมอบหมายบทที่ 1

- (1) จงเขียนหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับพันธกิจแห่งข่าวประเสริฐโดยใช้เนื้อหาจากบทเรียนนี้ อธิบายถึงการทรงเรียกสู่พันธกิจ หนึ่งที่ผู้ประกาศข่าวประเสริฐมีต่อคนที่จำเป็นต้องได้ยินถึงข่าวประเสริฐ และฤทธานุภาพที่พระเจ้าให้มีในข่าวประเสริฐ
- (2) ในช่วงหลายสัปดาห์ที่เรียนวิชานี้ คุณควรเตรียมคำเทศนาสามตอนหรือบทเรียนสามบทที่มีพระธรรมโรมเป็นพื้นฐานแล้วนำเสนอแก่กลุ่มที่ไม่ใช่ชั้นเรียน หลังจากการนำเสนอแต่ละครั้ง คุณควรถามผู้ฟังบางคนว่า คุณควรปรับปรุงการนำเสนออย่างไรบ้าง คุณควรให้สำเนาบันทึกการนำเสนอ คำอธิบายเกี่ยวกับกลุ่มหรืองานที่คุณพูด และแผนปรับปรุงการนำเสนอของคุณแก่หัวหน้าชั้นเรียน

บทที่ 2

ความอธรรมของคนต่างชาติ

คริสตจักรที่กรุงโรม

เมืองใหญ่

ในสมัยของเปาโล กรุงโรมเป็นเมืองใหญ่ที่สุดในโลก มีจำนวนผู้อาศัยมากกว่าหนึ่งล้านคน¹⁴ มีคนต่างเชื้อชาติ ต่างภาษา ต่างศาสนา คนส่วนใหญ่เป็นทาส

มิชชันนารีคนแรก ๆ ที่มาที่กรุงโรม

เราไม่รู้ว่าใครเป็นคนแรกที่นำข่าวประเสริฐมาที่กรุงโรม ในวันเพนเทคอสต์ มีคนยิวจากกรุงโรม (กิจการ 2:10) แน่หนอนว่าคนที่กลับใจมาเชื่อได้นำข่าวประเสริฐกลับไปยังกรุงโรม คำประกาศของพวกเขาว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาย่อมก่อให้เกิดความตื่นเต้นและการโต้เถียงกันเป็นอย่างมาก ข่าวประเสริฐน่าจะแผ่ขยายไปอย่างรวดเร็วที่สุดท่ามกลางคนต่างชาติที่นับถือลัทธิยูดาอยู่แล้ว

คริสตจักรคนต่างชาติ

ถึงแม้ว่าส่วนต่าง ๆ ของจดหมายนี้จะกล่าวถึงคนยิว แต่คริสตจักรที่กรุงโรมส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติ เปาโลเรียกพวกเขาว่าเป็นคนต่างชาติ (โรม 1:13-15) และกล่าวว่าเนื่องจากเขาเป็นหนี้ต่อคนกรีกและชาติอื่น ๆ เขาจึงพร้อมที่จะเทศนาต่อคนโรมัน อย่างไรก็ตาม คนยิวมีอิทธิพลอย่างมากต่อคริสตจักรที่กรุงโรม เนื่องจากผู้เชื่อแรก ๆ เป็นคนยิว เป็นไปได้ที่ข่าวประเสริฐไม่ได้รับการอธิบายอย่างชัดเจนในลักษณะที่แสดงให้ผู้เชื่อเห็นถึงการเป็นอิสระจากกฎต่าง ๆ ของลัทธิยูดา

¹⁴ บรูซ วิลกินสัน & เคนเน็ธ โบอา, *Talk through the New Testament*, 375

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรม ส่วนที่ 2

เนื่องจากวัตถุประสงค์ของเปาโลคือส่งเสริมการทำงานเป็นมิชชันนารี คำถามก็คือ “ทุกคนจำเป็นต้องได้รับการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อจริง ๆ หรือไม่?” มีหลายสิ่งที่ไม่ใช่ทุกคนจำเป็นต้องได้รับ คนในทวีปอาร์คติกไม่ต้องการให้ใครเอาน้ำแข็งมาให้พวกเขา และคนที่อยู่ในทะเลทรายก็ไม่ต้องการทราย บางคนอาจคิดว่า บางทีการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนในโลกต้องการ บางทีบางคนดำเนินชีวิตชอบธรรมและพระเจ้าก็ยอมรับพวกเขาแล้ว ส่วนที่ 2 ของจดหมาย (โรม 1:18-3:20) เขียนขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นว่า ทุกคนจำเป็นต้องได้รับการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ ดังนั้นพวกเขาจึงต้องการข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องนี้

ประเด็นหลักของ โรม 1:18-3:20

ทุกคนในโลกละเมิดข้อกำหนดของพระเจ้าและตกอยู่ใต้การพิพากษา ไม่มีใครได้รับความรอดด้วยการทำตามข้อกำหนดต่าง ๆ ของพระเจ้าได้ เพราะทุกคนละเมิดข้อกำหนดต่าง ๆ เหล่านี้แล้ว

บทสรุปของ โรม 1:18-3:20

ประการแรก เปาโลอธิบายถึงสถานะของคนต่างชาติที่ไม่นับถือพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่มีพระวจนะที่ได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้า และแสดงให้เห็นว่าพวกเขาปฏิเสธความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าที่พระองค์เปิดเผยแก่พวกเขาผ่านการทรงสร้าง จากนั้นเขาอธิบายถึงสถานะของคนอิสราเอล ผู้ซึ่งมีพระวจนะของพระเจ้าที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรแต่กลับไม่เชื่อฟัง เขาสรุปโดยการอธิบายถึงความบาปชั่วโดยทั่วไปของโลก บทสรุปคือทั้งโลกมีความผิดต่อพระเจ้า ข่าวประเสริฐจำเป็นเพราะไม่มีใครรอดได้ด้วยคุณความดีของตนเอง

สำหรับบทเรียนเหล่านี้ ส่วนที่ 2 (โรม 1:18-3:20) จะแบ่งออกเป็นสามตอน ในบทเรียนนี้ เราจะศึกษาเนื้อหาตอนแรก (โรม 1:18-32)

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรม ส่วนที่ 2 ตอนที่ 1

โรม 1:18 เป็นข้อพระคัมภีร์ที่เป็นจุดเปลี่ยนระหว่างเนื้อหาตอนนี้กับเนื้อหาก่อนหน้านี้

ประเด็นหลักของ โรม 1:18-32

คนต่างชาติมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับพระเจ้า แต่ปฏิเสธความรู้นั้น หันไปหารูปเคารพต่าง ๆ แล้วกลายเป็นคนเสื่อมทรามโดยสิ้นเชิง

▶ ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 1:18-32 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละเอียด

(โรม 1:18) พระเจ้าให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับพระองค์เองแก่พวกเขา พวกเขาบิบบิ้นความจริง นีบอกเป็นนัยว่าพวกเขามีความจริงบางอย่างอยู่ดังที่ข้อถัดไปอธิบายไว้ การพิพากษาต่อพวกเขาคือการทำที่พวกเขาปฏิเสธความจริงที่มีอยู่ “ความหมิ่นประมาท อธิบายถึงการทำผิดทางศาสนาและแสดงออกถึงการนับถือรูปเคารพ การนมัสการสิ่งที่ถูกสร้างมากกว่าพระผู้สร้าง (โรม 1:19-23) ความชั่วร้ายหมายถึงความวิปริตทางศีลธรรมและแสดงให้เห็นได้จากการผิดศีลธรรมและความชั่วร้าย (โรม 1:24-32)¹⁵

โรม 1:20 ระบุถึงความจริงที่พวกเขาบิบบิ้น นีรวมถึงความรู้ถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าเหนือพวกเขา รูปแบบการดำเนินชีวิตของพวกเขาแสดงให้เห็นว่าพวกเขาปฏิเสธสิทธิอำนาจของพระเจ้า ในทางตรงกันข้าม รูปแบบการดำเนินชีวิตของคริสเตียนแสดงให้เห็นถึงการยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าทั้งในสิ่งที่เขาทำและในสิ่งที่เขาไม่ทำ

ประเภทของการสำแดง - การสำแดงพิเศษและการสำแดงทั่วไป

▶ ความจริงของพระเจ้าเปิดเผยสำแดงแก่คนทั้งปวงด้วยวิธีไหนบ้าง?

¹⁵ ปรับจากวิลเลียม เกรทเฮาส์, “พระธรรมโรม”, ใน *Beacon Bible Commentary, Vol VIII.* (แคนซัส ซิตี้: บีคอนฮิลล์เพรส, 1968) 50.

เพราะว่าพระเจ้าสำแดงความจริงหลายวิธี แต่เราพูดถึงสองวิธีหลัก ๆ นั่นคือ การสำแดงทั่วไปและการ
สำแดงพิเศษ เปาโลกล่าวถึงการสำแดงเหล่านี้ในพระธรรมโรม แม้ว่าเขาจะไม่ได้ใช้สองคำนี้ก็ตาม

การสำแดงทั่วไป คือสิ่งที่เราสามารถเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าได้โดยการมองสิ่งทรงสร้างของพระองค์ เรา
มองเห็นสติปัญญาและฤทธิ์เดชอันอัศจรรย์ของพระเจ้าได้ในการออกแบบจักรวาล

เราเห็นสิ่งสำคัญเกี่ยวกับพระเจ้าได้จากวิธีออกแบบสร้างมนุษย์ ข้อเท็จจริงที่เราให้เหตุผลได้ ชื่นชมความ
งามได้ และบอกได้ถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ถูกและผิด (แม้ว่าจะไม่ได้ถูกต้องเสมอก็ตาม) แสดงให้เรา
เห็นว่าพระเจ้าผู้สร้างของเรานั้นต้องมีความสามารถต่าง ๆ เหล่านี้ในระดับที่สูงกว่า เรารู้ว่าพระเจ้าสามารถ
คิดและสื่อสารได้เพราะเรามีความสามารถเหล่านั้น (ดูใน สดุดี 19:1-4 และ 94:9)

เพราะว่าการสำแดงทั่วไปแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าพูดได้ เราจึงตระหนักว่าการสำแดงพิเศษก็เกิดขึ้นได้
พระเจ้าเป็นบุคคล¹⁶ และสามารถพูดกับสิ่งทรงสร้างของพระองค์ที่มีเหตุและผลได้ นั่นช่วยให้เราตระหนัก
ว่ามีถ้อยคำต่าง ๆ จากพระเจ้าและแม้แต่มีหนังสือที่มาจากพระเจ้าได้

แม้จะไม่มีพระคัมภีร์ คนก็รู้ว่าพระเจ้าที่พวกเขาควรเชื่อฟังโดยการสำแดงทั่วไป และก็รู้ว่าพวกเขาไม่ได้
เชื่อฟังพระองค์ (โรม 1:20) แต่การสำแดงทั่วไปไม่ได้บอกเราว่าจะมาถึงความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า
ได้อย่างไร การสำแดงทั่วไปแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นสำหรับการสำแดงพิเศษ เพราะว่าการสำแดง
พิเศษแสดงให้เห็นว่าคนนั้นชั่วร้ายและไม่มีข้ออ้างใด ๆ ต่อพระเจ้าผู้สร้างของตน

การสำแดงทั่วไปแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ชาติล้มในบาปและมีความผิด การสำแดงพิเศษอธิบายว่าเพราะ
อะไรมนุษย์ชาติจึงอยู่ในสภาวะนั้น การสำแดงพิเศษเป็นความจริงที่ได้รับการเปิดเผยผ่านการดลใจแห่ง
พระคัมภีร์และผ่านการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ การสำแดงพิเศษอธิบายถึงพระลักษณะของพระ
เจ้า อธิบายถึงการล้มในบาปและบาป และแสดงให้เห็นว่าเราสามารถคืนดีกับพระเจ้าได้อย่างไร

¹⁶ เราไม่ได้กำลังบอกว่าพระเจ้าเป็นมนุษย์ แต่พระองค์เป็นบุคคล - พระองค์คิด ตั้งใจ และพูดได้ - ไม่ใช่พลังบางอย่างที่ไม่ได้เป็นบุคคล

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรม ส่วนที่ 2 ตอนที่ 1

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

► การสำแดงพิเศษบอกอะไรที่นอกเหนือไปจากสิ่งที่เรารู้จากการสำแดงทั่วไป?

(โรม 1:19) เราเห็นความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าโดยการสังเกตสิ่งทรงสร้าง แม้กระทั่งนักปรัชญาชาวกรีกก็ยอมรับว่าต้องมีความคิดอันสูงส่งบางอย่างที่ควบคุมจักรวาลอยู่ ส่วนสำคัญเป็นพิเศษของการทรงสร้างก็คือธรรมชาติของมนุษย์ เราเห็นความจริงเกี่ยวกับการดำรงอยู่และพระลักษณะอันเป็นธรรมชาติของพระเจ้าโดยสังเกตว่า มนุษย์มีจิตสำนึกด้านศีลธรรมที่รู้ผิดชอบชั่วดี (ดูใน โรม 1:32)

► เมื่อเรามองดูมนุษย์ เราเข้าใจอะไรบ้างเกี่ยวกับพระเจ้า?

(โรม 1:20) มนุษย์รู้ว่าตนถูกสร้างขึ้นจากการทรงสร้าง และรู้ว่าพระเจ้านั้นมีฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจนิรันดร์เหนือพวกเขา นี่เป็นความรู้เพียงพอที่จะทำให้การปฏิเสธพระเจ้าของพวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวได้อีก พวกเขาจะถูกพิพากษาความบาปของตนอย่างยุติธรรม พวกเขาเห็นว่าตนมีความผิดเนื่องจากการกบฏ¹⁷ ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขารู้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เกี่ยวกับพระเจ้าและตนเองก็ทำให้พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัว

ความยุติธรรมของพระเจ้ากำหนดว่าความบาปต้องถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นการจงใจก่อนที่พระองค์จะลงโทษบาปนั้น พวกเขาจำเป็นต้องมีความรู้มากพอเพื่อจะตัดสินใจเลือกได้ดีด้วย ถ้าหากมันเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะเลือกทำแตกต่างออกไป พวกเขาก็ไม่อาจอยู่ในสภาพที่มีข้อแก้ตัวไม่ได้ พระเจ้าอธิบายถึงเรื่องนี้ด้วยพระองค์เอง¹⁸

เกือบทุกวัฒนธรรมในโลกมีข้อสมมุติฐานว่ามีพระเจ้าสูงสุดผู้สร้างโลก พวกเขามักจะนมัสการอำนาจเหนือธรรมชาติอื่น ๆ แทนที่จะนมัสการพระเจ้า เพราะพวกเขาเห็นว่าตนเองถูกแยกออกจากพระเจ้าสูงสุด เปาโล

¹⁷ ดูที่บันทึกเกี่ยวกับพระธรรมโรม 1:32

¹⁸ ดูที่ส่วนย่อยในบทที่ 9 หัวข้อ “ความยุติธรรมของพระเจ้าเกี่ยวกับความยากลำบาก” เพื่ออภิปรายเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวคิดนี้

ไม่ได้พยายามพิสูจน์ถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้า แต่ชี้ว่าการดำรงอยู่และสิทธิอำนาจของพระเจ้าเป็นที่รู้จักในทุกวัฒนธรรม ความรู้นี้นำไปสู่การสำนึกว่ามีความผิด

การสำแดงทั่วไปมีข้อจำกัดต่าง ๆ ความรู้ถึงพระคริสต์และข่าวประเสริฐไม่ได้รับการเปิดเผยเว้นแต่จะได้รับการเปิดเผยจากการสำแดงพิเศษ เช่นเดียวกันโลกที่ถูกสร้างขึ้นก็ไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างถูกต้องแน่นอน เพราะว่าโลกนั้นอยู่ภายใต้การสาปแช่งเนื่องจากความบาปและไม่แสดงให้เห็นถึงการออกแบบดั้งเดิมอย่างสมบูรณ์ การทรงสร้างเป็นเหมือนภาพวาดที่สวยงามแต่มีรอยเท้าเปื้อนโคลนอยู่ภาพนั้นเสียหาย แต่ความสวยงามดั้งเดิมบางส่วนยังคงอยู่และแสดงให้เห็นถึงบางสิ่งเกี่ยวกับจิตรกรผู้วาดภาพนั้น

(โรม 1:21-22) พระเจ้าสมควรที่มนุษย์จะถวายเกียรติพระองค์ในฐานะพระเจ้า (นมัสการ) และขอบคุณพระองค์ (สรรเสริญ) แต่แทนที่จะรู้สึกขอบคุณในสิ่งที่ได้รับจากพระองค์ พวกเขากลับรู้สึกไม่พอใจต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ พวกเขาอยากเป็นพระเจ้าเองและรับความนับถือจากทุกสิ่งที่มีอยู่ การกล่าวอ้างโดยไม่อยู่ภายใต้พระเจ้าเช่นนั้นช่างเป็นความโง่เขลา

จิตใจของพวกเขาก็มีดมัวไป จิตใจเป็นตัวแทนของความตั้งใจและความจงรักภักดีของบุคคล ความสว่างเป็นตัวแทนของความจริง เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธความจริง พวกเขาจึงสูญเสียความสามารถในการมองเห็นความจริงนั้น พวกเขาสูญเสียความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ในฝ่ายวิญญาณและสิ่งที่เป็นนิรันดร์ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เข้าใจโลกในฝ่ายวัตถุอย่างถูกต้องด้วยเช่นกัน

(โรม 1:23, 25) การจดจ่ออยู่กับตัวเอง กับโลกวัตถุ และการปฏิเสธพระผู้สร้างของพวกเขา นำไปสู่การสร้างเทพเจ้าต่าง ๆ ที่ยกย่องชมเชยธรรมชาติที่ล้มลงในบาปของพวกเขา พวกเขาเอาพระสิริของพระเจ้าไปมอบให้กับสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ พวกเขาปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระผู้สร้างและยกย่องสิ่งมีชีวิต

“ถ้าหากรากแห่งบาปของมนุษย์คือความ
วิปริตทางศาสนา ผลก็คือการเสื่อมทราม
ทางศีลธรรม”

- วิลเลียม เกรทแฮร์ส

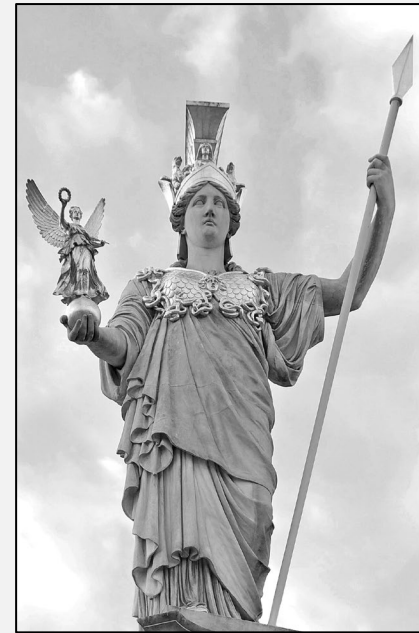
Commentary on Romans

เพื่อจะหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบที่มีต่อพระองค์ ทำที่นี้เป็นรากฐานของวิวัฒนาการสมัยใหม่และลัทธิ
มานุษยนิยม ถ้าหากคนผลิตตัวเองขึ้นมาได้ พวกเขา
สามารถกำหนดวัตถุประสงค์ คุณค่า และความมีศีลธรรม
ของตัวเองได้ด้วยเช่นกัน

สาระสำคัญของการนับถือรูปเคารพ คือการรับใช้และ
นมัสการบางสิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้น การรับใช้บางสิ่ง คือการ
ให้สิ่งนั้นเป็นอันดับแรกในชีวิตและบัญชาชีวิตให้เป็นไป
ตามลำดับความสำคัญนั้น การนมัสการบางสิ่ง คือการ
พึ่งพาสิ่งนั้นและเอาพระสิริซึ่งเป็นของพระเจ้าเพียงผู้เดียว
ไปให้แก่สิ่งนั้น การนับถือรูปเคารพย่อมคาดหวังความพึง
พอใจอย่างที่มีพระเจ้าผู้สร้างผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถให้ได้จาก
สิ่งต่าง ๆ ที่ถูกสร้างขึ้น ลัทธิวัตถุนิยมสมัยใหม่คือการนับถือ
รูปเคารพ คนไม่สามารถยกย่องวัตถุได้โดยไม่นมัสการพระ
เจ้าน้อยลง¹⁹

► คนต่างชาติตอบสนองต่อความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า
อย่างไร?

(โรม 1:24) ข้อนี้แนะนำประเด็นหลักที่ขยายความใน โรม
1:26-27 ความรักนับถือรูปเคารพย่อมนำไปสู่การผิด
ศีลธรรม ซึ่งรวมถึงบาปทางเพศ บาปทางเพศทำให้ความ

ศาสนาของคนโรมัน

ศาสนาของคนโรมันมีความหลากหลายอย่าง
ยิ่ง พวกเขาเชื่อในเทพเจ้าหลายองค์ ถือเทว
ตำนานแห่งเทพเจ้ากรีกส่วนใหญ่ แต่เปลี่ยน
ชื่อของเทพเจ้าบางองค์ เวลาที่พวกเขามีชัย
เหนือดินแดนต่าง ๆ ก็มักรับเทพเจ้าท้องถิ่นเข้า
มาอยู่ในศาสนา พวกเขาเชื่อว่าเทพเจ้าบาง
องค์สำคัญในบางพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ พวกเขา
ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้สร้างที่ทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นอย่างพระ
เจ้าแห่งลัทธิยิวและศาสนาคริสต์ ศาสนามี
ส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตทุกส่วนรวมถึงการ
ปกครอง คริสเตียนถูกข่มเหงเนื่องจากไม่เข้า
ร่วมงานทางศาสนาของรัฐ

¹⁹ ภาพ: “รัฐสภาออสเตรีย พอลลิส ออสเตรีย”, ถ่ายภาพโดยเจมูลอน วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2012, ดึงมาจาก
https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Athena_Pallas_austrian_Parliament.jpg, โดเมนสาธารณะ

ปรารถนาทางกายมีความสำคัญเป็นอันดับแรกแต่กลับไม่ให้เกิดรูปร่างกาย เนื่องจากร่างกายสมควร
บริสุทธิ์และอุทิศเพื่องานรับใช้ของพระเจ้า

(โรม 1:26-27) การผิดศีลธรรมเป็นผลลัพธ์ตามธรรมชาติของการยกย่องตนเอง และปล่อยให้ตัณหาที่เห็น
แก่ตัวควบคุม เมื่อความปรารถนาควบคุม พวกเขาจะถูกบิดเบือนไป คนไม่อาจรักคนอื่นได้อย่างถูกต้อง
หรือไม่สามารถมีความสุขกับสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ถ้าหากเขาไม่ได้รับรักและมีความสุขกับพระเจ้า
อย่างเต็มเปี่ยม โรม 1:24 แนะนำหัวข้อนี้และแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงกันระหว่างการผิดศีลธรรมกับ
การปฏิเสธพระเจ้า

บาปทุกอย่างคือการบิดเบือนสิ่งดีที่พระเจ้าสร้าง ความวิปริตทางเพศก็เห็นได้ชัดเจนกว่าบาปบางอย่าง ยิ่ง
คนออกห่างจากทางของพระเจ้ามากเท่าไร คนก็ยิ่งโหดเหี้ยม รุนแรง และวิปริตมากขึ้นเท่านั้น บางคนคิด
ว่ามีวัฒนธรรมอันเรียบง่ายที่ทำให้ดำเนินชีวิตได้ดีกว่าเนื่องจากไม่ถูกความเจริญทำให้เสื่อมทรามไป
ข้อเท็จจริงก็คือคนส่วนใหญ่จากวัฒนธรรมที่ไม่มีอารยธรรมใช้ชีวิตอยู่กับความกลัวตาย กลัวสิ่งเหนือ
ธรรมชาติ ปฏิบัติธรรมนิยมอันโหดเหี้ยม และทุกข์ทรมานจากการดำเนินชีวิตอันชั่วร้ายวิปริต

มนุษย์ถูกสร้างขึ้นให้ทำหน้าที่ในฐานะมนุษย์ซึ่งอยู่ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า ถ้าหากมนุษย์แยกออกจาก
พระเจ้า เขาก็ไม่สามารถเป็นดังที่พระเจ้ามุ่งหมายให้มนุษย์ชาติเป็นได้ เขาขาดแม้กระทั่งสิ่งที่เปี่ยมอุดมคติ
ของตน คนที่ไม่มีพระเจาก็ไม่อาจบรรลุอุดมคติแห่งความเป็นชายและความเป็นหญิงได้ ความวิปริตทาง
เพศเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด แต่ทุกคนก็ได้รับผลกระทบจากการสูญเสียความเป็นมนุษย์ที่แท้จริง
ในด้านอื่น ๆ เช่นเดียวกัน **การปฏิเสธพระเจ้าว่าเป็นพระเจาก็คือการปฏิเสธมนุษย์ว่าเป็นมนุษย์**
การปฏิเสธที่จะนมัสการพระเจาก็เป็นการปฏิเสธความเป็นมนุษย์ของตัวเอง

ตรงกันข้ามกับความคาดหมายคือ ผู้ที่นมัสการสิ่งที่ถูกสร้างก็จบลงด้วยการทำให้สิ่งมีชีวิตวิปริตไป ชัดกับ
ธรรมชาติ ถ้าหากคนยอมให้ความปรารถนาต่าง ๆ ตามธรรมชาติของตนเองควบคุม ความปรารถนา
เหล่านั้นก็จะกลายเป็นสิ่งผิดธรรมชาติไปอย่างสุดโต่ง

เป็นเรื่องน่าขันที่หากคน ๆ หนึ่งยกย่องความปรารถนาของร่างกายอยู่เหนือพระเจ้า ในที่สุดเขาก็จะปฏิบัติต่อร่างกายด้วยการดูหมิ่น อวัยวะที่ผู้คนยกย่องบูชาในบาปทางเพศก็เป็นอวัยวะเดียวกันที่พวกเขาเอ่ยถึงเมื่อต้องการพูดอะไรที่หยาบโลนและดูหมิ่น

ผู้หญิงมักไม่ปล่อยตัวให้กับการผิดศีลธรรมทางเพศและความวิปริตได้รวดเร็วเท่าผู้ชาย โดยสัญชาตญาณ พวกเธออยากจะปกป้องความสมบูรณ์ของครอบครัว การที่ผู้หญิงประพาศสิ่งชั่วร้ายเช่นนี้ก็แสดงให้เห็นว่าการกระทำชั่วในสังคมของพวกเธอนั้นเต็มที่แล้ว

► รูปแบบความวิปริตที่มักเกิดขึ้นในสังคมของคุณมีอะไรบ้าง?

สภาวะแห่งความชั่วร้ายที่พวกเขาพาตัวเข้าไปก็เป็นสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับอย่างยิ่ง สภาวะแห่งความชั่วร้ายก็เป็นการลงโทษบาปอย่างเหมาะสม เพราะสภาวะแห่งความชั่วร้ายก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานและความอับอายเมื่อบาปนั้นเจริญขึ้น ทำให้ความปรารถนาต่าง ๆ ไม่ได้ได้รับความพึงใจ และนำมาถึงผลลัพธ์ต่าง ๆ ที่เกิดจากการกระทำชั่ว

การตอบสนองของคริสเตียนต่อบาปแห่งการรักร่วมเพศ

ไม่มีหลักฐานว่าพระคัมภีร์รับรองความถูกต้องของ “การมีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ (หรือเลสเบี้ยน)”²⁰ หากเป็นเช่นนั้น เราก็คงจะคาดหวังได้ว่าจะพบคำสอนเรื่องนี้ตลอดพระคัมภีร์อย่าง que พบเกี่ยวกับรูปแบบความสัมพันธ์อื่น ๆ ของมนุษย์ (เช่น สามีกับภรรยา พ่อแม่กับลูก พลเมืองกับฝ่ายปกครอง) แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น ไม่มีข้อพระคัมภีร์สักข้อเดียวที่บ่งชี้ถึงความเป็นไปได้ที่ความสัมพันธ์เช่นนั้นจะเป็นที่ยอมรับในสายตาของพระเจ้า

²⁰ ส่วนย่อยนี้ปรับปรุงใหม่จากบทความ “What Does the Bible Say about Homosexuality: Answering Revisionist Gay Theology” จาก Focus on the Family เราสามารถอ่านบทความฉบับเต็มได้จาก http://media.focusonthefamily.com/fotf/pdf/channels/social-issues/what-does-the-bible-say_final3.pdf?refcd=209501

ไม่ใช่การทดลอง ความรู้สึกหรือเสน่ห์ระหว่างมนุษย์สองคน หรือการต่อสู้ภายในจิตวิญญาณของเราที่เป็นสิ่งต้องห้ามในพระคัมภีร์ อันที่จริงแล้ว พระเจ้าบอกเราว่า พระองค์อยู่ในลัคนาที่เจ็บช้ำ สับสน และถูกทดลอง บาปเกิดขึ้นเมื่อมีการยอมรับความคิดแห่งราคะตัณหา (ยากอบ 1:15) หรือเมื่อเราข้องเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นอกเหนือไปจากการออกแบบของพระเจ้า

การตอบสนองที่เหมาะสมจากคริสตจักรต่อคนที่มีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ คือต้องมีความรักเมตตา ความจริงที่เป็นความอ่อนสุภาพ และความถ่อมใจอย่างแท้จริง การรักคนอื่นหมายถึงห่วงใยเขา และมอบความรักพระคริสต์ให้เขา ไม่ว่าจะหันจากบาปของตนหรือไม่ก็ตาม การรักคนอื่นหมายถึงการมองดูเขาด้วยสายตาของพระคริสต์ อย่างที่พระองค์มองดู (และยังคงมอง) เราซึ่งอยู่ในบาป ความสัมพันธ์ของเรา กับคน ๆ นั้นมักนำไปสู่ความสัมพันธ์กับพระคริสต์ที่ช่วยเขาให้รอดได้ ต่อจากนั้นก็เป็งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ปกติจะทำงานภายในคริสตจักรท้องถิ่น เพื่อฟื้นฟูผู้คนที่สูญเสียความสมบูรณ์

ไม่เพียงเท่านั้น การรักบางคนยังหมายถึงการพูดความจริง ถึงแม้จะเจอกับความไม่เป็นมิตรหรือความเฉยเมยก็ตาม การแบ่งปันพระวจนะของพระเจ้าอาจช่วยให้ชายหรือหญิงคนหนึ่งรอดพ้นจากการตัดสินใจผิดพลาด ความสับสน บาป และความทุกข์ทรมานไปตลอดชีวิต ไม่ใช่ทุกคนพร้อมยอมรับคำสั่งสอนจากพระคัมภีร์ เราต้องอธิบายความจริงด้วยความอดทน และด้วยความสุภาพ เราต้องฟังด้วยจิตใจที่เปิดกว้างและใช้พระคัมภีร์ด้วยความรักกับวิจารณญาณ เราต้องแสดงความห่วงใยอย่างแท้จริงต่อคน ๆ นั้น เพื่อเขาจะให้คุณค่าต่อความจริงที่เราให้แก่เขา

ความถ่อมใจอย่างแท้จริงจำเป็นต่อคำสอนของคริสเตียน ความถ่อมใจมาจากการสนทนาและใช้เวลากับพระเจ้า คือยอมรับถึงบาปของเราเอง สวรรภาพบาปของเรา และหันจากบาป แล้วจึงต้อนรับความรักอันล้ำลึกของพระเจ้าที่แสดงออกบนไม้กางเขน เราต้องให้ความรักและความเมตตาเป็นแรงจูงใจของเราแทนความหวาดกลัว ความโกรธ และความเกลียดชัง

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรม ส่วนที่ 2 ตอนที่ 1

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 1:28) เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธพระเจ้าในความคิด และรูปแบบการดำเนินชีวิต รูปแบบความคิดและปรัชญาของพวกเขาจึงบิดเบือนไปเหมือนกับพฤติกรรมของพวกเขา มีการเล่นคำในภาษากรีกซึ่งแสดงให้เห็นว่า เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธพระเจ้า พระเจ้าจึงปล่อยพวกเขาให้อยู่กับความคิดที่พระองค์ปฏิเสธ นั่นหมายความว่า พระองค์หยุดที่จะมีอิทธิพลต่อพวกเขา พระเจ้าได้ให้เสรีภาพในการเลือกแก่มนุษย์และอนุญาตให้เสรีภาพในการเลือกได้ทำงาน เมื่อถึงจุดหนึ่งพระเจ้ายกปล่อยให้ผู้ปฏิเสธพระองค์อย่างสิ้นเชิงเป็นอิสระจากอิทธิพลของพระองค์ ความคิดของพวกเขาติดตามความเสื่อมทรามโดยพระเจ้าไม่ได้

ชัดขวาง

คำกล่าวที่บอกว่าพระเจ้าปล่อยพวกเขา (โรม 1:24, 26, และ 28) บอกเป็นนัยว่า คนเหล่านี้อยู่ในสภาวะที่สิ้นหวังและตัดสินใจเลือกในสิ่งที่ไม่อาจหันกลับได้ (เปรียบเทียบกับพระธรรม 2 เรสะโลนิกา 2:10-12)

ความเสื่อมทรามส่งผลกระทบทางลบต่อจิตใจและวิธีการคิดของคน ความเสื่อมทรามชัดขวางคนเวลาที่ ต้องตัดสินใจเกี่ยวกับศีลธรรม ความเสื่อมทรามทำให้คนปกป้องความปรารถนาและการกระทำต่าง ๆ ที่ชั่วร้ายของตน

► ตัวอย่างของข้ออ้างที่ไม่มีเหตุผลซึ่งคนอ้างสำหรับบาปของตนคืออะไร?

“เป็นการยากที่เราจะเข้าใจถึงความเสียหายทั้งหมดที่ความบาปก่อขึ้นต่อบุคลิกภาพของมนุษย์ นอกเหนือจากความอ่อนแอของเจตน์
จำนงที่ได้ยอมจำนน และเสียงร่ำไห้ของ
อารมณ์ที่ถูกกระตุ้นแล้ว ยังมีจิตใจที่มีดমন
และตกเป็นทาสของความปรารถนา มันถูก
สอนให้มีข้ออ้างแทนที่จะให้เหตุผล มัน
ตัดสินใจก่อนแล้วคิดทีหลัง มันเข้าข้างตัวเอง
แทนที่จะใช้เหตุผล บางครั้งบอกความจริงแต่
ก็ไม่สม่ำเสมอ ไม่อาจฟังพาได้...มันเอา
ความจริงแลกกับความเท็จ พระเจ้าแลกกับ
การนับถือรูปเคารพ และสติปัญญาแลก
กับความโง่เขลา...
- วิลเบอร์ เดย์ตัน

(โรม 1:29-31) ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เราพบรายการของความบาปร้ายแรง วัฒนธรรมและอำนาจปกครองยับยั้งแนวโน้มเหล่านี้เอาไว้ แต่สิ่งเหล่านี้ก็มีอยู่ในจิตใจของคนบาป ถ้าหากการยับยั้งทางวัฒนธรรมและอำนาจปกครองหมดไป

คนมากมายก็คงกลายเป็นคนอำมหิตได้อย่างรวดเร็ว

บาปต่าง ๆ และคำอธิบายต่าง ๆ เกี่ยวกับคนบาปมีอยู่ในรายการที่นี้ไม่ได้แตกต่างกันทั้งหมดโดยสิ้นเชิง ต่อไปนี้เป็นแนวคิดสำคัญบางอย่างซึ่งแต่ละอย่างมีความหมายที่เป็นนัย

การอธรรม - คำทั่วไป บางทีประกอบด้วยการอธรรมอื่น ๆ ทั้งหมด

การล่วงประเวณี - การผิดศีลธรรมทุกประเภท²¹

ความชั่วร้าย - คำทั่วไปสำหรับการกระทำผิดและอุปนิสัยที่ไม่ดี

ความโลภ - คำที่ใช้มากในงานเขียนฉบับภาษากรีกเพื่ออ้างอิงถึงความเห็นแก่ตัวอย่างรุนแรง คำนี้อธิบายถึงบุคคลที่แสวงหาประโยชน์ของตนโดยเต็มใจจะเหยียบย่ำประโยชน์ของผู้อื่น คำนี้รวมถึงการใช้ตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจอย่างผิด ๆ เพื่อผลประโยชน์

การมุ่งร้าย - ความโหดร้ายภายในจิตใจและแนวโน้มที่จะชั่วร้าย

ความอิจฉา - ความปรารถนาในสิ่งที่คนอื่นมี ควบคู่กับความชุ่นเคืองใจต่อคนที่มีสิ่งต่าง ๆ ที่น่าปรารถนา

การฆ่าฟัน - การฆ่าคนอย่างจงใจและผิดกฎหมายซึ่งเป็นผลลัพธ์ร้ายแรงที่สุดแห่งความเกลียดชังและความชุ่นเคืองใจ

การวิวาท - การทะเลาะวิวาทอาจเกิดจากการแข่งขัน

²¹ ต้นฉบับกรีกบางฉบับไม่มีคำนี้ในรายชื่อ

การหลอกลวง – การฉ้อฉล อาจบอกเป็นนัยถึงการล่อเหยื่อให้ติดกับ

ความคิดร้าย - มุ่งร้าย พร้อมจะทำร้ายคนอื่นอย่างไม่มีเหตุผล

พุดนินทา - คนพุดให้ร้ายลับ ๆ

สื่อเสียด – คนพุดให้ร้ายทำลายชื่อเสียงของคนอื่นโดยพุดชั่วร้ายหรือสิ่งเท็จต่าง ๆ เกี่ยวกับเขา

เกลียดชังพระเจ้า - พวกเขามองว่าพระเจ้าเป็นศัตรูเพราะว่าธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์กล่าวโทษพวกเขา

ดูถูกคนอื่น– คน ๆ นี้เต็มเกริมและโหดร้าย คนอ่อนแอที่มีคุณลักษณะแบบนี้มักจะดูหมิ่นคนอื่นที่ตัวเขาเองควรเคารพ คนมีอำนาจที่มีคุณลักษณะแบบนี้เป็นคนโหดร้ายต่อคนอื่นและแก้แค้นอย่างรุนแรงที่สุดกับคนที่ไม่แสดงความเคารพอย่างที่เขาต้องการ

เย่อหยิ่งจองหอง – ความหยิ่งยโสเป็นการมองยกตน เป็นรากของบาปทั้งปวงเนื่องจากกระตุ้นให้คนควบคุมชีวิตตัวเองและต่อต้านพระเจ้าผู้สร้าง

อวดตัว - ยกตน คนเหล่านี้มีตัวเองเป็นศูนย์กลาง ถ้าหากเปรียบเทียบคุณสมบัตินี้กับคุณสมบัติอื่น ๆ แล้วคนที่อวดยกตนอย่างหลอกลวงด้วยการทำลายหรือทำร้ายคนอื่น

คิดทำชั่วแปลก ๆ - พวกเขาสร้างสรรคในการสร้างสิ่งต่าง ๆ ที่ชั่วร้ายและเป็นอันตราย

ไม่เชื่อฟังบิดามารดา – การเสื่อมสลายของครอบครัวเป็นผลลัพธ์ของบาป และนำไปสู่การเสื่อมสลายของสังคม เราพบแนวโน้มชั่วร้ายได้จากการแสดงออกในช่วงต้น ๆ ของเด็กที่ต่อต้านพ่อแม่ซึ่งเป็นสิทธิอำนาจอย่างแรกที่เขารู้จัก

ไร้ปัญญา – ไม่ตระหนักถึงคุณค่าทางศีลธรรม บุคคลนี้ไม่ถูกโน้มน้าวด้วยเหตุผลตามหลักศีลธรรม นี่ไม่ใช่การขาดสติปัญญา แต่สำนึกทางศีลธรรมซึ่งฟิการไปเป็นผลลัพธ์ของจิตใจที่ชั่วร้าย

ไร้ความซื่อสัตย์ - ไม่น่าไว้วางใจ ละทิ้งความมีศีลธรรมและสิทธิอำนาจ เกือบขัดขวางความจริงแท้ที่ไม่โอนอ่อนตามพวกเขาและให้ตัวเองเป็นความสำคัญอันดับแรก ไม่รักษาสัญญา

ไร้ความรักกัน - ตรงกันข้ามกับสัญญาตญาณในการปกป้องและรัก พวกเขาละทิ้งครอบครัวของตัวเอง แล้วทำตามความปรารถนาต่าง ๆ ของตนได้ สัญญาตญาณความรักขั้นพื้นฐานสุดถูกบิดเบือนไปได้ พวกเขาสามารถข่มเหงผู้คนที่พึ่งพาการปกป้องจากพวกเขาได้

ไม่ยอมคืนดีกัน - จะไม่ได้รับความพอใจ²²

ไร้ความเมตตา - ไม่สงสาร พวกเขาอาจสังเกตเห็นความทุกข์แต่ไร้ซึ่งความเมตตา พวกเขาไม่หันจากความชั่วร้ายเพราะเห็นว่าการกระทำของตนจะก่อให้เกิดความทุกข์แก่คนอื่น พวกเขาไม่รู้สึกละอายใจเมื่อเห็นว่าการกระทำผิดของตนได้ก่อให้เกิดความทุกข์อะไรบ้าง

(โรม 1:32) พวกเขาถือว่าสิ่งเหล่านี้ผิด คนที่ไม่นับถือพระเจ้าไม่ติดตามแม้ความจริงที่พวกเขามีอย่างสัตย์ซื่อ พวกเขารู้ว่าตนเองตกอยู่ใต้การพิพากษา กระนั้นพวกเขาก็ไม่เพียงทำบาป แต่ยังเห็นชอบกับบาปของคนอื่น ๆ ด้วย ความมีศีลธรรมของสังคมตกต่ำเสียจนมีมาตรฐานความประพฤติใหม่ที่ยอมรับการผิดศีลธรรม คนที่ยอมรับบาปโดยสมบูรณ์ก็เห็นชอบว่าตนเองเป็นคนบาปและเห็นชอบกับคนอื่นว่าเป็นคนบาป เขาอาจได้รับความเพลิดเพลินจากบาปของคนอื่น ผู้คนปรบมือให้กับการสังหารในสังเวียนของคนโรมัน คนสมัยใหม่จำนวนมากมีความสุขกับการชมความรุนแรงและกิจกรรมทางเพศอันผิดศีลธรรม พวกเขาชื่นชมคนที่เป็นเลิศด้วยปริมาณของบาปที่ทำ

²² ต้นฉบับภาษากรีกหลายฉบับไม่มีคำนี้อยู่ในรายชื่อ

คนบาปทุกคนที่ไม่กลับใจมาเชื่อเป็นอย่างนี้หรือเปล่า?

ไม่ใช่ทุกคนที่ทำบาปทุกอย่างเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม มวลมนุษย์ที่ล้มลงในบาปก็มีแนวโน้มต่อบาปเหล่านี้ทั้งหมด และทุกคนก็อาจทำบาปเหล่านี้ได้ถ้าหากพวกเขาอยู่ในสถานการณ์แวดล้อมที่แตกต่างจากเดิม

เซเนกาเป็นนักปรัชญาชาวโรมันและเป็นเจ้าหน้าที่ปกครองที่มีชีวิตอยู่ในสมัยของเปาโล เขาไม่ใช่คริสเตียนและไม่คุ้นเคยกับพระคัมภีร์ แต่เขาสังเกตว่าศักยภาพของบาปทุกชนิดมีอยู่ในทุกคน เขากล่าวว่า “ความชั่วร้ายทั้งสิ้นอยู่ในมนุษย์ทั้งปวง แม้ว่าความชั่วร้ายทั้งสิ้นไม่ได้โดดเด่นอย่างเห็นได้ชัดในมนุษย์แต่ละคนก็ตาม”²³ เราสังเกตได้ว่าคำอธิบายของเปาโลเกี่ยวกับคนบาปที่ไม่กลับใจใหม่ประยุกต์ใช้ได้กับทุกยุคทุกวัฒนธรรม

อำนาจปกครองและมาตรฐานทางสังคมยังแนวโน้มอันชั่วร้ายของแต่ละบุคคลไว้ได้มาก คนจำนวนมากปล่อยใจและความคิดไปตามความปรารถนาอันชั่วร้ายต่าง ๆ แต่ไม่ได้แสดงให้เห็นอย่างเปิดเผย เพราะพวกเขาอยากได้รับการเห็นชอบจากคนอื่น คนมีแนวโน้มลับ ๆ ต่อบาปต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในรายการของพระคัมภีร์ตอนนี้และมีความผิดเนื่องจากบาปเหล่านี้ในใจ

การนำเนื้อหาตอนนี้ไปประยุกต์ใช้

เนื้อหาตอนนี้เป็นคำอธิบายถึงคนในสังคมที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ พวกเขาปฏิเสธความรู้ของพระเจ้าที่เปิดเผยในการทรงสร้างและในจิตสำนึกของพวกเขา จากนั้นก็หาสิ่งอื่นเพื่อจะนมัสการเพื่อจะปล่อยตัวไปตามความปรารถนาแห่งธรรมชาติอันชั่วร้าย แล้วความปรารถนาของพวกเขาก็วิปริตไป เนื้อหาตอนนี้ อธิบายว่าเพราะเหตุใดคนเหล่านั้นจึงจำเป็นต้องได้รับข่าวประเสริฐ

²³ ยกคำพูดโดย เอฟ เอฟ บรูซ, *The Epistle to the Romans*, in *Tyndale Bible Commentaries* (แกรนด์ แรพพิดส์: วิลเลียม บี เฮียร์ดแมนส์ พับลิชชิง คอมพานี., 1963), 87.

เนื้อหาตอนนี้สำคัญสำหรับทุกคน เพราะให้รายการความบาปหลายประเภท และแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าเกลียดชังบาปทั้งสิ้น เนื้อหาตอนนี้เป็นการเตือนเช่นกันว่าบาปทั้งสิ้นมีแนวโน้มที่นำคนบาปไปสู่ความชั่วร้ายอื่นๆ คนที่ได้ยินข่าวประเสริฐแล้วปฏิเสธ ก็สูญเสียความเข้าใจถึงสิ่งที่ถูกและผิด

เนื้อหาตอนนี้อธิบายถึงสถานะต่าง ๆ ที่เราเห็นในสังคมของเราแม้จะมีผู้เทศนาข่าวประเสริฐที่นั่นแล้วก็ตาม วัฒนธรรมหาหนทางที่จะทำให้บาปบางอย่างเป็นที่ยอมรับและเพิกเฉยต่อมาตรฐานของพระเจ้า

คำพยาน

ชமாகีเกิดที่ประเทศจอร์เจียในทวีปยุโรปตะวันออก พ่อแม่ของชமாகีเป็นคนไม่มีศาสนา และตัวเขาก็ไม่ได้ไปร่วมนมัสการที่คริสตจักรขณะที่เป็นเด็ก ชื่อของเขาหมายความว่า “อารมณ์ร้อน” ซึ่งตรงกับอารมณ์ของเขา ขณะเป็นคนหนุ่ม ชமாகีมีปัญหาอยู่บ่อย ๆ เขาถูกส่งตัวไปยังเรือนจำที่ประเทศรัสเซีย และต้องขังอยู่เป็นเวลาสองปีหลังจากถูกตัดสินว่ามีความผิดในคดีอาชญากรรมหลายคดี ชமாகีถูกปล่อยตัวและกลับมายังประเทศจอร์เจียระหว่างที่ประเทศจอร์เจียก่อการปฏิวัติต่อต้านประเทศรัสเซีย

ตับของชமாகีเสียหายอย่างอย่างหนักจากสุรา หมอบอกกับเขาว่าตัวเขาจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน ชமாகีไม่มีความสุขกับชีวิตและเริ่มรู้สึกปรารถนาจะรู้จักพระเจ้า เขาถามเพื่อนคริสเตียนบางคนให้พาเขาไปที่คริสตจักร แรกนั้นพวกเขาบอกกับชமாகีว่าคริสตจักรไม่ใช่ที่ของเขา จากนั้นก็บอกเขาว่า เขามาที่คริสตจักรได้ ถ้าหากเขาสัญญาว่าจะไม่ได้เถียง ชமாகีไปคริสตจักรและได้รับความรอดเมื่ออายุ 22 ปี ชีวิตของเขาเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

ชமாகีหายจากโรคตับ เขาไม่ได้คาดหวังว่าจะแต่งงานเนื่องจากโรคของเขา แต่พระเจ้าให้ออกมาใหม่แก่เขา ตอนนี้เขามีภรรยาและลูกสาวสามคน ชமாகีรับใช้ด้วยการเป็นศิษยาภิบาลและผู้ฝึกฝนพันธกิจ

คำถามทบทวนบทที่ 2

- (1) ผู้คนได้รับการสำแดงทั่วไปผ่านวิธีการใดบ้าง?
- (2) คนที่ปวงรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับพระเจ้าแม้ว่าไม่มีพระคัมภีร์?
- (3) การสำแดงพิเศษคืออะไร?
- (4) การนับถือรูปเคารพคืออะไร?
- (5) ระบุสองวิธีที่ความเชื่อหมทราวมส่งผลกระทบต่อความคิดของคน

งานมอบหมายบทเรียนที่ 2

จงเขียนอธิบายหน้ากระดาษเกี่ยวกับสภาวะของสังคมที่ไม่เคยได้ยินถึงข่าวประเสริฐแต่ปฏิเสธพระเจ้า พวกเขามีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเรื่องอะไรบ้าง? เกิดอะไรขึ้นกับการคิดของพวกเขา? อธิบายเกี่ยวกับความชั่วร้ายของพวกเขา อธิบายว่าไม่ใช่ทุกคนแสดงออกถึงความชั่วร้ายแบบเดียวกันเพราะอะไร?

บทที่ 3

ความอธรรมของคนอิสราเอล

บทนำสู่พระคัมภีร์เกี่ยวกับยุคสุดท้าย

พระคัมภีร์เกี่ยวกับยุคสุดท้ายว่าด้วยปัญหาการรักษาความเชื่อเอาไว้ แม้ว่าจะมีความชั่วร้ายและความอยุติธรรมอยู่ในโลกนี้ก็ตาม พระคัมภีร์อธิบายถึงเวลาที่พระเจ้าจะแทรกแซงอย่างทันทีในโลกนี้ด้วยการลงโทษความชั่วร้ายและช่วยเหลือประชากรของพระองค์²⁴

คำที่มักใช้สำหรับเวลาที่พระเจ้าแทรกแซงเป็นครั้งสุดท้ายคือวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า พระคัมภีร์บางตอนในพันธสัญญาเดิมอธิบายถึงวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เป็นเวลาที่ชนชาติต่าง ๆ ถูกลงโทษเนื่องจากสิ่งที่ได้กระทำต่อชนชาติอิสราเอล²⁵ คนยิวจำนวนมากเริ่มต้นที่ทักท้วงว่า ในฐานะที่พวกเขาเป็นคนยิว พวกเขาไม่มีอะไรต้องหวาดกลัวเกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้า บรรดาผู้เผยพระวจนะพยายามจะแสดงให้พวกเขาเห็นว่า พวกเขาจะถูกพิพากษาเช่นเดียวกัน ถ้าหากพวกเขาเป็นคนบาป (เศฟันยาห์ 1:12, อาโมส 5:18-27) และจะไม่ถูกละเว้นเพียงเพราะพวกเขาเป็นคนยิว แต่ข้อที่ทักท้วงนั้นก็ยังคงอยู่

เป็นการยากที่คนยิวจะยอมรับข้อเท็จจริงว่า พวกเขาจำเป็นต้องได้รับความรอด ตัวอย่างเช่น พิธีบัพติศมา เป็นพิธีที่พวกเขาใช้เพื่อนำคนต่างชาติให้มาเข้าลัทธิยูดาย พวกเขาไม่ได้ให้บัพติศมาแก่คนยิว ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ให้บัพติศมาแก่คนยิว และการปฏิบัติของเขาสร้างความขุ่นเคืองใจแก่คนยิวบางคนที่คิดว่าตนเอง

²⁴ พระคัมภีร์เกี่ยวกับอวสานกาลในพันธสัญญาเดิมได้แก่พระธรรมดาเนียล เศคาริยาห์ โยเอล เอเสเคียล 37-39 และอิสยาห์ 24-27 ในพันธสัญญา เราพบพระคัมภีร์เกี่ยวกับอวสานกาลในพระธรรมมัทธิว 24, ลูกา 21, มาระโก, 2 เธสะโลนิกา 2 และวิวรณ์

²⁵ บางตัวอย่างคือพระธรรมเศคาริยาห์ 12 และโยเอล 3

ไม่ต้องการพิธีบัพติศมาหรือไม่ต้องสำนึกผิด พวกเขาคิดว่าพระเจ้าโปรดปรานพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นลูกหลานของอับราฮัม (มัทธิว 3:9)

ในพระธรรมโรม เปาโลอ้างอิงถึงวันแห่งพระพิโรธ (โรม 2:5) และวันที่พระเจ้าจะพิพากษา (โรม 2:16) การอ้างอิงเหล่านี้ดำเนินตามประเด็นหลักของเขาในโรม 1:16-18 ที่ว่า ข่าวประเสริฐคือความรอดจากพระพิโรธของพระเจ้า ในโรม 2:2-3 เขาทำให้คนยิวที่สำคัญตนว่าชอบธรรมต้องตกตลึงกับข้อเท็จที่ว่า พวกเขาที่มีเหตุผลต้องหวาดกลัววันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าด้วยเช่นกัน แม้กระทั่งคนยิวก็ต้องการความรอด

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 2 ตอนที่ 2

ในบทเรียนนี้ เราจะศึกษาส่วนที่ 2 ของพระธรรมโรม ในบทเรียนที่แล้ว เราศึกษาเนื้อหาที่อธิบายถึงความอธรรมของคนต่างชาติ เนื้อหาตอนนี้ (โรม 2:1-29) อธิบายถึงความอธรรมของคนอิสราเอล

ส่วนที่ 2 คือ โรม 1:18-3:20 ประเด็นหลักของส่วนที่ 2 คือ ทุกคนในโลกละเมิดข้อกำหนดของพระเจ้าและอยู่ใต้การพิพากษาลงโทษ ไม่มีใครได้รับความรอดบนพื้นฐานของการตอบสนองข้อกำหนดของพระเจ้าได้ เพราะทุกคนได้ละเมิดข้อกำหนดเหล่านั้นแล้ว

ประการแรก เปาโลอธิบายว่า คนต่างชาติปฏิเสธความรู้ของพระเจ้าและหันไปหารูปเคารพกับความปรารถนาอันชั่วร้ายต่าง ๆ จากนั้นก็อธิบายถึงสถานะของคนอิสราเอลผู้ซึ่งมีธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าแต่ก็ไม่เชื่อฟัง ตอนนี้เราจะศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับคนอิสราเอล

ที่นี่เปาโลเปลี่ยนจากบุคคลที่สาม (พวกเขา) มาเป็นบุคคลที่สอง (พวกท่าน) เขาพูดถึงทุกคนที่คิดว่าข่าวประเสริฐไม่ได้นำมาใช้กับพวกเขา เพราะพวกเขาบรรลุมาตรฐานแห่งความชอบธรรมแล้ว คนยิวส่วนใหญ่ตกอยู่ในข่ายนั้น และในส่วนย่อยตอนนี้พูดเจาะจงถึงพวกเขา (โรม 2:17) แต่คนต่างชาติที่มีศีลธรรมสูงส่งก็อาจตกอยู่ในการอธรรมเดียวกัน เขาแสดงให้เห็นว่าคนที่คิดว่าตนเองชอบธรรมโดยปราศจากพระคุณก็เป็นคนหน้าซื่อใจคดและมีความผิด

ประเด็นหลักของบทที่ 2

คนยิวมีความผิดด้วยบาปเดียวกันกับคนต่างชาติและจะถูกพระเจ้าพิพากษาเช่นเดียวกัน

บทสรุปของบทที่ 2

โรม 2:1, 11 ให้ประเด็นหลัก โรม 2:1 กล่าวว่าคนยิวมีความผิดเท่าเทียมกัน โรม 2:11 แถลงว่าพระเจ้าไม่เข้าข้างผู้ใด ส่วนที่เหลือของบทนั้นเป็นการรวบรวมเนื้อหาเพื่อปูทางสำหรับคำกล่าวอื่น ๆ ในข้อเหล่านี้ พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวเช่นเดียวกับคนต่างศาสนาที่ไม่มีข้อแก้ตัวได้เลย (โรม 1:20)

โรม 2:13, 17 แสดงให้เห็นว่า เพราะอะไรคนยิวจึงคาดหวังว่าตนเองเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า – เพราะว่าพวกเขาได้รับการสำแดงจากพระเจ้า และมีศาสนาที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการสำแดงนั้น ในโรม บทที่ 1 เปาโลให้ข้อเท็จจริงที่ว่าคนต่างชาติสมควรได้รับการพิพากษา คนยิวทุกคนจะเห็นด้วยกับเรื่องนี้ แต่ในโรม 2:1 เปาโลทำให้คนยิวออกสั่นขวัญแขวนโดยการเปิดโปงความผิดของพวกเขา พวกเขาละเมิดธรรมบัญญัติและสมควรได้รับการพิพากษาเหมือนกับคนต่างชาติ! พวกเขาคาดหวังว่าจะมีข้อแก้ตัวได้ เพราะพวกเขาเป็นชาวยิวผู้ยอมรับกฎบัญญัติของพระเจ้าและมีศาสนาที่ถูกต้อง

วันนี้ผู้คนนับล้าน ๆ ตกอยู่ในข่ายนี้ พวกเขาคิดว่าพระเจ้ายอมรับพวกเขา เพราะพวกเขาเชื่อในพระเจ้า และปฏิบัติตามรูปแบบทางศาสนาในขณะที่ก็ยังคงทำบาป

► ในสังคมของคุณ มีคนมากมายที่เข้าใจผิดคิดว่าตนเองเป็นคริสเตียนไหม? ทำไมพวกเขาจึงคิดอย่างนั้น?

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 2:1-29 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละเอียด

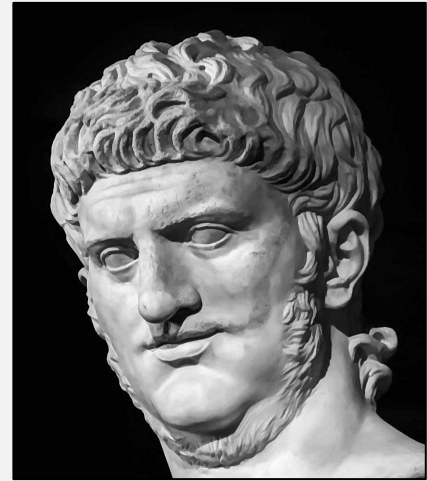
(โรม 2:1) สภาวะที่คนยิวไม่มีข้ออ้างก็สอดคล้องกับสภาวะที่คนต่างชาติไม่มีข้ออ้าง (โรม 1:20) ความคิดนั้นน่าจะเป็นที่น่าตกใจสำหรับคนยิวที่สำคัญตนว่าชอบธรรม เช่นเดียวกันน่าตกใจสำหรับคนสมัยใหม่ที่คิดว่าตัวเองดีพอด้วย

เมื่อพวกเขาพิพากษาคนอื่น พวกเขาก็ลงโทษตัวเอง เพราะพวกเขามีความผิดเนื่องจากบาปเดียวกัน ความรู้ถึงความจริงของพวกเขาเพิ่มความรับผิดชอบแก่พวกเขา พระเยซูตรัสว่าบางเมืองในอิสราเอลจะถูกพิพากษาหนักกว่าเมืองไซโดมและเมืองโกโมราห์ (มัทธิว 11:21-24)

พระคัมภีร์ข้อนี้อ้างอิงถึงคนที่คิดว่าตนเองพิพากษาคนอื่นได้ กระนั้นก็ยังนับว่าตัวเองเป็นคนบริสุทธิ์ ส่วนที่เหลือของบทนำเสนอพระเจ้าในบทบาทผู้พิพากษาและแสดงให้เห็นว่าการพิพากษาของพระองค์ต่างไปจากการพิพากษาของคนที่เข้าข้างตัวเอง

(โรม 2:2-3) การพิพากษาของพระเจ้าเป็นไปตามมาตรฐานที่เที่ยงตรง พระเจ้าไม่พิพากษาใครตามมาตรฐานที่เปลี่ยนแปลงและไม่เที่ยงตรงของมนุษย์²⁶

(โรม 2:4) พระเจ้าให้ความใส่ใจเป็นพิเศษแก่คนยิว ดังนั้นพวกเขาจึงคิดว่า พระองค์จะยึดหยุ่นความยุติธรรมเพราะโปรดปรานพวกเขา แท้จริงแล้ว การที่พระองค์ดีต่อพวกเขาก็เพราะมุ่งหมายให้พวกเขากลับใจใหม่ ไม่ใช่ยกเลิกความยุติธรรม คนจำนวนมากดูหมิ่นความดีของพระเจ้าโดยมองว่านั่นเป็นเพียงแค่

เนโร

เนโรเป็นจักรพรรดิในปี ค.ศ. 54-68 เขาเรืองอำนาจเมื่อเปาโลไปที่กรุงโรม เขาโหดเหี้ยมอำมหิตที่สุดและเกลียดชังคนยิวกับคริสเตียน นักประวัติศาสตร์เริ่มแรกเขียนว่าบางครั้งเนโรเผาคริสเตียนเพื่อเป็นแสงไฟให้
ความสว่างในสวนของเขา

²⁶ ภาพ: “เนโร”, สืบโหลดโดยเดวิดโจนส์ เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2011, ดึงออกมาจาก <https://flickr.com/photos/cloudsoup/6564103675/>, ได้รับใบอนุญาตภายใต้ CC BY 2.0, ลดความละเอียดและตัดภาพจากภาพต้นฉบับ

ความใจกว้างและความอดกลั้นเท่านั้น สิ่งที่มีมนุษย์ฝ่ายโลกอยากได้จากพระเจ้าคือ ผลประโยชน์ฝ่ายวัตถุ ควบคู่กับความอดกลั้นต่อบาปของเขา การมองความดีของพระเจ้าแบบนี้ก็เป็นการดูหมิ่นความดีของพระองค์ พวกคนที่รู้เกี่ยวกับพระเจ้าย่อมมีความผิดมากกว่า เพราะความดีของพระองค์ให้โอกาสพวกเขากลับใจใหม่

(โรม 2:5) เวลาที่เน้นซ้ำออกไปขณะที่พวกเขายังคงทำบาป แทนที่จะกลับใจใหม่ พวกเขากลับสะสมพระพิโรธของพระเจ้า เพราะพวกเขา รู้จักความจริง พวกเขาจึงถูกตรวจสอบมากกว่า ดังนั้นพระพิโรธของพระเจ้าจึงมากขึ้นต่อการไม่เชื่อฟังของพวกเขา

(ส่วนย่อยต่อไปนี้มีมีความสำคัญต่อความเข้าใจส่วนที่เหลือของบทนี้)

การพิพากษางานต่าง ๆ

► เมื่อเรามาถึงการพิพากษา สิ่งต่าง ๆ ที่เราทำในโลกสำคัญหรือเปล่า?

การพิพากษารั้งสุดท้ายจะประเมินการงานต่าง ๆ พระเจ้าจะลงโทษและให้รางวัลแก่ผู้คนตามการกระทำของพวกเขา จะมีระดับที่แตกต่างกันของการลงโทษและการให้รางวัลสำหรับแต่ละคน (ฮีบรู 2:2, ฮีบรู 10:28-29, มัทธิว 10:42, ลูคา 12:47-48, 2 โครินธ์ 5:10)

ความคิดที่ว่าคนบาปถูกลงโทษเพียงเพราะความไม่เชื่อนั้นไม่ได้มาจากพระคัมภีร์ ในวิวรณ์ 20:12 คนรับการพิพากษาตามบันทึกแห่งการงานของพวกเขา ใน 2 โครินธ์ 5:10 เราทุกคนรวมทั้งผู้เชื่อจะถูกพิพากษาเนื่องจากการงานต่าง ๆ ของเรา ใน 1 โครินธ์ 3:12-15 แสดงให้เห็นว่า คริสเตียนจะได้รับรางวัลแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับแรงจูงใจกับความพากเพียร และคุณภาพของการงานต่าง ๆ (ทอง เงิน หินมีค่า ไม้ หญ้าแห้ง ฟาง) คริสเตียนทั้งหมดจะได้รับรางวัลเพราะคริสเตียนแท้ทุกคนสร้างการงานที่ดี แต่ไม่ใช่การงานทั้งหมดมีคุณค่าเท่ากัน การงานของผู้เชื่อที่ไม่ผ่านการทดสอบคุณภาพก็จะถูกเผาด้วยไฟ

โรมบทที่ 2 บอกเป็นนัยว่าบางคนที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐในพันธสัญญาใหม่จะไม่ถูกลงโทษเนื่องจากการงานต่าง ๆ ของพวกเขา (ดูใน โรม 2:7, 10, 13, 26-27) นั่นไม่ได้หมายความว่าไม่มีบางคนที่ไม่เคยทำบาป และด้วยเหตุนี้จึงสามารถได้รับการยอมรับเนื่องจากการงานโดยไม่จำเป็นต้องอาศัยพระคุณ เพราะว่าโรม 3:19-20 กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนทำบาป คนที่การงานของเขาได้รับการยอมรับ คือคนที่มีประสบการณ์กับพระคุณที่เรียกว่าเป็นการเข้าสู่หน้ตทางใจ การงานของพวกเขาเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า (โรม (2:29)

การทำงานของพระคุณในใจนี้ได้ถูกสัญญาเอาไว้ในสมัยพันธสัญญาเดิม

แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะประทานใจเชื่อฟังแก่ท่าน และแก่นุตรหลานของท่าน เพื่อท่านจะได้รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:6)

ดังนั้นเราจึงรู้ว่าคนยิวในสมัยโบราณได้รับความรอดโดยพระคุณ ไม่ใช่โดยการงานต่าง ๆ

พระคุณมีพร้อมอยู่สำหรับคนต่างชาติไม่ว่าพวกเขาจะได้รับการสำแดงพิเศษหรือไม่ก็ตาม

แล้วเปโตรจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่าพระเจ้าไม่ทรงลำเอียง ทุกคนในทุกชนชาติที่เกรงกลัวพระองค์ และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นที่ยอมรับพระทัยพระองค์ (กิจการ 10:34-35)

จิตใจที่เปลี่ยนแปลงนำไปสู่การงานอันชอบธรรม ซึ่งเป็นการพิสูจน์ถึงการเชื่อฟังต่อพระเจ้า หลักฐานนี้เป็นพื้นฐานของการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมครั้งสุดท้ายตามที่ถูกกล่าวถึงใน โรม 2:13,16 การนับว่าเป็นคนชอบธรรมที่การพิพากษาครั้งสุดท้าย

พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้สอนว่า คนจะได้รับความรอดได้โดยการงานต่าง ๆ แต่สอนว่าการเชื่อฟังที่แท้จริงเป็นสิ่งสำคัญ ไม่ใช่เพียงแค่มีธรรมบัญญัติเท่านั้น สิ่งนี้สนับสนุนประเด็นของเนื้อหาที่ว่า คนยิวก็จำเป็นต้องได้รับความรอดเพราะว่าพวกเขาไม่เชื่อฟัง

การศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 2 ตอนที่ 2

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 2:7) พระเจ้าประทานชีวิตนิรันดร์แก่ผู้ที่แสวงหาเกียรติที่มาจากพระเจ้า โดยการพากเพียรทำงานต่าง ๆ ที่พระเจ้าพอพระทัย

(โรม 2:9) เราเห็นได้จากตรงนี้ว่า สิทธิพิเศษของคนยิวทำให้พวกเขาต้องถูกตรวจสอบมากกว่าด้วยเช่นกัน เนื่องจากข่าวประเสริฐมาถึงคนยิวก่อน พวกเขาจึงสมควรได้รับการพิพากษาก่อน

(โรม 2:11) นี่เป็นข้อพระคัมภีร์สำคัญของบท พวกคนที่ดำเนินชีวิตในการกบฏต่อพระเจ้า จะได้รับการพิพากษาโดยไม่ได้รับความโปรดปรานเนื่องจากพวกเขาเป็นคนที่นับถือศาสนาแต่เปลือกนอก

มุมมองจากพระธรรมยากอบ

พระธรรมยากอบกล่าวว่า มนุษย์ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมไม่ใช่โดยความเชื่อเท่านั้น แต่โดยการทำงานต่าง ๆ ด้วยเช่นกัน (ยากอบ 2:24) แต่เปาโลกล่าวใน เอเฟซัส 2:8 ว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณ ไม่ใช่โดยการทำงานต่าง ๆ ในโรม 3:28 เขากล่าวว่าคนถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ นอกเหนือจากการงานของธรรมบัญญัติ

ดังนั้น เราจึงถูกนับเป็นคนชอบธรรมโดยการทำงานต่าง ๆ ร่วมกันกับโดยความเชื่อ หรือเราถูกนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น? เปาโลกับยากอบขัดแย้งกันและกันหรือเปล่า? ไม่ขัดแย้ง เพราะว่าทั้งคู่ไม่ได้กำลังพูดถึงสิ่งเดียวกัน

เปาโลกำลังพูดถึงวิธีที่คนถูกนับเป็นคนชอบธรรมต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า **คนที่ได้รับการทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ**

ยากอบกำลังพูดถึงวิธีที่คนถูกนับเป็นคนชอบธรรมต่อหน้าคนอื่น ๆ คนที่แสดงให้เห็นว่าตัวเขามีความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้โดยการดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ

ประเด็นหลักของจดหมายฝากของยากอบ คือเพื่อพิสูจน์ถึงความเชื่อที่แท้จริงที่ถูกนำไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน เขากล่าวว่า อับราฮัมถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยการทำงานต่าง ๆ ของเขา คน ๆ หนึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นคนชอบธรรมได้โดยความเชื่อร่วมกันกับโดยการทำงานต่าง ๆ เรารู้ว่าคน ๆ หนึ่งเป็นคริสเตียน ถ้าหากเขาประกาศตนว่าเป็นคริสเตียนและดำเนินชีวิตอย่างคริสเตียน

เปาโลรับรองเช่นกันว่า ความเชื่อจะตามมาด้วยการทำงานที่ดี ในเอเฟซัส 2:10 หลังจากคำกล่าวของเปาโล ที่ว่าเราได้รับความรอดโดยความเชื่อ เขาก็กล่าวว่า เราถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี

ยากอบกับเปาโลไม่ได้ขัดแย้งกัน ทั้งคู่เห็นพ้องว่า ความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้ทำให้คนเป็นที่ยอมรับต่อ พระเจ้า และการทำงานที่เกิดขึ้นหลังจากการกลับใจใหม่แสดงให้เห็นว่าคน ๆ นั้นได้รับความรอดแล้ว

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วที่ 2 ตอนที่ 2

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละเอียด

(โรม 2:12) ธรรมเนียมปฏิบัติที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรจะไม่ใช้มาตรฐานแห่งการพิพากษาสำหรับคนที่ไม่เคยได้ยินถึงธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านั้น พวกเขาจะถูกลงโทษโดยธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเจ้าเปิดเผยแก่พวกเขาด้วยวิธีอื่น ๆ (ดูที่ โรม 1:20, 2:15)

(โรม 2:13) การที่พวกเขาจะถูกนับเป็นคนชอบธรรมซึ่งไปถึงการพิพากษาครั้งสุดท้าย บางคนคาดหวังว่าจะถูกนับเป็นคนชอบธรรมเพราะว่าพวกเขามีธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ความรู้เรื่องธรรมเนียมปฏิบัติโดยปราศจากการเชื่อฟังก็ไม่ทำให้เขาถูกนับเป็นคนชอบธรรม

(โรม 2:14) ข้อเท็จจริงที่ว่า พวกเขาอาจทำอย่างถูกต้องโดยปกติวิสัย แต่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะเป็นปกติวิสัยโดยปราศจากพระเจ้า ในโรม 2:15 แสดงให้เห็นว่า นั่นเป็นเพราะพระเจ้าเขียนธรรมเนียมปฏิบัติไว้ในจิตใจและในจิตสำนึกของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะทำการที่ถูกต้องได้ คำว่า “โดยปกติวิสัย”

หมายความว่า พวกเขาทำในสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยในธรรมชาติของพวกเขาโดยไม่มีพระคัมภีร์ที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร

(โรม 2:15) บรรดาคนที่ไม่มีธรรมบัญญัติที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร ก็ยังคงมีธรรมบัญญัติในธรรมชาติทางศีลธรรมของตน และตัดสินใจเลือกได้ นี่ไม่ได้หมายความว่าจิตสำนึกพึงพาได้โดยสมบูรณ์ จิตสำนึกไม่ได้ถูกต้องแน่นอนในทุกรายละเอียด เนื่องจากจิตสำนึกได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมและการศึกษา แต่โดยทั่วไปจิตสำนึกเป็นเครื่องนำทางที่ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป แม้ตามมาตรฐานนั้น เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ทำสิ่งที่รู้ว่าถูกต้องเสมอ

โรม 2:15, 16 แสดงให้เห็นว่า ไม่ใช่การกระทำภายนอกเท่านั้นที่ได้รับการพิพากษา แต่แรงจูงใจด้วย (ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พูดถึงจิตใจ ความคิด จิตสำนึก และสิ่งที่เป็นความลับต่าง ๆ)

(โรม 2:16) การนับว่าเป็นคนชอบธรรมที่อภิปรายในตอนนี้ (กล่าวถึงในโรม 2:13) ไม่ได้เป็นทางเลือกเพื่อถูกนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ นี่เป็นการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมครั้งสุดท้าย เพื่อได้รับการประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมที่การพิพากษาครั้งสุดท้าย

หลักการแห่งการพิพากษาเหล่านี้จำเป็นที่สุดต่อชาวประเสริฐที่เปาโลเทศนา ชาวประเสริฐเรื่องการยกโทษไม่สามารถมีความหมายสำคัญได้โดยปราศจากความเข้าใจเรื่องการพิพากษาของพระเจ้าที่จะมาถึงคนที่ไม่ได้รับการยกโทษ การอธรรมต่าง ๆ ที่ทำลายมุมมองที่ถูกต้องเกี่ยวกับความยุติธรรมของพระเจ้าจะทำลายชาวประเสริฐด้วยเช่นกัน

ความหวังสำหรับคนต่างศาสนาที่ชาวประเสริฐยังเข้าไปไม่ถึง

▶ จะเกิดอะไรขึ้นกับคนต่างศาสนาที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ? พวกเขาสมควรได้รับการพิพากษาเนื่องจากบาปได้อย่างไรถ้าหากพวกเขาไม่รู้?

โรม 2:14-16 บอกเป็นนัยว่ามีบางคนเลือกทำสิ่งที่ถูกต้อง ดังนั้นพวกเขาจะไม่ถูกพิพากษา อย่างไรก็ตาม เรารู้ว่าไม่มีใครได้รับความรอดด้วยการทำงานต่าง ๆ ทุกคนล้วนละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติและสมควรได้รับการพิพากษา (โรม 3:9-10, 19-20) ไม่มีใครได้รับความรอดได้ด้วยคุณงามความดีแห่งการทำงานต่าง ๆ ดังนั้น ถ้าหากคนที่ไม่ได้รับการประกาศข่าวประเสริฐได้รับความรอด ก็รอดโดยพระคุณผ่านการลบบาปเท่านั้น ถ้าหากคนยำเกรงพระเจ้า พระองค์จะสำแดงวิธีที่จะมีความสัมพันธ์กับพระองค์แก่เขา ในสดุดี 25:14 กล่าวว่า “มิตรภาพของพระยาห์เวห์มีอยู่แก่คนที่ยำเกรงพระองค์ และพระองค์ทรงให้พวกเขา รู้จักพันธสัญญาของพระองค์” พันธสัญญาของพระเจ้าแสดงให้เห็นว่ามีสิ่งใดบ้างจำเป็นต่อการมีความสัมพันธ์กับพระองค์ พระคุณจำเป็นต่อความสัมพันธ์กับพระเจ้าเพราะทุกคนทำบาป

มีคนอย่างโยบ บาลาอัม และโนอาห์ที่รู้จักพระเจ้าถึงแม้ว่าพวกเขาไม่มีพระคัมภีร์ มีเมลคีเซเดคซึ่งเป็นปุโรหิตของพระเจ้า ถึงแม้ว่าเขาไม่มีความเชื่อมโยงกับสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำผ่านอิสราเอลภายหลังก็ตาม พระเจ้าทรงสามารถเปิดเผยพระองค์เองในทุกวัฒนธรรมและในทุกเวลา (ดูเพิ่มเติมที่พระธรรมสดุดี 19:1-4, โรม 10:18) ผู้นับถือรูปเคารพในโรมบทที่ 1 ไม่ได้อยู่ในสภาวะเสื่อมทรามเพราะว่าพวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับพระเจ้า แต่เสื่อมทรามเพราะว่าพวกเขาปฏิเสธสิ่งที่รู้

คนต่างศาสนาจะได้รับความรอดโดยไม่ได้ยินข่าวประเสริฐหรือไม่? ถ้าหากคนติดตามความจริงที่มี พระเจ้าจะนำเขาให้มีความเข้าใจมากพอที่จะแสวงหาและพบกับการยกโทษ นั่นคือความรอดโดยพระคุณ ไม่ใช่โดยการทำงานต่าง ๆ นี่แตกต่างจากความรอดโดยการทำงานซึ่งศาสนาส่วนใหญ่นำเสนอให้

ดังนั้นถ้าหากคนสามารถรับความรอดได้โดยไม่ต้องได้ยินข่าวประเสริฐ แล้วทำไมการประกาศข่าวประเสริฐจึงเป็นเรื่องเร่งด่วนสำหรับเรา? คำถามนี้จะได้รับคำตอบภายหลัง

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 2 ตอนที่ 2

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 2:17-20) คนยิวเป็นคนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเขาสอนถึงธรรมบัญญัติ ในขณะที่ละเมิดธรรมบัญญัติอยู่ พวกเขามีความสุขกับบทบาทผู้ครอบครองธรรมบัญญัติ แยกแยะสิ่งที่ถูกต้อง เป็นครูของคนที่ไม่รู้ มีถ้อยคำเสียดสีอยู่ในพระธรรมตอนนี้เมื่อเปาโลเขียนถึงคำกล่าวอ้างอันสูงส่งต่าง ๆ ของพวกเขา

พระคัมภีร์อาจเป็นหนังสือขายดีที่สุดในสังคมที่ไม่ยำเกรงพระเจ้า นี่แสดงให้เห็นว่าผู้คนมองเห็นคุณค่าของการครอบครองธรรมบัญญัติของพระเจ้าแม้ว่าพวกเขาจะไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัตินั้นก็ตาม

ผู้คนมักรักษารูปแบบศาสนาในฐานะที่เป็นสิ่งปกคลุมบาป หลังจากที่พวกเขาสูญเสียความเป็นจริงฝ่ายวิญญาณเรื่องการมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าไป

(โรม 2:21-24) คนยิวมีความสุขในการใช้ธรรมบัญญัติลงโทษคนต่างชาติ แต่พวกเขาเองก็ไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัติอย่างสมบูรณ์ พวกเขาดูหมิ่นพระเจ้าโดยดำเนินชีวิตอยู่ในบาปในขณะที่อ้างถึงสถานะฝ่ายวิญญาณอันสูงส่ง ในทำนองเดียวกัน การต่อต้านศาสนาคริสต์ที่พบได้บ่อยที่สุดคือ คริสเตียนไม่ได้เป็นตัวอย่างที่ดีถึงสิ่งที่พวกเขาอ้างว่าเชื่อ

(โรม 2:25) พวกเขาไม่อาจอ้างว่าตนเองชอบธรรมต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าจากการเข้าสู่หนัดได้ เว้นแต่พวกเขาจะกำลังรักษาธรรมบัญญัติทั้งสิ้น ถ้าหากเขาละเมิดธรรมบัญญัติ พวกเขาก็ไม่ต่างจากคนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด

คำว่า การเข้าสู่หนัด

► การเข้าสู่หนัดเป็นเครื่องหมายแสดงถึงอะไร?

คนยิวมองว่าโลกนี้มีคนสองจำพวก นั่นคือ จำพวกที่มีคุณสมบัติที่อยู่ในพันธสัญญากับพระเจ้ากับจำพวกที่ไม่มีคุณสมบัติ การเข้าสู่หนัดถูกใช้เป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างอิสราเอลกับพระเจ้า แต่แล้ว

ก็กลายเป็นตัวแทนถึงข้อกำหนดต่าง ๆ ทั้งหมดสำหรับพันธสัญญา ดังนั้นคนยิวจึงเรียกคนสองจำพวกในโลกว่าพวกที่เข้าสู่หน้ดกับพวกที่ไม่เข้าสู่หน้ด ในคำของเปาโล การเข้าสู่หน้ดมักหมายถึงทำตามทั้งระบบของลัทธิยูดาในฐานะที่เป็นวิธีการอยู่ในพันธสัญญา (ดูใน กาลาเทีย 5:2-3 สำหรับตัวอย่างการใช้คำนี้) การเข้าสู่หน้ดในลักษณะนั้นเป็นความพยายามให้ได้รับความรอดโดยการงานต่าง ๆ มากกว่าโดยพระคุณ

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 2 ตอนที่ 2

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 2:26) ถ้าหากคนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ดบรรลุดความมุ่งหมายที่แท้จริงของธรรมบัญญัติได้ พระเจ้าก็จะไม่พิพากษาเขาเนื่องจากไม่ได้เข้าสู่หน้ด

(โรม 2:27) ความแตกต่างระหว่างคนต่างชาติที่ชอบธรรมกับคนยิวที่ชั่วร้ายแสดงให้เห็นว่าคนยิวมีความผิด ถึงแม้ว่าเขามีรูปแบบลัทธิยูดาก็ตาม ในทำนองเดียวกัน โนอาห์พิพากษาโลกโดยความชอบธรรมของเขา เพราะเขาแสดงให้เห็นว่า การเชื่อฟังที่แท้จริงเป็นอย่างไร (ฮีบรู 11:7)

(โรม 2:28-29) การเข้าสู่หน้ดเป็นเครื่องหมายแห่งอัตลักษณ์สำหรับคนยิว เป็นหลักฐานว่าเขาเป็นประชากรของพระเจ้า ในเฉลยธรรมบัญญัติ 30:6 และในพันธสัญญาใหม่หลาย ๆ แห่งระบุว่า การเข้าสู่หน้ดเป็นเครื่องหมายถึงการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อพระองค์เปลี่ยนแปลงจิตใจของคนบาปให้สามารถรักและเชื่อฟังพระเจ้า นี่เป็นความหมายที่สำคัญของการเข้าสู่หน้ดสำหรับคริสเตียน²⁷

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 30:6 ให้กลุ่มฟัง

พระเจ้าสัญญาคนอิสราเอลในสมัยโบราณว่า พระองค์จะกระทำกิจแห่งพระคุณในจิตใจของพวกเขา พระสัญญาไม่ได้มีต่อทายาทของพวกเขาเท่านั้น แต่มีต่อคนที่ได้ยืมข่าวสารในเวลานั้นด้วย

²⁷ เฉลยธรรมบัญญัติ 30:6, ฟิลิปปี 3:3, โคโลสี 2:11-12

คนที่ทำงานที่ชอบธรรมต่าง ๆ โดยไม่รู้พระคัมภีร์ตามที่ถูกอธิบายถึงในบทนี้ ก็เป็นคนที่ได้รับพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยการยอมรับความจริงที่เขามีอยู่

มุมมองจากพระธรรมอิสยาห์

พระเจ้าประสงค์การเชื่อฟังจากใจมากกว่าการทำตามแบบแผนนิยมหรือบัญญัตินิยม พระองค์เสนอพระคุณแก่คนทุกชนชาติ สังเกตข้อพระคัมภีร์เหล่านี้จากอิสยาห์ 56:6-7

และคนต่างชาติผู้เข้าจารีตถือพระยาห์เวห์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์และรักพระนามของพระยาห์เวห์ และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ทุกคนที่รักษาวันสะบาโตไม่ให้เสื่อมเสีย และยึดมั่นในพันธสัญญาของเรา เราจะนำพวกเขามายังภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา และทำให้เขาขึ้นบานอยู่ในนิเวศอิษฐานของเรา เครื่องบูชาเผาทั้งตัวของเขาและเครื่องบูชาของเขา จะเป็นที่ยอมรับแทนบูชาของเรา เพราะนิเวศของเรานั้นเขาจะเรียกว่านิเวศอิษฐาน สำหรับทุกชนชาติ

คำถามทบทวนบทที่ 3

- (1) พระคัมภีร์เกี่ยวกับยุคสุดท้ายอธิบายถึงอะไร?
- (2) คนยิวคาดหวังว่าพระเจ้าโปรดปรานพวกเขาเพราะอะไร?
- (3) คนได้รับการทำให้เป็นคนชอบธรรมได้อย่างไร?
- (4) คนแสดงให้เห็นว่าเขามีความเชื่อที่ช่วยให้รอดได้อย่างไร?
- (5) การเข้าสู่หน้ตเป็นเครื่องหมายถึงอะไรสำหรับคนยิว และเป็นเครื่องหมายถึงอะไรสำหรับคริสเตียน?

งานมอบหมายบทที่ 3

จงเขียนอธิบายหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับความเข้าใจผิดของคนอื่นที่คิดผิด ๆ ว่าพระเจ้าควรยอมรับพวกเขา จงอธิบายเกี่ยวกับคนที่มีความเข้าใจผิดคล้ายคลึงกันวันนี้

บทที่ 4

สภาวะของคนทั้งโลก

พระคุณที่นำไปสู่ความรอด

แม้ว่าจะมีเครื่องบูชา แต่คนบาปก็จะสิ้นหวังเมื่อไม่มีพระคุณของพระเจ้าทำงานอยู่ในจิตใจของเขา คนบาปตายฝ่ายวิญญาณในบาป ถูกควบคุมด้วยความปรารถนาผิด ๆ และตกอยู่ภายใต้การควบคุมของซาตาน (เอเฟซัส 2:1-3) เขาไร้อำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตัวเอง (โรม 7:18-19) เขาสามารถตอบสนองต่อข่าวประเสริฐด้วยการกลับใจใหม่และด้วยความเชื่อได้อย่างไร?

บรรดานักศาสนศาสตร์พยายามอธิบายถึงวิธีที่พระคุณของพระเจ้าตอบสนองต่อสภาวะของมนุษย์

จอห์น คาลวินเชื่อว่า มนุษย์เสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง จึงไม่อาจเลือกตอบสนองพระเจ้าได้²⁸ ดังนั้น พระเจ้าจึงเป็นผู้ที่เลือกว่าใครจะได้รับความรอดและใครจะไม่ได้ได้รับความรอด เพราะว่าพระเจ้าเลือกบางคนเท่านั้นให้ได้รับความรอด การลบบาปจึงมีไว้สำหรับคนเหล่านี้เท่านั้น ไม่ใช่สำหรับทุกคน คนเหล่านี้ไม่อาจเลือกได้ พระเจ้าทำให้พวกเขากลับใจใหม่และเชื่อโดยทางพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ พวกเขาไม่มีวันถอยห่างจากความรอดเพราะเจตน์จำนงของพวกเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า นี่เป็นแนวคิดของคาลวินเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า

จอห์น คาลวิน

²⁸ ภาพ: “พอร์เตอร์เตน ฟาน โยฮานเนส คาลวิน...”, จากวิกิซอร์ซ, ดึงออกมาจาก <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=85920383>, โดเมนสาธารณะ

กาลวินไม่เชื่อว่า พระคุณที่ช่วยให้รอดมีพร้อมอยู่แก่ทุกคน เขาเชื่อว่า ไม่มีใครสามารถกลับใจใหม่และเชื่อได้โดยปราศจากพระคุณพิเศษ และเขาเชื่อว่าพระคุณนี้ไม่ได้มีให้แก่คนส่วนใหญ่

กาลวินเชื่อว่า คนไม่อาจทำสิ่งต่าง ๆ ที่ดีได้ เช่น รักษาสัตถุญาหรือรักครอบครัวโดยปราศจากความช่วยเหลือจากพระเจ้า เขาเชื่อว่า พระเจ้าให้พระคุณที่ช่วยให้คนทำสิ่งต่าง ๆ ที่ดีแก่ทุกคนได้ เขาเรียกพระคุณนี้ว่า “พระคุณทั่วไป” เขาไม่เชื่อว่าพระคุณทั่วไปนำคนให้มาถึงความรอดได้

จอห์น เวสเลย์ มีมุมมองต่างไปเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า เขามองว่าพระคัมภีร์เรียกคนให้ตอบสนองต่อพระเจ้าตลอดเวลา โดยเหตุนี้เขาจึงเชื่อว่าการเลือกของมนุษย์เป็นการเลือกที่จริง เขาเชื่อเช่นเดียวกับกาลวินว่า มนุษย์เสื่อมทรามและไม่อาจตอบสนองต่อข่าวประเสริฐโดยปราศจากความช่วยเหลือจากพระเจ้า แต่เขาก็เชื่อว่า พระเจ้าให้ความช่วยเหลือแก่ทุกคน เขาเชื่อว่า พระเจ้าให้ความปรารถนาและความสามารถที่จะตอบสนองแก่คน แต่ไม่ได้ช่วยพวกเขาให้รอดแบบไม่อาจต้านทานได้ พระองค์ทำให้การเลือกของมนุษย์เป็นไปได้ นี่เป็นพระคุณแรกที่มาถึงทุกคน นักศาสนศาสตร์เรียกพระคุณนี้ว่า “พระคุณนำหน้า” ซึ่งหมายความว่า “พระคุณที่มาก่อน”

พระคุณของพระเจ้าเข้ามาในใจของคนบาป ทำให้เขาสำนึกบาปของตนเอง และแสดงให้เขาเห็นว่า ตัวเขานั้นต้องถูกกล่าวโทษสำหรับการแยกออกจากพระเจ้า พระคุณของพระเจ้าทำให้เขาปรารถนาการยกโทษและให้ความสามารถแก่เขาเพื่อจะตอบสนองต่อพระเจ้า

เมื่อปราศจากพระคุณ แม้แต่จะมาหาพระเจ้า คนบาปก็ทำไม่ได้ พระคุณมาถึงทุกคนก่อนที่ตัวเขาจะเริ่มค้นหาพระเจ้า แม้ว่าเขาไม่ได้ทำอะไรให้สมควรได้รับพระคุณเลยก็ตาม

ขอให้นึกถึง เอเฟซัส 2:1-3 ช่างเป็นคำอธิบายที่น่าสิ้นหวังจริง ๆ เลยใช่ไหม? แต่ให้เราดูข้อพระคัมภีร์สองข้อที่ตามมา

แต่พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา พระองค์ทรงรักเราโดยความรักอันใหญ่หลวงของพระองค์ ถึงแม้ว่าเราเป็นคนตายเนื่องจากการละเมิด พระองค์ยังทรงทำให้มีชีวิตอยู่ร่วมกับพระคริสต์ - พวกเขาได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณ (เอเฟซัส 2:4-5)

ถ้าหากคนไม่ได้รับความรอด นั่นก็ไม่ใช่เพราะเขาไม่เคยได้รับพระคุณ แต่เพราะว่าเขาจะไม่ตอบสนองต่อพระคุณที่มีอยู่

▶ สิ่งไหนมาก่อน มนุษย์แสวงหาพระเจ้าหรือพระเจ้าทำงานในมนุษย์? คุณจะอธิบายเรื่องนี้ได้อย่างไร?

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 2 ตอนที่ 3

ในบทเรียนนี้ เราจบส่วนที่ 2 ของพระธรรมโรม เราได้เห็นว่าคุณสมบัติพิเศษความรู้ของพระเจ้า และหันไปหารูปเคารพต่าง ๆ อย่างไม่คนยิวมีธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าแต่ก็ไม่เชื่อฟัง ตอนนี้นำไปโลสรุปสภาวะของคนในโลก

ประเด็นหลักของ โรม 3:1-20

ทุกคนในโลกเป็นคนบาปและถูกตัดสินลงโทษในห้องพิจารณาคดีของพระเจ้า

บทสรุปของ โรม 3:1-20

เนื้อหาตอนนี้สรุปเนื้อหาที่ยาวกว่าจากโรม 1:18-3:20 และโรม 3:19-20 สรุปเนื้อหาที่สั้นกว่าและยาวกว่าด้วยเช่นกัน ธรรมเนียมปฏิบัติแสดงให้เห็นว่าคนทั้งโลกมีความผิด ดังนั้นไม่มีใครถูกนับเป็นคนชอบธรรมบนพื้นฐานแห่งการกระทำต่าง ๆ ได้

เหตุผลสำหรับการชี้ประเด็นนี้ก็เพื่อจะปิดปากทุกคน (โรม 3:19) ซึ่งหมายความว่าไม่มีใครมีข้อแก้ตัวหรือมาตรฐานที่จะนับว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมได้ โรม 3:9 แสดงให้เห็นถึงตรรกะของเปาโล นั่นคือเขาแสดงให้เห็นว่า ทั้งคนยิวและคนต่างชาติที่อยู่ภายใต้บาป เนื่องจากไม่มีใครมีข้อแก้ตัว ดังนั้นพระเจ้าจึงจัดการกับทุกคนในฐานะคนบาปด้วยความยุติธรรม

▶ ให้นักศึกษาหนึ่งคนอ่าน โรม 3:1-20 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 3:1-2) เปาโลได้แสดงให้เห็นว่า คนยิวจะไม่ได้ได้รับความรอดเพียงเพราะพวกเขาเป็นคนยิว พวกเขาจะได้รับการพิพากษาเนื่องจากการงานต่าง ๆ เช่นเดียวกับคนต่างชาติ จึงมีคำถามตามธรรมชาติว่า “มีผลประโยชน์ที่แท้จริงสำหรับคนยิวไหม?” ผลประโยชน์ยิ่งใหญ่ก็คือพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เกือบทั้งเล่มเขียนโดยคนยิวที่พระเจ้าทรงดลใจ (ผลประโยชน์อื่น ๆ ปรากฏอยู่ในโรม 9:4-5)

เราอาจถามคำถามเดียวกันเกี่ยวกับรูปแบบต่าง ๆ ของศาสนา หรือวิธีการให้พระคุณ เช่น พิธีบัพติศมา การเป็นสมาชิกคริสตจักร พิธีมหาสนิท หรือธรรมเนียมทางศาสนาอื่น ๆ สิ่งเหล่านี้ไม่อาจให้ความมั่นใจในความรอดได้ ดังนั้นคนอาจถามว่า “แล้วสิ่งเหล่านี้มีดีอะไร?” คำตอบคือ รูปแบบต่าง ๆ ของการนมัสการมีไว้เพื่อช่วยสนับสนุนความเชื่อของเรา เมื่อเราปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ด้วยความเชื่อ เราก็ได้รับพระคุณ แต่ถ้าเราปฏิบัติสิ่งเหล่านี้โดยปราศจากความเชื่อ และให้สิ่งเหล่านี้มาแทนการเชื่อฟัง สิ่งเหล่านี้ก็ไร้ค่า²⁹

(โรม 3:3) แล้วถ้ามีบางคนไม่สัตย์ซื่อเล่า? ความไม่สัตย์ซื่อของพวกเขาทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าเป็นโมฆะหรือ? คนถามกำลังพูดเป็นนัยว่า ถ้าหากพระเจ้าไม่ช่วยคนยิวที่ไม่เชื่อฟังให้รอด พระสัญญาของพระเจาก็ไม่สำเร็จ

พักซ์ โรมานา
พักซ์ โรมานา เกิดขึ้นราว ๆ ปีที่ 27 ก่อนคริสตกาล ถึง ปี ค.ศ. 180 คำ ๆ นี้ หมายความว่า “สันติภาพของโรมัน” เพราะว่าคนโรมันควบคุมชนชาติเล็ก ๆ จำนวนมาก สงครามกับชนชาติเหล่านั้นจบสิ้นลง สันติภาพนี้ทำให้การค้าเฟื่องฟู และคนเดินทางข้ามชายแดนต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น

พวกเขาคิดว่าความโปรดปรานของพระเจ้าควรมีต่อคนยิวอย่างไม่มีเงื่อนไข พวกเขาคิดว่า พวกเขาควรกล่าวหาพระเจ้าว่าพระองค์ไม่สัตย์ซื่อ ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้ตอบสนองต่อข้อกำหนดต่าง ๆ ก็ตาม

²⁹ หนังสือที่แนะนำให้อ่าน: บทเทศนาโดยจอห์น เวสเลย์ “The Means of Grace,” สามารถอ่านได้ที่ <https://holyojoys.org/the-means-of-grace/>

(โรม 3:4) หากเหตุการณ์ตอนนี้คล้ายกับว่าพระเจ้าผู้ทรงข้ามกับมนุษย์ในห้วงพิภพาคดี จะมีการพิสูจน์ถึงความแตกต่างระหว่างความสัตย์ซื่อของพระเจ้ากับความไม่สัตย์ซื่อของมนุษย์ อัครทูตไม่ได้กล่าวว่า เราไม่ควรตรวจสอบความยุติธรรมของพระเจ้า เขากล่าวว่า เมื่อเราตรวจสอบการกระทำต่าง ๆ ของพระเจ้า เราก็จะเห็นว่าพระองค์ยุติธรรมและชอบธรรมในทุกสิ่งที่พระองค์กระทำ³⁰

ต่อมาในจดหมาย เราเห็นว่าเพราะความรอดมีเงื่อนไข ดังนั้นความยุติธรรมของพระเจ้าจึงแสดงให้เห็น ทั้งในเวลา que พระองค์ช่วยให้รอดและในเวลา que พระองค์พิพากษา

(โรม 3:5) เปาโลยกคำถามที่บางคนอาจถามว่า “ถ้าหากบาปของเราแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงยุติธรรมแล้วบาปนั้นทำให้บรรลุมบางอย่างที่ดี แล้วพระเจ้าผิดใหม่ที่ลงโทษเราเนื่องจากบาปนั้น?”

► เขาจะตอบคำถามใน โรม 3:5 ว่าอะไร?

(โรม 3:6) เปล่าเลย เพราะถ้าหากบาปของมนุษย์ควรได้รับการยกโทษ เพราะเป็นการแสดงให้เห็นถึงความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว ก็จะไม่มีการพิพากษาได้ นี่จะปฏิเสธการพิพากษาคั้งสุดท้ายซึ่งเป็นหลักคำสอนที่จำเป็นต่อทุกคนที่เชื่อในพระเจ้าผู้ยุติธรรม ยิ่งกว่านั้น ความยุติธรรมของพระเจ้าถูกแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนที่สุดเวลาที่พระองค์ลงโทษบาป แต่พระองค์ไม่สามารถลงโทษบาปได้ ถ้าหากบาปถูกนับว่าชอบธรรมบนพื้นฐานว่าบาปเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความชอบธรรมของพระองค์

(โรม 3:7) อีกครั้งที่ความคิดนี้เสนอว่า เนื่องจากบาปของเราจะถูกใช้เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า คนบาปก็ไม่ต้องถูกลงโทษ นี่เป็นความพยายามจะประเมินการกระทำต่าง ๆ ตามผลลัพธ์สุดท้าย อย่างไรก็ตาม ความคิดนี้ตรงกันข้ามกับข้อเท็จจริงที่ว่า การพิพากษาจะเป็นไปตามแรงจูงใจ (โรม (2:15-16) และเกียรติที่ได้รับจากการทำให้การกระทำต่าง ๆ ที่ผิดเกิดผลลัพธ์ที่ดีล้วนเป็นของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว คนบาปไม่ได้บรรลุผลดีจากบาปของตน บาปนำมาซึ่งผลลัพธ์อันเลวร้ายทั้งสิ้นยกเว้นในสิ่งที่พระเจ้าแทรกแซง

³⁰ ดูที่ “ความยุติธรรมของพระเจ้าเกี่ยวกับความยากลำบาก” ในบทที่ 9

(โรม 3:8) เปาโลเพียงแต่กล่าวว่า คนบาปและพวกคนที่มีข้ออ้างเพื่อจะทำบาปก็สมควรได้รับการพิพากษา เขายังปฏิเสธคำกล่าวหาอย่างผิด ๆ ว่า คริสเตียนสอนแบบนั้นก็เพราะบาปของเราอาจบรรลุผลดีได้โดยทางพระคุณของพระเจ้า เราจึงควรแค่ยอมรับความบาปและเป็นคนบาปต่อไป การยอมรับถึงความบาปชั่วของตัวเองยังไม่เพียงพอ คนต้องกลับใจใหม่ แต่การจะกลับใจใหม่อย่างแท้จริงได้นั้น เขาต้องมองเห็นว่าบาปของเขาชั่วร้ายจริง ๆ

(โรม 3:9) “เรา” อ้างถึงคนยิว พวกเขาไม่ได้มีสถานะฝ่ายวิญญาณโดยอัตโนมัติ ทุกคนล้วนตกอยู่ใต้บาป พวกเขาทำบาปและอยู่ภายใต้การพิพากษา

(โรม 3:10-18) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ยกมาจากพระธรรมสดุดี และจากผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิม³¹ บางคนยกพระธรรมโรม 3:10 แล้วกล่าวว่า พระคัมภีร์หมายความว่าไม่มีใครชอบธรรมแม้กระทั่งคริสเตียน อย่างไรก็ตาม โรม 3:10-18 ไม่สามารถนำมาอธิบายถึงคริสเตียนได้ ถ้าหากใครก็ตามคิดว่าข้อพระคัมภีร์นี้อธิบายถึงคริสเตียนแล้ว ก็ให้เขาใส่ชื่อคริสเตียนที่เขารู้จักลงไป ในประโยคเหล่านี้ ตัวอย่างเช่น ปากของศิษยาภิบาลแอรอนเต็มด้วยคำแช่งด่าอันขมขื่น เท้าของเขาวิ่งไวในการทำให้นองเลือด และเขาไม่เคยคิดจะยำเกรงพระเจ้า”

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อธิบายถึงสภาวะทั่วไปของผู้ที่ไม่ได้กลับใจมาเชื่อ สภาวะนี้คล้ายคลึงกับคำอธิบายในโรม 1:29-31 วัตถุประสงค์ของเปาโลคือแสดงให้เห็นว่าไม่มีใครได้รับความรอดได้โดยการทำงานของตน โรม 3:10-18 แสดงให้เห็นว่าไม่มีใครชอบธรรมได้โดยไม่ได้รับความชอบธรรมของพระเจ้า

► เขาจะตอบสนองต่อคำกล่าวที่ว่า “ไม่มีใครควรอ้างว่าเขากำลังดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะเหนือการทดลองเพราะพระคัมภีร์กล่าวว่าไม่มีใครชอบธรรม” อย่างไร?

³¹ สดุดี 14:1-3, สดุดี 53:1-3, สดุดี 5:9, สดุดี 140:3, สดุดี 10:7, อีสยาห์ 59:7-8, สุภาษิต 1:16, สดุดี 36:1

โรม 3:19-20 ไม่ได้สรุปใจความที่ปรากฏอยู่ในโรม 3:1-20 เท่านั้น แต่สรุปใจความทั้งหมดของโรม 1:18-3:20

(โรม 3:19-20) พระเจ้าไม่ได้ให้ธรรมบัญญัติเพื่อแสดงให้คนเห็นว่าต้องทำอะไรจึงจะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม แต่เพื่อแสดงให้เห็นว่าทุกคนมีความผิดเรียบร้อยแล้ว ธรรมบัญญัติไม่ได้เป็นหนทางให้ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม แต่เป็นหนทางสู่การพิพากษา คำว่า “ปิดปากทุกคน” หมายความว่าไม่มีใครมีข้อแก้ตัว หรือมีมาตรฐานสำหรับการนับตนเองเป็นคนชอบธรรมได้เลย เขาไม่สามารถปกป้องตัวเองได้ในห้องพิจารณาคดีในสวรรค์

คนที่คิดว่าตนเองต้องรักษาธรรมบัญญัติเพื่อให้พระเจ้ายอมรับก็อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ การอยู่ใต้ธรรมบัญญัติไม่ได้อ้างอิงถึงช่วงเวลาในประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญาเดิม ทุกคนอยู่ใต้ธรรมบัญญัติถ้าหากเขาไม่ได้รับพระคุณที่ช่วยให้รอด เพราะว่าถ้าหากเขาต้องได้รับการพิพากษาของพระเจ้า เขาก็จะถูกพิพากษาเนื่องจากละเมิดธรรมบัญญัติ คนไม่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติอีกต่อไปถ้าหากเขาได้รับความรอดเนื่องจากพระเจ้าทรงยอมรับเขาบนพื้นฐานแห่งพระคุณ

► การอยู่ใต้ธรรมบัญญัติมีความหมายว่าอะไร?

การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

ทุกคนจำเป็นต้องเข้าใจว่าคนบาปอาจถูกนับเป็นคนชอบธรรมต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร ไม่มีสันติสุขแท้หรือความชื่นชมยินดีอันมั่นคงขณะที่เราเป็นศัตรูของพระเจ้าทั้งในเวลาหรือในนิรันดรกาล³²

มนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้าและบริสุทธิ์อย่างที่พระเจ้าพระผู้สร้างบริสุทธิ์ พระเจ้าเป็นความรัก ชายกับหญิงก็เช่นกัน พวกเขาดำเนินชีวิตด้วยความรัก ดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าอยู่ในพวกเขา

³² ส่วนย่อมนี้ถูกปรับจากบทเทศนาของเวสเลย์, “Justification by Faith,” มีอยู่ที่ <https://holyojoys.org/justification-by-faith/>

พวกเขาบริสุทธิ์สะอาด ดังที่พระเจ้าบริสุทธิ์ปราศจากบาป พวกเขาไม่รู้จักรั้วร้าย ไร้บาปทั้งภายนอก และภายใน พวกเขารักองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสุดใจ สุดความคิด สุดจิต และสุดกำลัง

พระเจ้าให้ธรรมบัญญัติอันสมบูรณ์แบบแก่ออาดัมผู้ซึ่งเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบและเที่ยงตรงยุติธรรม พระเจ้าประสงค์การเชื่อฟังอย่างครบถ้วน ซึ่งมันเป็นไปได้อย่างสมบูรณ์ กระนั้นอาดัมกับเอวาก็ไม่เชื่อฟังพระเจ้า (ปฐมกาล 3:6)

อาดัมถูกลงโทษจากการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้าทันที พระเจ้าได้เตือนอาดัมกับเอวาท่าโทษทัณฑ์ของการไม่เชื่อฟังคือความตาย (ปฐมกาล 2:17) ช่วงเวลาที่อาดัมล้มมีผลไม่ต้องห้ามนั้น เขาตาย วิญญาณของเขาตาย เพราะเขาถูกแยกออกจากพระเจ้า (ปราศจากพระเจ้า วิญญาณของเขาก็ไม่มีชีวิต) เช่นเดียวกัน ร่างกายของเขาก็กลายเป็นร่างกายที่รู้ตาย เนื่องจากเขาตายในวิญญาณ ตายต่อพระเจ้า และตายในบาป เขารุดหน้าไปสู่ความตายนิรันดร์ สูการลงโทษทั้งแก่ร่างกายและแก่วิญญาณในไฟนรกซึ่งไม่รู้ดับ

“บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆ เดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป” (โรม 5:12) บาปเข้ามาทางอาดัมซึ่งเป็นบิดาและตัวแทนของเราทั้งหมด เพราะเหตุนี้ มนุษย์ทุกคนจึงตาย – ตายต่อพระเจ้า ตายในบาป ดำเนินในร่างกายที่รู้ตายซึ่งจะเสื่อมสลายไปในไม่ช้า และตกอยู่ใต้โทษทัณฑ์แห่งความตายนิรันดร์ การไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว ทุกคนก็ถูกกระทำให้เป็นคนบาป (โรม 5:18) และ “...การลงโทษได้มาถึงทุกคนเพราะการละเมิดครั้งเดียว...”

ทุกคนอยู่ในสถานะเดียวกัน - ชั่วร้ายและถูกลงโทษ – เมื่อพระเจ้ารักโลกมากจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อเราจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 3:16) พระบุตรของพระเจ้ามาเป็นมนุษย์ เป็นผู้นำคนที่สองของครอบครัวมนุษย์ เป็นตัวแทนคนที่สองสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งปวง ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงแบกรับความทุกข์โศกของเรา (อิสยาห์ 53:4) และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้วางความบาปชั่วของเราทุกคนไว้ที่พระองค์ (อิสยาห์ 53:6) พระองค์ถูกตรึงเนื่องจากการละเมิดของเรา และบอบช้ำเนื่องจาก

ความผิดบาปของเรา (อิสยาห์ 53:5) พระองค์ทำให้จิตวิญญาณของพระองค์เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป (อิสยาห์ 53:10) พระองค์หลังพระโลหิตเพื่อคนบาป พระองค์เป็นเครื่องบูชาอันเป็นที่พอพระทัยโดยสมบูรณ์สำหรับบาปของทั้งโลก

เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าได้ลิ้มรสความตายเพื่อทุกคน (ฮีบรู 2:9) พระเจ้าจึงนำโลกให้กลับมามีชีวิตกับพระองค์ และไม่ถือโทษในความผิดของพวกเขา (2 โครินธ์ 5:19) "...การลงโทษได้มาถึงทุกคนเพราะการละเมิดครั้งเดียวอย่างไร การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียว ก็นำความชอบธรรมและชีวิตมาถึงทุกคนอย่างนั้น" (โรม 5:18) เพราะพระบุตรของพระองค์ได้ทนทุกข์เพื่อเรา พระเจ้าจึงยืนยันว่าจะยกเลิกการลงโทษที่เราสมควรได้รับเนื่องจากบาป จะนำเรากลับคืนสู่ความโปรดปราน และฟื้นฟูจิตวิญญาณที่ตายแล้วของเราสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณ ให้ความมั่นใจในชีวิตนิรันดร์แก่เรา พระสัญญานี้มีเงื่อนไขเดียวซึ่งพระองค์ทำให้เราสามารถบรรลุได้

► เงื่อนไขเดียวที่ถูกกล่าวถึงในย่อหน้าสุดท้ายคืออะไร?

พระคุณในพันธสัญญาเดิม

► พระคุณและประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณอะไรบ้างที่มีพร้อมอยู่แก่คนที่เคยมีชีวิตอยู่ในสมัยพันธสัญญาเดิม? คำถามนี้มีความสำคัญเพราะอะไร?

บางคนเชื่อว่าคนในสมัยพันธสัญญาเดิมไม่สามารถกลับใจมาเชื่อและมีประสบการณ์กับทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่เห็นความสำคัญของพันธสัญญาเดิมสำหรับผู้เชื่อวันนี้ พวกเขาคิดว่าความรอดโดยพระคุณเริ่มต้นในพันธสัญญาใหม่ พวกเขาคิดว่าคนในสมัยพันธสัญญาเดิมอาจรับความรอดได้โดยธรรมบัญญัติและเครื่องบูชา

ข้อเท็จจริงคือไม่มีใครรับความรอดได้โดยการรักษาระบบบัญญัติหรือถวายเครื่องบูชา (ฮีบรู 10:4) แล้วพวกเขาได้รับความรอดได้อย่างไร? โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ

(1) พันธสัญญาใหม่กล่าวว่าชาวประเสริฐอยู่ในพันธสัญญาเดิม

- พันธสัญญาเดิมสอนถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ (2 ทิโมธี 3:15)
- อับราฮัมมีชาวประเสริฐและถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ (โรม 4:1-3; กาลาเทีย 3:6, 8)
- ดาวิดอธิบายถึงการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ (โรม 4:6-8)
- ชาวประเสริฐก่อน ธรรมบัญญัติมาภายหลัง (กาลาเทีย 3:17)
- คนในสมัยพันธสัญญาเดิม มีคนเทศนาถึงชาวประเสริฐแก่พวกเขาเหมือนกับเรา (ฮีบรู 4:2)
- พระเยซูตรัสเป็นนัยว่า นิโคเดมัสควรรู้เกี่ยวกับการบังเกิดใหม่แล้วจากการศึกษาพันธสัญญาเดิม (ยอห์น 3:10)
- ธรรมบัญญัติและบรรดาผู้เผยพระวจนะเป็นพยานถึง (โรม 3:21) ความชอบธรรมซึ่งได้รับเนื่องจากความเชื่อ (โรม 1:17)

(2) การรับพระคุณโดยความเชื่อไม่ต้องอาศัยความรู้มากนัก

พระเยซูเทศนาถึงการกลับใจใหม่เพื่อรับการยกโทษ แต่ไม่ได้อธิบายถึงการลบบาป คนได้รับความรอดโดยเชื่อข่าวสารของพระองค์ (ตัวอย่าง เช่น หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำ ยอห์น 4:39-42)

ผู้เชื่อในสมัยพันธสัญญาเดิมไม่เข้าใจเกี่ยวกับการลบบาป แต่พวกเขาจำเป็นต้องแค่เชื่อว่า พระเจ้าจัดเตรียมมาตรฐานสำหรับการยกโทษ พวกเขาสามารถรับความรอดได้โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ ไม่ใช่โดยการทำงานต่าง ๆ หรือเครื่องบูชา เครื่องบูชาและการเชื่อฟังของพวกเขาเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเชื่อของพวกเขาเช่นเดียวกับพวกเรา

ถ้าหากคนยำเกรงพระเจ้า พระเจ้าจะสำแดงให้เขาเห็นถึงวิธีที่จะเข้าสู่ความสัมพันธ์กับพระองค์ พระธรรมสดุดี 25:14 กล่าวว่า “มิตรภาพของพระยาห์เวห์มีอยู่แก่คนที่ยำเกรงพระองค์ และพระองค์ทรงให้พวกเขา รู้จักพันธสัญญาของพระองค์”

(3) ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าทำให้พระองค์เป็นสิ่งจำเป็น

พระเยซูคริสต์ในมัทธิว 22:37-40 ว่าธรรมเนียมปฏิบัติที่สำคัญที่สุดคือรักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจและสุดกำลัง (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5) และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง (เลวีนิติ 19:18) ธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้ไม่อาจเชื่อฟังได้โดยปราศจากพระองค์ พระเจ้าบัญชาสิ่งที่เป็นไปไม่ได้สำหรับคนในสมัยพันธสัญญาเดิมหรือเปล่า หรือพระองค์ทำให้การเชื่อฟังเป็นไปได้โดยพระองค์?

อย่าทำสิ่งชั่วร้ายตอบแทน (สุภาษิต 24:28-29) แต่ทำดีต่อบรรดาคนที่ทำสิ่งชั่วร้ายต่อเจ้า (สุภาษิต 25:21-22) เมื่อเจ้าพบโคหรือลาของศัตรูหลงมา จงพาไปส่งคืนเขาให้ได้ (อพยพ 23:4-5) อย่าเปรมปรีดิ์เมื่อศัตรูของเจ้าล้ม (สุภาษิต 24:17)

(4) พระเจ้าคาดหวังให้คนในสมัยพันธสัญญาเดิมใช้ชีวิตด้วยความเชื่อฟัง

เฉลยธรรมบัญญัติ 27 และ 28 ให้รายชื่อพระพรต่าง ๆ แก่ผู้ที่เชื่อฟังและคำแช่งสาปแก่คนที่ไม่เชื่อฟัง คำแช่งสาปเหล่านี้ครอบคลุมทุกอย่างที่สามารถจินตนาการได้ ถ้าหากไม่มีพระองค์ที่ทำให้การเชื่อฟังเป็นไปได้ คนเหล่านี้ก็ต้องได้รับคำแช่งสาปทั้งหมดและสูญเสียพระพรทั้งหมดเป็นแน่

(5) พระเจ้าจัดเตรียมการงานแห่งพระองค์เพื่อเปลี่ยนแปลงจิตใจของพวกเขา

เฉลยธรรมบัญญัติ 30:6 กล่าวว่า ทั้งพวกเขาและทายาทของพวกเขาเข้าสู่หน้ตในจิตใจได้ ดังนั้นพวกเขาจึงสามารถเชื่อฟังและมีชีวิตได้ ในเฉลยธรรมบัญญัติ 30:11-20 เราเห็นถึงประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ พวกเขาจะไม่พูดว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะได้รับ เพราะธรรมเนียมปฏิบัติอยู่ในปากและอยู่ในใจของเขา - คำแถลงที่เปาโลยกในโรม 10:6-8 ก็เพื่ออ้างอิงถึงพระองค์ที่ได้รับโดยความเชื่อ การตัดสินใจอยู่ในใจของพวกเขา (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:17) ความรักที่มีต่อพระเจ้าจะนำไปสู่การเชื่อฟัง (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:20)

(ดูเพิ่มเติมที่ เฉลยธรรมบัญญัติ 10:12, 16) สิ่งที่พระเจ้าเรียกร้องคือความรักโดยสมบูรณ์และการอุทิศจิตใจ การเข้าสู่หน้ตแห่งจิตใจจะทำให้สิ่งนี้เป็นไปได้

(6) คนของพระเจ้าที่แท้จริงในทุกยุคสมัยคือบรรดาคนที่รักและรับใช้พระองค์

ทั้งโรม 2:28-29 โครินธ์ 2:11-12 และฟิลิปปี 3:3 ล้วนกล่าวว่า คนยิวแท้เป็นคนฝ่ายวิญญาณ บรรดาผู้เผยพระวจนะก็กล่าวอย่างเดียวกัน ความรอดขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังของจิตใจ เครื่องบูชาไม่ได้ทำให้จิตใจที่ชั่วร้ายถูกนับว่าชอบธรรม สเตเฟนกล่าวโทษคนยิวในสมัยของเขาว่าเป็นเหมือนกับบรรพบุรุษของพวกเขาในสมัยพันธสัญญาเดิมซึ่งไม่ได้เข้าสู่หนทางที่จิตใจและที่หู (กิจการ 7:51) ไม่เคยมียุคสมัยไหนที่พระเจ้าประสงค์เพียงแค่รูปแบบแห่งการนมัสการเท่านั้น

ดาวิดอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นศิลาและผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้ถ้อยคำจากปากข้าพระองค์ และการภาวนาในใจ เป็นที่โปรดปรานเฉพาะพระพักตร์พระองค์เถิด” (สดุดี 19:14)

(7) พันธสัญญาเดิมมีตัวอย่างของพระคุณอยู่หลายตัวอย่าง

- โยบยำเกรงพระเจ้าและปฏิเสธสิ่งชั่วร้าย (โยบ 1:1)
- โนอาห์เป็นคนชอบธรรมและไว้คำมั่นในชนรุ่นของเขา (ปฐมกาล 6:9)
- อิชยาห์มีประสบการณ์ถึงการชำระจิตใจ (อิชยาห์ 6)
- ดาวิดอธิษฐานขอการชำระอย่างหมดจดต่อธรรมชาติอันชั่วร้ายของเขา (สดุดี 51)

มีหลักฐานแสดงให้เห็นว่า ความรอดและจิตใจที่บริสุทธิ์โดยความเชื่อมีอยู่ในพันธสัญญาเดิม นั่นหมายความว่าพันธสัญญาเดิมสำคัญต่อเรา การชี้แนะของพระเจ้าเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตอันชอบธรรมในพันธสัญญาเดิม เป็นคำชี้แนะจากพระเจ้าผู้บริสุทธิ์แก่ประชากรที่ควรดำเนินชีวิตอยู่ในพระคุณ เห็นได้ชัดเจนว่า ธรรมเนียมปฏิบัติหลายอย่างมีความสำคัญต่อช่วงเวลาและสถานการณ์เวลานั้น และไม่ได้นำมาใช้กับเราในลักษณะเดียวกัน ในบทที่ 7 เป็นส่วนย่อยที่อธิบายถึงวิธีที่เราจะประยุกต์ใช้พันธสัญญาเดิมกับชีวิตของเรา

คำถามทบทวนบทที่ 4

- (1) จงอธิบายถึงแนวคิดของกาลวินเกี่ยวกับ “พระคุณทั่วไป”
- (2) จงอธิบายถึงแนวคิดของเวสลีย์ เกี่ยวกับ “พระคุณที่มาก่อน”
- (3) ในโรม 3:19 “ปิดปากทุกคน” หมายความว่าอะไร?
- (4) ผลประโยชน์ยิ่งใหญ่ของคนยิวที่ถูกกล่าวถึงในโรมบทที่ 3 คืออะไร?
- (5) รูปแบบต่าง ๆ แห่งการนมัสการมีประโยชน์ต่อเราอย่างไร?
- (6) โรม 3:10-18 แสดงให้เราเห็นถึงอะไร?
- (7) ใครอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ? (โรม 3:19-20)

งานมอบหมายบทที่ 4

- (1) จงเลือกเขียนหนึ่งหัวข้อต่อไปนี้ด้วยความยาวหนึ่งหน้ากระดาษ
 - พระคุณนำหน้า
 - พระคุณในพันธสัญญาเดิม
 - คนบาปจำเป็นต้องถูกนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

หากจำเป็น คุณอาจใช้ข้อพระคัมภีร์อื่น ๆ นอกเหนือไปจากพระธรรมโรมได้

- (2) จดจำว่าคุณจำเป็นต้องเทศนาสามบทหรือสอนส่วนย่อยสามส่วนแก่กลุ่มอื่นขณะที่เรียนวิชานี้

บทที่ 5

วิธีการและความหมายของการถูกนับว่าเป็นคน ชอบธรรม

ให้คำนิยามของความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้

► ความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้คืออะไร? ถ้าหากคนมีความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้ นั้นหมายความว่าเขาเชื่ออะไร? ผู้เชื่อมีความเชื่อเรื่องอะไร?

(1) เขาเชื่อว่าตัวเขานั้นไม่อาจทำอะไรเพื่อทำให้ตัวเองถูกนับเป็นคนชอบธรรมได้

“เพราะว่าเราทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวเรา แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำ เพื่อไม่ให้ใครรอดได้ (เอเฟซัส 2:8-9)

เขาตระหนักว่าตนไม่สามารถทำอะไร (การงาน) เพื่อให้เขาสมควรได้รับความรอด แม้แค่เพียงบางส่วนก็ตาม

(2) เขาเชื่อว่าการเป็นเครื่องบูชาของพระคริสต์เพียงพอที่จะทำให้เขาได้รับการยกโทษ

“และพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบบาปของเรา และไม่ใช่แค่บาปของเราเท่านั้น แต่ของทั้งโลกด้วย” (1 ยอห์น 2:2)

เครื่องบูชาลบบาป หมายถึงเครื่องบูชาที่ทำให้การรับการยกโทษเป็นไปได้สำหรับเรา

(3) เขาเชื่อว่าพระเจ้ายกโทษให้เขาด้วยเงื่อนไขแห่งความเชื่อเท่านั้น

“ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

ถ้าหากเขาคิดว่ามีเงื่อนไขอื่น ๆ เขาก็คาดหวังว่าจะได้รับความรอดบางส่วนโดยการทำงานต่าง ๆ แทนที่จะรับความรอดอย่างสมบูรณ์โดยความเชื่อ

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรมส่วนที่ 3

ส่วนที่ 3 มีสามตอน ตอนแรก (โรม 3:21-31) แสดงให้เห็นว่า มนุษย์ต้องถูกนับเป็นคนชอบธรรมโดยวิธีที่พระเจ้าออกแบบ เนื่องจากมนุษย์ไม่อาจถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมบนพื้นฐานของสิ่งที่เขาทำ ตอนที่สอง (โรม 4) ใช้อับราฮัมกับดาวิดเป็นภาพตัวอย่างอธิบายถึงความเชื่อที่ทำให้เป็นคนชอบธรรม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหลักคำสอนนี้ไม่ใช่หลักคำสอนใหม่ ตอนที่สาม (โรม 5) อธิบายว่า เครื่องบูชาของพระคริสต์ทำให้การนับเป็นคนชอบธรรมแบบนี้เป็นไปได้อย่างไร ในบทเรียนเราจะศึกษาทั้งสามตอน

ประเด็นหลักของ โรม 3:21-5:21

การจัดเตรียมของพระเจ้าสำหรับความรอดของมนุษย์ คือการเป็นเครื่องบูชาของพระคริสต์ เป็นการ จัดเตรียมเพื่อให้ถูกนับเป็นคนชอบธรรมโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 3 ตอนที่ 1

ประเด็นหลักของ โรม 3:21-31

วิธีการของพระเจ้าในการนับเป็นคนชอบธรรมคือ โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ การนับเป็นคนชอบธรรมโดยการทำงานต่าง ๆ นั้นเป็นไปได้

บทสรุปของ โรม 3:21-31

เนื่องจากไม่มีใครชอบธรรมบนพื้นฐานของการรักษาธรรมบัญญัติทุกข้อตลอดเวลาได้ ดังนั้นจึงต้องค้นหาวิธีการอื่น ๆ สำหรับการนับเป็นคนชอบธรรม **ภาวะวิกฤติ (ถูกนำเสนอในโรม 3:26) คือพระเจ้าต้องนับคนบาปว่าเป็นคนชอบธรรม และพระองค์ต้องเป็นผู้พิพากษาที่ชอบธรรมด้วย** การลบบาปแก้ไขภาวะวิกฤติ นั่นคือ พระเจ้าจัดเตรียมเครื่องบูชาให้เป็นมาตรฐานสำหรับการยกโทษ พระองค์ยกโทษคนที่เชื่อ แต่เครื่องบูชาก็แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าถือว่าบาปเป็นเรื่องร้ายแรง

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 3:21-31 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 3:21) ความชอบธรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าสามารถบรรลุผลได้โดยไม่ต้องพึ่งพาธรรมบัญญัติเปาโลกล่าวว่าคุณคิดนี้ไม่ใช่ความคิดใหม่ แต่เป็นสิ่งที่ธรรมบัญญัติและบรรดาผู้เผยพระวจนะสั่งสอน “แต่เดี๋ยวนี้” อ้างอิงถึงเวลาแห่งการเปิดเผยอย่างสมบูรณ์เกี่ยวกับข่าวประเสริฐในพระคริสต์ ดังที่ข้อถัดไปกล่าว (ดูเพิ่มเติมใน โรม 3:25)

(โรม 3:22-23) ไม่มีเงื่อนไขที่แตกต่างระหว่างวิธีที่คนยิวได้รับความรอดกับวิธีที่คนต่างชาติได้รับความรอด เนื่องจากพวกเขาถูกลงโทษอย่างเท่าเทียมกัน แม้กระทั่งในอิสราเอลโบราณ เมื่อพวกเขาประพฤติตามพิธีกรรมต่าง ๆ ที่พระเจ้าให้ นั่นก็ไม่มีใครได้รับความรอดโดยเครื่องบูชาและพิธีกรรม ทุกคนที่ได้รับความรอด ก็ได้รับความรอดโดยการรับพระคุณทางความเชื่อ (ดูที่พระธรรมโรม 3:30)

ความรอดสำหรับทุกคนนั้นมาด้วยความเชื่อ คำว่า *ทั้งปวง* ถูกใช้หลายครั้งที่นี่ เช่นเดียวกับคนที่ทั้งปวงทำบาป คนทั้งปวงที่เชื่ออาจรับความรอดได้ วลี “สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อ” เป็นการเน้นถึงข้อเสนอที่เปิดกว้าง เช่นเดียวกับวลี “โดยความเชื่อและเพื่อความเชื่อ” เน้นถึงเงื่อนไขของความเชื่อ (โรม 1:17)

(โรม 3:24) พระคุณเป็นสิ่งที่ได้เปล่าสำหรับเรา เนื่องจากพระเยซูได้จ่ายค่าไถ่แล้ว

(โรม 3:25) บาปในอดีตคือบาปที่ทำก่อนการเสด็จมาของพระคริสต์ บาปเหล่านี้ไม่ได้ถูกลบโดยการปฏิบัติตามพิธี แต่โดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ แม้ว่าเมื่อมีการทำบาปเหล่านั้นไปแล้ว แต่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็ยังคงอยู่ในอนาคต พระเจ้ายกโทษพวกเขาบนพื้นฐานของการลบบาปของพระคริสต์ก่อนที่จะมีการกระทำบาป เพราะสิ่งนี้ถูกวางแผนเอาไว้ตั้งแต่แรก (ดูที่ โรม 3:21)

การลบบาปแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าชอบธรรม ถึงแม้ว่าความยุติธรรมของพระองค์ไม่ได้เกิดขึ้นทันที การลบบาปแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าถือว่าบาปเป็นสิ่งร้ายแรง

(โรม 3:26) พระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็นถึงการแก้ปัญหาภาวะวิกฤติใหญ่ นั่นคือ พระเจ้าที่เที่ยงธรรมแล้วจะนับคนบาปเป็นคนชอบธรรมได้อย่างไร? การลบบาปจัดเตรียมวิธีการ พระเจ้าจัดเตรียมเครื่องบูชาหนึ่งให้เป็นมาตรฐานสำหรับการยกโทษ พระองค์ยกโทษคนที่เชื่อ แต่เครื่องบูชาแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าถือว่าบาปเป็นสิ่งร้ายแรง

► ถ้าหากพระเจ้ายกโทษคนโดยไม่มี การลบบาปจะส่งผลให้เกิดปัญหาอะไรบ้าง?

พระเจ้าเป็นผู้พิพากษาโลกนี้ด้วยความชอบธรรม พระองค์ประกาศว่าบาปร้ายแรงมากจนต้องมีโทษทัณฑ์นิรันดร์ คนถูกแยกออกจากพระเจ้าเนื่องจากบาป พระเจ้ารับผิดชอบที่จะมีความยุติธรรมสูงสุดต่อโลกนี้ พระองค์รับผิดชอบในการให้รางวัลแก่คนที่ทำดี และลงโทษคนที่ทำผิด

การยกโทษโดยปราศจากมาตรฐานจะขัดแย้งกับพระลักษณะที่แท้จริงของพระเจ้า สิ่งนี้จะทำให้พระเจ้าเสื่อมเสียโดยทำให้พระองค์ไม่เสมอต้นเสมอปลายในการตอบสนองต่อความบาป พระองค์ดูเหมือนว่าจะไม่ยุติธรรม ถ้าพระองค์ลงโทษบางคนแต่ยกโทษบางคน นี่ไม่ใช่ปัญหาเล็ก ๆ เพราะทั้งจักรวาลดำรงอยู่เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า ผู้คนจะถวายพระสิริแด่พระเจ้าได้อย่างไร ถ้าพวกเขาไม่คิดว่าพระองค์ยุติธรรม?

ทางออกต้องเป็นสิ่ง^{ที่}แสดงให้เห็นว่าบาปเป็นสิ่งร้ายแรง ทางออกต้องเตรียมเหตุผลสำหรับการยกโทษ และแสดงให้เห็นถึงพระลักษณะที่เป็นธรรมชาติของพระเจ้า ดังนั้นเองคนก็จะยังคงยกย่องพระเจ้าว่า บริสุทธิ์และยุติธรรมได้

การลบบาปเหมาะสมกับความจำเป็น^{นั้น} การเป็นเครื่องบูชาของพระเยซูบนไม้กางเขนแสดงให้เห็นว่าบาป เป็นสิ่งร้ายแรง ความจำเป็นในการกลับใจใหม่ทำให้คนบาปยอมรับถึงว่าบาปของตนนั้นชั่วร้าย ข้อเสนอ^{ที่} ให้เปล่าเกี่ยวกับความรอดสำหรับทุกคนนั้น ทำให้การเลือกเป็นเรื่องส่วนบุคคล ดังนั้นเองจึงยุติธรรม สำหรับพระเจ้าในการยกโทษแก่คนที่ยอมรับข้อเสนอ และไม่ยกโทษคนที่ปฏิเสธข้อเสนอ^{นั้น}

เพราะอะไรพระองค์จึงไม่ยกโทษให้กับคนที่ไม่กลับใจใหม่? การยกโทษบางคนที่ยังคงอยู่ในบาปโดยไม่ กลับใจใหม่จะลบล้างวัตถุประสงค์ของการลบบาป นั่นคือการจัดเตรียมการยกโทษในขณะที่ก็แสดงให้เห็น ถึงความยุติธรรมของพระเจ้า

(โรม 3:27) ไม่มีมาตรฐานสำหรับการพิพากษาตนเองเพื่อบรรลุถึงความรอด มีบางคนเชื่อว่า คนหยิ่งผยอง หากเขาบอกว่าเขา^{รู้}ว่าเขาได้รับความรอด แต่คนที่^{รู้}ว่าตัวเขาได้รับการยกโทษเนื่องจากพระคุณ^{นั้น}ก็มี เหตุผลที่จะถ่อมตัว ไม่ใช่หยิ่งผยอง

(โรม 3:28) การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมไม่ได้ขึ้นอยู่กับความชอบธรรมก่อนหน้า^{นี้} การถูกนับว่าเป็นคน ชอบธรรมหมายความว่า คนบาปที่กลับใจใหม่และเชื่อ^{นั้น} ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมเหมือนกับ ว่า ตัวเขาไม่ได้ทำบาปเลย ชีวิตแห่งการเชื่อฟังพระเจ้าเริ่มต้นเมื่อคนถูกนับเป็นคนชอบธรรม ไม่ใช่ก่อนหน้านั้น คนไม่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเองได้ด้วยวัตถุประสงค์^{ที่}จะทำให้ตนเองเป็นที่ยอมรับต่อ พระเจ้า เขาเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าแล้วโดยผ่านการลบบาปของพระคริสต์ ไม่ใช่ชีวิตอื่น

(โรม 3:29-30) พระคัมภีร์เหล่านี้เชื่อมโยงระหว่างเนื้อหากับสาระสำคัญของพระธรรม ข่าวสารนี้เพื่อคนทั้ง โลก การประยุกต์ใช้ข่าวประเสริฐสำหรับคนทั้งโลกนี้ตั้งอยู่บนคำสอนของเอกเทวนิยม เพราะว่ามีพระเจ้า เพียงองค์เดียวเท่านั้น พระประสงค์ของพระองค์ใช้กับมนุษยชาติทั้งปวง ไม่เหมือนกับเทพเจ้าท้องถิ่นที่อาจ

สนใจเพียงแต่หนึ่งชนชาติหรือหนึ่งเผ่าเท่านั้น พระเจ้ามุ่งหมายให้อิสราเอลแบ่งปันความรู้เรื่องพระเจ้ากับคนต่างชาติเสมอ (อิสยาห์ 42:6, อิสยาห์ 43:21, อิสยาห์ 49:6)

▶ เปาโลกล่าวว่า การนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อไม่ทำลายธรรมบัญญัติ แต่กลับยิ่งค้ำชูธรรมบัญญัติ เป็นเช่นนั้นเพราะอะไร?

(โรม 3:31) เมื่อมีบางคนกลับใจจากบาปของตนและเริ่มต้นดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟัง เขาก็กำลังค้ำชูธรรมบัญญัติว่าเป็นมาตรฐานแห่งความชอบธรรมอยู่ ทฤษฎีใด ๆ เกี่ยวกับการลบบาปและการนับเป็นคนชอบธรรมที่ทำให้ธรรมบัญญัติไม่สัมพันธ์กันกับคริสเตียน ก็ไม่เข้ากันกับพระคัมภีร์ข้อนี้ ถ้าหากคนขอรับการยกโทษแต่ไม่ตั้งใจเริ่มต้นเชื่อฟังพระเจ้า นั่นก็แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้เข้าใจว่าบาปนั้นชั่วร้าย และไม่เข้าใจเหตุผลที่แท้จริงที่เขาต้องรับการยกโทษ เขากำลังพยายามรับผลประโยชน์ของความรอดโดยเพียงเสแสร้งว่าเคารพธรรมบัญญัติ

“ไม่มีใครพิสูจน์ธรรมบัญญัติได้โดยสมบูรณ์ได้เหมือนกับคนที่กลับใจใหม่แล้วหันออกจากบาปและไว้วางใจพระเยซูสำหรับความรอด”
จอร์จ แม็คคลาฟลิน,
Commentary on Romans

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรมส่วนที่ 3 ตอนที่ 2

ประเด็นหลักของบทที่ 4

อับราฮัม ผู้ที่พระเจ้าเลือกสรรให้เป็นบิดาแห่งชนชาติของพระเจ้า ก็ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

บทสรุปของบทที่ 4

หลักคำสอนแห่งการนับเป็นคนชอบธรรมโดยพระคุณผ่านความเชื่อ ถูกสถาปนาขึ้นในพันธสัญญาเดิม อับราฮัมคือผู้ที่พระเจ้าเลือกสรรให้เป็นบิดาแห่งชนชาติของพระเจ้าก็ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

กษัตริย์ดาวิดเข้าใจการนับว่าเป็นชอบธรรมโดยพระคุณเช่นกัน การเข้าสู่หนัดไม่ใช่วิธีการสำหรับความรอด แต่มีมาในภายหลังเพื่อเป็นดั่งเครื่องหมายแห่งความเชื่อที่อับราฮัมมี อับราฮัมกลายเป็นบิดาและเป็นแบบอย่างของคนทั้งหลายที่ตามมาเพื่อจะได้รับ ความรอดโดยความเชื่อ

▶ ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 4 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละเอียด

(โรม 4:1) อับราฮัมเป็นบิดาผู้ให้กำเนิดคนยิว คำถามคือ “อับราฮัมได้รับอะไรแน่?” คำถามนี้ได้รับคำตอบ เพื่อจะตอบคำถามต่าง ๆ เช่น “ใครได้รับสิ่งนั้นเป็นมรดกบ้าง?” และ “เราได้รับสิ่งนั้นเป็นมรดกได้อย่างไร?”

(โรม 4:2) ทฤษฎีแห่งความรอดโดยการกระทำนำไปสู่ความลำพอง

▶ อับราฮัมมีความเชื่ออะไรที่ถูกลบว่าเป็นความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้?

(โรม 4:3) อับราฮัมไม่รู้ถึงแผนการแห่งความรอดทั้งหมด และดังนั้นเขาจึงไม่สามารถวางความเชื่อของเขาไว้ที่การลบบาปของพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม เขาเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าเท่าที่พระเจ้าเปิดเผยให้รู้ ส่วนของพระสัญญาที่กล่าวถึงในบทนี้คือ อับราฮัมจะบิดาของชนชาติมากมาย (โรม 4:17-18) แต่ส่วนที่เหลือของพระสัญญาคือ คนทั้งโลกจะได้รับพระพรผ่านเชื้อสายของเขา (ปฐมกาล 12:2-3, ปฐมกาล 22:17-18) พระสัญญานี้ถูกมอบซ้ำให้แก่ยาโคบ (ปฐมกาล 28:14) ความโปรดปรานของพระเจ้าจะถูกมอบให้แก่คนทั้งโลกผ่านเชื้อสายของอับราฮัม นี่เป็นพระสัญญาแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่อับราฮัม เป็นพระสัญญาแห่งพระคุณที่มอบให้แก่ทุกคน

อับราฮัมถูกนับเป็นคนชอบธรรมเพราะเขาเชื่อในพระสัญญาแห่งพระคุณของพระเจ้า การถูกนับเป็นคนชอบธรรมของเขาเหมือนกับเรา ถึงแม้ว่าความเชื่อของเราจะมีข่าวสารที่ต้องเชื่อมากกว่าก็ตาม

(โรม 4:4) ถ้าหากคนกำลังฟังการงานเพื่อจะรับความรอด ความรอดก็ไม่ใช่ของประทาน แต่เขากำลังจ่ายหนี้ที่ติดค้างอยู่ (ดูใน โรม 11:6)

(โรม 4:5) คนที่ไม่ได้กำลังฟังการงาน เขาไม่ใช่คนที่ไม่ใส่ใจที่จะเชื่อฟังพระเจ้า แต่เขาไม่ได้กำลังฟังการงานเพื่อเป็นวิธีที่ทำให้เขาได้รับความรอด เขาเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าเพื่อช่วยให้อรอด แทนที่จะฟังพากรงานของตนเพื่อให้ได้เข้าสวรรค์

(โรม 4:6-8) ดาวิดกล่าวถึงการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ เมื่อเขาอธิบายถึงการเป็นที่ยอมรับจากพระเจ้าโดยขึ้นอยู่กับกรยกโทษบาป พระเจ้าจะไม่ถือโทษผู้เชื่อสำหรับความบาปในอดีต อัครทูตเปาโลกำลังแสดงให้เห็นว่า หลักคำสอนเรื่องการนับเป็นคนชอบธรรมโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อไม่ใช่ความคิดใหม่ - แม้กระทั่งกษัตริย์ดาวิดก็เข้าใจเรื่องนี้

เรารู้ได้อย่างไรว่าข้อความนี้กล่าวถึงบาปในอดีต ไม่ใช่บาปที่ยังทำอยู่ต่อเนื่อง? โรม 6:2 กล่าวว่า นับจากที่เราตายต่อบาป ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ได้มีชีวิตในบาปอีกต่อไป เนื้อหาทั้งหมดในโรมบทที่ 6 ลบล้างความคิดที่ว่า เรามีชีวิตอยู่ในบาปได้ขณะที่ถูกนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ (ดูเพิ่มเติมใน โรม 5:6-8 “ขณะที่เรายังอ่อนกำลัง” และ “ขณะที่เรายังเป็นคนบาป” ซึ่งบอกเป็นนัยว่าตอนนี้เรามีพลังกำลังและไม่ได้เป็นคนบาปเหมือนเมื่อก่อน - เราถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมและถูกเปลี่ยนแปลงแล้ว)

(โรม 4:9) คำถามนี้เกริ่นนำหัวข้อเกี่ยวกับวิธีที่คนสามารถมาถึงจุดที่ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ พระพรนี้มาถึงคนที่เข้าสู่หน้ตเท่านั้นไหม?

► สิ่งไหนมาก่อนกัน ธรรมบัญญัติหรือพระคุณ?

(โรม 4:10-12) อับราฮัมไม่ได้เข้าสู่หน้ตตอนที่รับพระคุณ การเข้าสู่หน้ตมาภายหลัง ดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่คนไม่ได้เข้าสู่หน้ตจะรับพระคุณโดยความเชื่อ อับราฮัมเป็นบิดาฝ่ายวิญญาณของบรรดาคนที่ทำตามตัวอย่างความเชื่อของเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้เข้าสู่หน้ต คนที่มีความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้เป็น

ลูกหลานฝ่ายวิญญาณของอับราฮัม คนอิสราเอลไม่ใช่ลูกหลานฝ่ายวิญญาณถ้าหากพวกเขาไม่เชื่อ
ถึงแม้ว่าพวกเขาจะสืบเชื้อสายสายเลือดก็ตาม

(โรม 4:13-14) ใครได้รับพระพรของอับราฮัมเป็นมรดก? ถ้าหากเป็นคนที่รักษาธรรมบัญญัติ ก็ไม่ใช่โดย
ความเชื่อในพระสัญญา

(โรม 4:15) ธรรมบัญญัติเป็นเครื่องมือแห่งการพิพากษาเพราะธรรมบัญญัติเปิดเผยถึงบาป ธรรมบัญญัติ
ไม่ใช่เครื่องมือสำหรับรับพระคุณ ถ้าไม่มีธรรมบัญญัติ ก็จะไม่มีการละเมิดธรรมบัญญัติ เปาโลไม่ได้กำลัง
พูดเจาะจงถึงธรรมบัญญัติจากโมเสส แต่กำลังพูดถึงข้อกำหนดโดยทั่วไปของพระเจ้าต่อมนุษยชาติ ไม่มีที่
ใดที่ไม่รู้ถึงข้อกำหนดของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง (โรม 1:20)

(โรม 4:16-17) อับราฮัมมีเชื้อสายในฝ่ายกายภาพจำนวนมากที่ก่อให้เกิดเป็นชนชาติต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม
เปาโลกล่าวที่นี้ว่า อับราฮัมเป็นบิดาของชนชาติจำนวนมาก เพราะว่าเขาเป็นบิดาของคนทั้งปวงที่มีความ
เชื่อ

ความรอดนั้นรับได้โดยความเชื่อ เพื่อให้การรับความรอดนั้นเป็นไปโดยพระคุณ ถ้าหากมีการเรียกร้องการ
กระทำใด ๆ เพื่อให้ผู้ที่รับพระคุณมีคุณสมบัติแล้ว นั่นก็ไม่ใช่พระคุณโดยสมบูรณ์ เพราะความรอดเป็นไป
โดยพระคุณ ความรอดจึงต้องรับโดยความเชื่อเท่านั้น คนที่พยายามเพื่อให้ได้รับความรอดก็ไม่เข้าใจถึง
ความรอด

► พระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมคืออะไร? พระสัญญานั้นคล้ายคลึงกับพระสัญญาแห่งความรอด
ที่เราได้รับอย่างไร?

(โรม 4:18-19) อับราฮัมเชื่อพระเจ้าแม้ในเวลาที่อยู่ในสถานการณืแวดล้อมของเขาไม่มีสิ่งใดให้ความหวังแก่
เขาเลย ร่างกายของเขาก็เหมือนกับตายแล้วตามความสามารถที่จะให้กำเนิดบุตร ซาราห์เองก็ผ่านเวลา
ตั้งครรภ์บุตรแล้ว แต่ความเชื่อที่แท้จริงไม่ขึ้นอยู่กับสถานการณืแวดล้อม

ความเชื่อตรงกันข้ามกับความเชื่อมั่นในการทำงานต่าง ๆ นี่อธิบายว่าเหตุผลว่าทำไมอิสมาเอลบุตรของนางฮาการ์จึงอยู่ในลักษณะของความรอดโดยการทำงาน (กาลาเทีย 4:22-31) การกำเนิดของอิสมาเอลเป็นสิ่งที่บรรลุมผลทางกายภาพแทนที่จะบรรลุมผลโดยความเชื่อ **ความรอดเป็นไปโดยพระสัญญา จากนั้นจึงเป็นไปโดยความเชื่อ แล้วจึงเป็นไปโดยการอัศจรรย์**

(โรม 4:20-21) พระเจ้าได้รับเกียรติโดยการไว้วางใจของมนุษย์มากกว่าโดยความสามารถของมนุษย์

(โรม 4:22) ดูหมายเหตุเกี่ยวกับข้อที่ 3

► เราได้รับความรอดอย่างเดียวกันกับที่อับราฮัมได้รับไหม?

(โรม 4:23-25) ความเชื่อของอับราฮัมเป็นตัวอย่างสำหรับเรา เขาไม่รู้แผนการแห่งความรอดทั้งหมด แต่เชื่อในส่วนที่ได้รับการเปิดเผยให้แก่เขา เราต้องเชื่อในการเปิดเผยรายละเอียดเกี่ยวกับแผนการแห่งความรอดซึ่งอับราฮัมไม่รู้ นั่นคือ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่า เราถูกนับเป็นคนชอบธรรมเหมือนอย่างเช่นอับราฮัม เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ความชอบธรรมถูกมอบให้แก่เขา และจะถูkmอบให้แก่เราบนพื้นฐานเดียวกัน

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 3 ตอนที่ 3

ประเด็นหลักของบทที่ 5

การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ทำให้ผลลัพธ์จากบาปเป็นไปในทางตรงกันข้ามเป็นการนำมาซึ่งการคืนดี ความชอบธรรม และชีวิต

บทสรุปของบทที่ 5

เดี๋ยวนี้เราได้รับการนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ เราได้รับการคืนดีกับพระเจ้าทางพระคริสต์ (โรม 5:1) วลี “ทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เกริ่นนำหัวข้อของบทนี้ นั่นคือ ความมีประสิทธิภาพของพระราชกิจการลบบาปของพระคริสต์ บาปของอาดัมนำโลกมาอยู่ใต้บาปและความตาย และทุกคน

ที่มาภายหลังอาดัมได้ทำบาป การลบบาปของพระคริสต์ทำให้ผลกระทบแห่งบาปเป็นไปในทางตรงกันข้าม

► ให้นักศึกษาคคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 5 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละเอียด

ความรักของพระเจ้าไม่มีสาเหตุ
ไม่มีขอบเขต และไม่สิ้นสุด

(โรม 5:1-2ก) ข้อพระคัมภีร์นี้เชื่อมโยงส่วนย่อยก่อนหน้ากับส่วนย่อย

ตอนนี้ หัวข้อของบทนี้คือ ความมีประสิทธิภาพของพระราชากิจการ

ลบบาปของพระคริสต์ สันติสุขกล่าวถึงการคืนดีกับพระเจ้า – ความเป็นศัตรูถูกกำจัดออกไปและพระพิโรธถูกยกออกไปแล้ว

พระเยซูตรัสว่า พระองค์เป็นประตุ (ยอห์น 10:9) ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึงสิ่งคล้ายคลึงกัน เพราะว่าเราเข้าถึงพระคุณโดยความเชื่อทางพระองค์ พระองค์เป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต (ยอห์น 14:6)

(โรม 5:2ข-5) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อธิบายถึงประสบการณ์ของผู้เชื่อเมื่อเขาดำเนินชีวิตในพระคุณ

เปาโลกล่าวว่า เราชื่นชมยินดีเนื่องจากเรามีความหวังว่าจะมีประสบการณ์ถึงพระสิริของพระเจ้า เขากล่าวว่า เราชื่นชมยินดีได้แม้ในท่ามกลางความยากลำบากต่าง ๆ

คริสเตียนมีความสุขและสามารถอดทนต่อสิ่งเล็กน้อยต่าง ๆ (สถานการณ์แวดล้อมแห่งชีวิต) ได้ เพราะสิ่งที่ใหญ่กว่านั้นมั่นคง ผู้ที่ไม่เชื่อพยายามหาความชื่นชมยินดีจากสิ่งต่าง ๆ ในชีวิต แต่สิ่งเหล่านั้นไม่เคยดีพอที่จะให้ความพอใจได้ สิ่งเหล่านั้นผ่านไปอย่างรวดเร็ว สภาวะต่าง ๆ ของชีวิตไม่ได้เลวร้ายจนเกินไปถ้าหากชีวิตคือการเดินทาง แต่สภาวะต่าง ๆ ของชีวิตคงขมขื่นถ้าหากไม่มีสิ่งอื่นนอกเหนือไปจากนี้อีก

ความอดทนต่อความยากลำบากอย่างสัตย์ซื่อทำให้กระบวนการอย่างหนึ่งบรรลุผลสำหรับผู้เชื่อ (ดูเพิ่มเติมที่ ยากอบ 1:2-4) ขณะที่เราอดทนต่อความยากลำบากด้วยความเชื่อ เราพัฒนาความทรหด ความทรหดไม่ได้เป็นเพียงความเต็มใจรอคอยเท่านั้น แต่เป็นความสามารถที่จะอดทนได้ด้วยความเชื่อ เมื่อเรา

บริหารความเชื่อที่มีความทรหดนี้ เราก็มีประสบการณ์และมองเห็นพระราชกิจของพระเจ้าที่ให้ความหวังแก่เราอย่างต่อเนื่อง เรารู้ว่าพระประสงค์ของพระเจ้าบรรลุผลแล้ว แม้อดูเหมือนว่าสถานการณ์แวดล้อมจะเลวร้ายก็ตาม

► คุณหมั่นใจตนเองเวลาที่อยู่ในสถานการณ์แวดล้อมที่เลวร้ายอย่างไร?

เรารู้ว่าความหวังของเราจะไม่ผิดหวัง เพราะเรามีประสบการณ์ถึงความรักของพระเจ้าในจิตใจของเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ในเอเฟซัส 1:13-14 เปาโลกล่าวว่พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นมัดจำว่าพระเจ้าจะทำการอื่น ๆ ตามที่สัญญาไว้ให้สำเร็จ พระวิญญาณเป็นมัดจำสำหรับการทำสัญญาตกลงกัน

โรม 5:6-10 เน้นว่าในเวลาที่เราถูกนับเป็นคนชอบธรรมนั้น เราไม่สมควรได้รับเลย และเราไม่สามารถทำอะไรให้บรรลุผลได้ เราอ่อนกำลัง ยังเป็นคนบาป และเป็นศัตรูอยู่

(โรม 5:6) การอ่อนกำลังหมายถึงการไม่สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การทำให้ข้อกำหนดต่าง ๆ ของธรรมบัญญัติสำเร็จ เราไร้กำลังที่จะทำให้ข้อกำหนดต่าง ๆ ของพระเจ้าสำเร็จหรือช่วยกู้ตัวเองจากบาปได้

(โรม 5:7-8) เป็นสิ่งที่หาได้ยากที่บางคนจะตายเพื่อคนดี แต่พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเราในขณะที่เรายังเป็นคนบาป

(โรม 5:9-10) พระคริสต์มีชีวิตรอดอยู่ในฐานะคนกลางและผู้แก้ต่างของเรา เปาโลให้เหตุผลว่า ถ้าหากพระเจ้าพร้อมจะยกโทษเวลาที่เรายังเป็นคนบาปแล้ว เราก็มั่นใจมากขึ้นได้ถึงความโปรดปรานของพระองค์ เพราะตอนนี้เราถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมในพระคริสต์แล้ว เราได้รับการคืนดีโดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เพื่อเรา และยังคงเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าโดยการติดสนิทกับพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่

(ส่วนย่อต่อไปนี้สำคัญสำหรับพระธรรมโรม 5:12-19)

เรามีความผิดเนื่องจากบาปของอาดัมไหม?

► เรามีความผิดเนื่องจากบาปของอาดัมไหม? จงอธิบายคำตอบของคุณ

โรม 5:12-19 กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนอยู่ใต้บาปและความตายเนื่องจากบาปของอาดัม บาปของอาดัมทำให้เรามีความผิดส่วนตัวหรือไม่? คนบาปจะถูกลงโทษเนื่องจากบาปของอาดัมไหม?

เปาโลไม่ได้กล่าวว่าคนบาปจะถูกลงโทษเนื่องจากบาปของอาดัม ในโรม 5:12 เขากล่าวว่าความตายไปถึงมนุษย์ทุกคน เพราะทุกคนทำบาป ทุกคนมีความผิดเป็นส่วนตัวเนื่องจากบาปของตน โรม 1-2 เน้นว่าคนต้องการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะพวกเขาเป็นคนบาปที่ละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า คนไม่ได้ถูกพิพากษาเนื่องจากสถานะที่เขาเกิดมาเป็น แต่ถูกพิพากษาเนื่องจากการที่พวกเขาเลือกทำบาป การพิพากษาเป็นไปตามการกระทำ (วิวรณ์ 20:12, โรม 2:6-16, 2 โครินธ์ 5:10)

อย่างไรก็ตาม บาปก็เข้ามาในโลกโดยทางอาดัม ในฐานะที่เป็นบิดาของมนุษย์ทั้งปวงที่ยังไม่ได้เกิดมา เขาได้แยกมนุษยชาติออกจากพระเจ้า ทุกคนหลังจากนั้นที่เกิดมาก็ถูกแยกออกจากพระเจ้าแล้ว ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเสื่อมทราม เนื่องจากความบาปของอาดัม มนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมกับแนวโน้มในการทำบาป และพวกเขาทุกคนได้ทำตามแนวโน้มนั้นโดยการลงมือทำบาป

คำกล่าวต่อไปนี้อาจแปลความหมายตามความเข้าใจนั้น

- คนจำนวนมากต้องตายเพราะการละเมิดของคน ๆ เดียว (โรม 5:15)
- การพิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดครั้งเดียวนำไปสู่การลงโทษ (โรม 5:16)
- เนื่องจากการละเมิดของคน ๆ เดียว ความตายจึงครอบงำ (โรม 5:17)
- การละเมิดครั้งเดียวนำไปสู่การลงโทษสำหรับมนุษย์ทั้งปวง (โรม 5:18)
- โดยการไม่เชื่อฟังของเขา คนจำนวนมากจึงกลายเป็นคนบาป (โรม 5:19)

เปาโลไม่ได้กล่าวว่า เรามีความผิดเนื่องจากบาปของอาดัม แต่อาดัมนำบาปเข้ามาและทุกคนติดตามบาป คนบาปต้องการได้รับการยกโทษเนื่องจากการละเมิดจำนวนมากของตน (โรม 5:16) ไม่ใช่เนื่องจากบาปของอาดัม

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 3 ตอนที่ 3

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 5:12) เหตุผลที่ความตายแผ่ขยายไปสู่มนุษย์ทุกคนไม่ใช่เพราะพวกเขาถูกกล่าวหาเนื่องจากความผิดของอาดัม แต่เพราะทุกคนล้วนทำบาป อדםเป็นคนที่นำบาปเข้ามาในโลกและนำอิทธิพลของบาปมาสู่เชื้อสายของเขา

(โรม 5:13-14) บาปไม่ได้รับการเปิดเผยและไม่ได้รับการลงโทษอย่างชัดเจนโดยปราศจากธรรมเนียมปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม แม้อย้อนกลับไปจนกระทั่งโมเสสได้รับธรรมเนียมปฏิบัติ ความตายก็ยังครอบงำ คนรู้ว่าตนมีความผิดเนื่องจากบาปแม้ว่าจะปราศจากความชัดเจนของธรรมเนียมปฏิบัติก็ตาม (ดูใน โรม 1:20) ธรรมเนียมปฏิบัติแสดงให้เห็นถึงขอบเขตที่แท้จริงของบาป ความบาปอย่างเช่นบาปของอาดัมนั้น เป็นการกล่าวถึงการจงใจไม่เชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติที่ได้รับการเปิดเผยแล้ว คนที่ไม่ได้รับการเปิดเผยใด ๆ เลย ย่อมจะไม่มีทางเลือกที่ชัดเจน แต่พวกเขาก็ไม่ทำตามจิตสำนึกของตนอย่างเต็มที่ (โรม 1:21)

(โรม 5:15) การกระทำของอาดัมนำความตายมาสู่คนจำนวนมาก และพระราชกิจของพระคริสต์นำชีวิตมาสู่คนจำนวนมาก คำว่า จำนวนมาก อ้างอิงถึงทุกคนโดยทั่วไป จุดเน้นคือการลบบาปของพระคริสต์ส่งผลกระทบที่กว้างไกลกว่าบาปของอาดัม พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวว่า **เช่นเดียวกับที่บาปของอาดัมทำให้ทุกคนกลายเป็นคนบาป การลบบาปของพระคริสต์ก็เสนอพระคุณให้แก่ทุกคน พระเจ้าเสนอพระคุณให้แก่ทุกคนที่กลายเป็นคนบาปโดยการล้มลงในบาปของอาดัม**

► จากข้อ 15 คุณตอบคนที่คิดว่าพระเจ้าจัดเตรียมความรอดให้กับมนุษยชาติจำนวนน้อยเท่านั้นว่าอย่างไร?

(โรม 5:16) บาปดั้งเดิมมาจากการกระทำเดียว แต่ตอนนี้พระคุณจำเป็นสำหรับบาปจำนวนมาก พระคุณต้องยิ่งใหญ่กว่าบาปดั้งเดิมมาก

(โรม 5:17-19) คนจำนวนมากกลายเป็นคนบาป เนื่องจากผลกระทบจากบาปของอาดัม พวกเขาจะถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์ นี่บอกเป็นนัยว่า พวกเขาได้รับการเปลี่ยนแปลงเป็นคนใหม่

(โรม 5:20) ธรรมเนียมปฏิบัติที่วิญญูบาปในลักษณะที่ว่า ธรรมเนียมปฏิบัติทำให้การละเมิดมีมากขึ้น ในขณะที่ก่อนหน้านี้มีการยอมรับถึงบาปเพียงไม่กี่อย่าง ธรรมเนียมปฏิบัติยังเพิ่มบาปในลักษณะที่ว่า หลังจากที่คนรู้จักธรรมเนียมปฏิบัติ และเลือกที่จะปฏิเสธธรรมเนียมปฏิบัตินั้น เขาก็กลายเป็นคนบาปที่ชั่วร้ายกว่าเดิม นี่เป็นสภาวะที่โรม 7:5-24 อธิบาย แต่พระคุณก็วิญญูมากกว่าบาปทั้งสิ้น

พระคุณอันอัศจรรย์

จอห์น นิวตัน มีมารดาเป็นคริสเตียน ต่อมาเขาเป็นกบฏและกัปตันเรือ และถลำตัวทำบาปหนัก เขาทุกข์ทรมานกับสถานการณ์แวดล้อมอันยากลำบากในชีวิต ถูกเพื่อนทรยศและตกเป็นทาสอยู่ระยะหนึ่ง เมื่อสถานการณ์ดีขึ้น เขาก็ยังคงทำบาปและคำทาสซึ่งทำลายชีวิตคนจำนวนมาก นิวตันเป็นกัปตันเรือคำทาสอยู่หลายปี ครั้งหนึ่งเรือของเขาล่มและเกยตื้นที่เกาะ เขาได้รับความช่วยเหลือจากกัปตันเรือซึ่งเป็นเพื่อนของบิดา เขารู้สึกว่าพระเจ้าทรงเมตตาต่อเขาถึงแม้ว่าเขาจะชั่วร้ายมาตลอด ภายหลังเรือของเขาประสบกับพายุใหญ่และเขาร้องเรียกหาความเมตตาจากพระเจ้า เรือรอดพ้นจากพายุมาได้ นิวตันก็ยังคงพึ่งพาพระเมตตาของพระเจ้าอยู่ ในที่สุดเขาก็ได้ละทิ้งทะเลและกลายเป็นศิษยาภิบาล บทเพลงนมัสการบทหนึ่งที่เขาเขียนเป็นบทเพลงที่ถูกขับร้องมากที่สุดและได้รับการบันทึกเสียงมากที่สุดเท่าที่มีมา

“พระคุณพระเจ้านั้นแสนชื่นใจ ช่วยได้คนชั่วอย่างฉัน
ครั้งนั้นฉันหลง พระองค์ตามหา ตาบอด แต่ฉันเห็นแล้ว”

ในคำพยานชีวิตของเขา นิวตันกล่าวว่า “พระเจ้านำข้าพเจ้าออกมาจากบ่อโคลนลึกด้วยความเมตตา และวางเท้าของข้าพเจ้าบนศิลาคือพระเยซูคริสต์ พระองค์ช่วยให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าได้รับความรอด และตอนนี้เป็นการประจักษ์ชัดของจิตใจของข้าพเจ้าที่จะสรรเสริญและยกย่องพระคุณสูงสุด แตกต่างจากสิ่งอื่น เป็นสิ่งที่ให้เปล่า และไม่อาจเปรียบเทียบได้ เพราะว่า ‘โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่นี้’ (1 โครินธ์ 15:10) เป็นความยินดีอันยิ่งใหญ่ของจิตใจของข้าพเจ้าที่จะลงความเห็นว่าคุณสมบัติทั้งสิ้นของพระเจ้าเป็นโดยพระคุณของพระเจ้า”³³

คำถามทบทวนบทที่ 5

- (1) คนที่มีความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้ต้องเชื่ออะไร?
- (2) การลบบาปแก้ไขปัญหาเรื่องใด?
- (3) การลบบาปแก้ไขปัญหาได้อย่างไร?
- (4) การนับเป็นคนชอบธรรมมีความหมายว่าอะไร?
- (5) คนสนับสนุนธรรมบัญญัติว่าเป็นมาตรฐานแห่งความชอบธรรมอย่างไร? (โรม 3:31)
- (6) พระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับพระคุณที่มีต่ออับราฮัมคืออะไร?
- (7) ดาวิดกล่าวเกี่ยวกับการนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่ออย่างไร?
- (8) ลูก ๆ ฝ่ายวิญญาณของอับราฮัมคือใคร?
- (9) เราได้จากโรม 5:15 ว่าพระเจ้าเสนอความรอดให้แก่ทุกคนได้อย่างไร?

³³ “John Newton’s Conversion,” จาก <https://banneroftruth.org/us/resources/articles/2001/john-newtons-conversion/> (เข้าถึงวันที่ 29 ธันวาคม 2022)

งานมอบหมายบทที่ 5

จงเขียนหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับการนับว่าเป็นคนชอบธรรม โดยรวมถึงคำตอบต่อคำถามต่าง ๆ ต่อไปนี้ การลบบาบแก้ไขภาวะวิกฤติอะไร? คนบาปไม่อาจได้รับความรอดโดยการเชื่อฟังเพราะอะไร? อับราฮัม แสดงให้เห็นถึงการนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่ออย่างไร? เราคิดว่าความรอดมีพร้อมอยู่สำหรับทุกคนได้อย่างไร?

บทที่ 6

ชัยชนะเหนือบาป

บาป

พระธรรมโรม 6 เกี่ยวกับการรอดพ้นจากอำนาจบาป เพื่อที่จะเข้าใจเรื่องการกลับใจใหม่และชัยชนะได้ เราจะต้องเข้าใจว่าบาปคืออะไร

▶ บาปคืออะไร?

พระคัมภีร์มักพูดถึงการกระทำบาปต่าง ๆ ว่าเป็นการเจตนา (1 ยอห์น 3:4-9, ยากอบ 4:17) เมื่อคนเลือกที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างตั้งใจและรู้ดี นั่นคือบาปที่ทำโดยเจตนา

มีการละเมิดธรรมบัญญัติอันสมบูรณ์ของพระเจ้าโดยไม่ได้เป็นการเจตนาหรือเป็นไปโดยอุบัติเหตุ ซึ่งไม่ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างที่บาปโดยเจตนาส่งผลกระทบต่อผลกระทบบ เมื่อเราดำเนินอยู่ในความสว่าง (ดำเนินชีวิตตามความจริงที่เราารู้) เราก็ถูกชำระจากบาปทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:7) และไม่จำเป็นต้องหวาดกลัวว่าการละเมิดโดยการไม่รู้จะแยกเราออกจากพระเจ้า

ข้อความนี้กำลังกล่าวถึงบาปโดยเจตนาเป็นหลัก ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำลายความเชื่อ และเป็นอันตรายต่อความสัมพันธ์ของคนกับพระเจ้า

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 4 ตอนที่ 1

ส่วนที่ 4 ของพระธรรมโรม (โรม 6-8) เกี่ยวกับการชำระให้บริสุทธิ์ของบรรดาผู้ที่ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม

จนถึงตอนนี้ เปาโลกล่าวเกี่ยวกับ**ฐานะที่ชอบธรรม** นี่เป็นความชอบธรรมที่มอบให้แก่ผู้เชื่อเพื่อแทนที่บาปในอดีตของเขา ตอนนี้เขาเริ่มต้นอธิบายถึง**ชีวิตที่ชอบธรรม** โดยพระคุณ พระเจ้ามอบชีวิตที่ชอบธรรมไว้ในวินาทีที่ถูกลบว่าเป็นคนชอบธรรมด้วยเช่นกัน นี่หมายความว่าผู้เชื่อกลายเป็นคนชอบธรรมอย่างแท้จริง โดยได้รับอิสระจากอำนาจของบาป และได้รับความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อจึงไม่ได้ถูกลบว่าบริสุทธิ์เท่านั้น แต่เขาได้รับการทำให้บริสุทธิ์ นี่เรียกว่าเป็นการชำระให้บริสุทธิ์

ในบทเรียนนี้เราจะศึกษาพระธรรมโรม 6 ซึ่งเกี่ยวกับชัยชนะเหนือบาป

ประเด็นหลักของบทที่ 6

ผู้เชื่อเป็นอิสระจากพันธนาการแห่งบาป และต้องเลือกที่ดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะเหนือบาปและด้วยการเชื่อฟังพระเจ้า มิฉะนั้นแล้ว เขาจะกลับมาตกอยู่ใต้การควบคุมของบาปอีก

บทสรุปของบทที่ 6

พระธรรมโรม 6 เป็นการตอบสนองของเปาโลต่อความคิดผิด ๆ ที่คนจำนวนมากมีอยู่ นั่นคือ ความคิดผิด ๆ ที่ว่า พระคุณทำให้ผู้เชื่อไม่จำเป็นต้องดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้า ความผิดพลาดนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเข้าใจผิด ๆ เกี่ยวกับพระคุณ เปาโลตอบสนองต่อความผิดพลาดนี้โดยถามและตอบคำถามโดยสมมุติสองข้อ (โรม 6:1, 15)

เวลาที่บางคนอ่าน โรม 5:20 พวกเขาให้เหตุผลว่า เราควรทำบาปต่อไป เพื่อเราจะได้รับพระคุณมากขึ้น (โรม 6:1) ดูเหมือนพวกเขาคิดว่า เมื่อบันทึกแห่งบาปของเราถูกแทนที่ด้วยฐานะที่ชอบธรรมแล้ว ดังนั้นก็ไม่สำคัญถ้าหากเราจะทำบาปอยู่เรื่อย ๆ

มีอีกเหตุผลหนึ่งที่บางคนคิดว่า ผู้เชื่อไม่จำเป็นต้องดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้า พระเจ้าทรงยอมรับเราโดยพระคุณ ไม่ใช่โดยการกระทำต่าง ๆ ของเรา นั่นคือเหตุผลที่พวกเขาคิดผิด ๆ ว่า สิ่งที่เราทำไม่สำคัญ (โรม 6:15)

เปาโลปฏิเสธการให้เหตุผลของคำถามโดยสมมุติทั้งสองข้ออย่างหนักแน่น เขาตอบสนองด้วยคำอธิบายว่า เพราะอะไรชัยชนะเหนือบาปจึงสำคัญยิ่ง

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 6 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละเอียด

(โรม 6:1) เปาโลถามคำถามที่บางคนอาจถามหลังจากได้ยืนยันว่าพระคุณอุดมมากกว่าบาป บางคนอาจคิดว่าจริง ๆ แล้วบาปมีผลลัพธ์ที่ดีเพราะทำให้ได้รับพระคุณมากขึ้น ความคิดนี้คือเรามีอิสระที่ดำเนินชีวิตอย่างฉาบฉวยอยู่ในบาป

(โรม 6:2) อัครทูตเปาโลตอบสนองต่อคำถามเหล่านี้อย่างรุนแรง เขาอธิบายว่า เป็นไปไม่ได้ที่เราจะดำเนินชีวิตอยู่ในบาปต่อไป เพราะเราตายต่อบาปแล้ว

(โรม 6:3-5) เราไม่ดำเนินชีวิตอยู่ในบาปต่อไป เพราะเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ในการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ อย่างที่ โรม 5:15-19 อธิบาย พระเยซูทำให้พระราชกิจแห่งความรอดสำหรับเราทุกคนสำเร็จแล้ว โดยความเชื่อ เราเชื่อมต่อกับพระองค์ ด้วยเหตุนี้ความโปรดปรานของพระเจ้าจึงถูกเสนอให้แก่เราอย่างที่ได้ถูกเสนอให้แก่พระคริสต์

พระเยซูสิ้นพระชนม์ต่อบาปเพียงครั้งเดียว จากนั้นพระองค์มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นไปเพื่อบาปของเรา ไม่ใช่เพื่อบาปของพระองค์ แต่ประเด็นก็คือปัญหาเกี่ยวกับบาปได้จบสิ้นลงแล้ว โดยความเชื่อ เราได้ตายและเป็นขึ้นกับพระองค์ ดังนั้นเราจึงจบสิ้นลงพร้อมกับบาป

พิธีบัพติศมาเป็น การจำลองเหตุการณ์การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ซึ่งเป็นเครื่องหมายถึงการมีส่วนร่วมของเรา

(โรม 6:6) ตัวเก่าเป็นตัวแทนถึงชีวิตก่อนการกลับใจใหม่ที่เต็มไปด้วยบาป (ส่วนย่อยทำยในบทเรียนนี้อธิบายถึงแนวคิดเกี่ยวกับตัวเก่า) ชีวิตแห่งบาปจบสิ้นลงโดยสมบูรณ์แล้ว ดังนั้นเราไม่ได้เป็นทาสของบาปอีกต่อไป

สังเกตคำต่าง ๆ ที่ใช้ในพระคัมภีร์ตอนนี้เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับบาป มันตายแล้ว ถูกตรึง และถูกทำลาย คำต่าง ๆ สื่อสารถึงชัยชนะโดยสมบูรณ์เหนือบาป

(โรม 6:7-11) พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้เน้นว่า การควบคุมของบาปจบสิ้นลงแล้วสำหรับผู้เชื่อ ภาพอธิบายประกอบคือความตาย คนที่ตายแล้วก็เป็นอิสระจากบาป และเราต้องมีประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณที่เป็นเหมือนกับความตาย

หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ พระเยซูไม่ได้สิ้นพระชนม์อีกและไม่ได้ยังคงสิ้นพระชนม์ต่อไปอีก พระองค์เสร็จสิ้นกับความตายแล้ว เราต้องตายโดยสมบูรณ์ต่อบาปและเสร็จสิ้นกับบาปและเป็นอิสระจากบาป ความตายต่อบาปคือการเสร็จสิ้น จากนั้นเราจึงมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า

การรวมเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสเตียนกับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ต่อบาป การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ที่ตามมา ซึ่งเปาโลอธิบายในโรม 6:1-23 ปลดปล่อยคริสเตียนให้เป็นอิสระจากอำนาจและการตกเป็นทาสแห่งบาป คริสเตียนได้รับการประกาศว่าตายต่อบาป (โรม 6:2) และเป็นอิสระจากบาป (โรม 6:7) การตายต่อบาปคือไม่อยู่ใต้อำนาจหรือการควบคุมของบาปอีกต่อไป โดยความเชื่อ ผู้เชื่อต้องมองตนเองว่าตายต่อบาป แต่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ (โรม 6:11) นี่หมายความว่า

คริสเตียนต้องทำให้ประสบการณ์ส่วนตัวที่พระเจ้าประกาศนั้นเป็นจริงสำหรับเขา เขาต้องไม่ยอมให้บาปควบคุมร่างกายของเขา (โรม 6:12) หรือใช้อวัยวะในร่างกายของเขาเป็นเครื่องมือแห่งความชั่วร้ายอีก

ต่อไป (โรม 6:13ก) แต่เขาต้องนำเสนอตนเองว่าเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตบริสุทธิ์ เป็นที่ยอมรับได้ต่อพระเจ้า (โรม 12:1) และให้อวัยวะของเขาเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรม (โรม 6:13, 19)³⁴

ในพระธรรม โรม 6:11 คำว่า *ถือว่า* เป็นคำศัพท์ทางหลักการบัญญัติ เป็นการรับรองถึงสิ่งที่จริง ไม่ใช่คำกล่าวเสแสร้ง เปาโลไม่ได้กำลังบอกผู้เชื่อให้กล่าวถึงบางสิ่งที่ไม่จริง ผู้เชื่อควรตระหนักว่า ถ้าหากเขาตายแล้ว ตัวเขาก็ได้รับการช่วยให้รอดพ้นอย่างสมบูรณ์จากบาป และเขาเองก็ควรเลือกที่จะดำเนินชีวิตอย่างเป็นอิสระโดยสมบูรณ์จากอำนาจของบาป

► การถือว่าตัวคุณตายต่อบาปมีความหมายว่าจะไร?

ส่วนที่เหลือของบทนี้อธิบายถึงอีกเหตุผลหนึ่งที่ชัยชนะเหนือบาปสำคัญยิ่ง เราไม่ใช่ทาสของความบาป แต่เป็นทาสของพระเจ้า คุณไม่อาจรับใช้ทั้งสองฝ่ายได้ เมื่อคุณเป็นทาสต่อบาป คุณก็ไม่ได้ทำความชอบธรรม (โรม 6:20) ตอนนี้เป็นอิสระจากบาปและเป็นทาสของพระเจ้า ดังนั้นคุณจึงดำเนินชีวิตอยู่ในความบริสุทธิ์ (โรม 6:22)

(โรม 6:12-13) ตรงนี้เราเห็นถึงความแตกต่าง ถ้าหากเราไม่มีชัยชนะเหนือบาป บาปจะควบคุมเรา ผู้เชื่อไม่ถูกควบคุมโดยราคะตัณหา การใช้ร่างกายของเขาเพื่อการกระทำผิดต่าง ๆ ก็เป็นยอมต่อสิทธิอำนาจของบาป แต่ร่างกายของเขาเป็นของพระเจ้าและควรใช้ร่างกายนั้นเพื่อพระองค์

(โรม 6:14) **การอยู่ใต้ธรรมบัญญัติหมายถึง ฟังพากการทำตามธรรมบัญญัติเพื่อให้พระเจ้ายอมรับคน ๆ นั้นก็ปราศจากพระคุณที่ช่วยให้รอด ดังนั้นเขาจึงได้รับการพิพากษาบนพื้นฐานของการทำงานต่าง ๆ เพราะที่ไม่มีใครซึ่งปราศจากพระคุณจะมีชัยชนะเหนือบาปได้ การอยู่ใต้ธรรมบัญญัติหมายถึงการถูกลงโทษและตกอยู่ใต้อำนาจของบาป การอยู่ใต้พระคุณหมายถึงการฟังพาพระคุณเพื่อให้พระเจ้า**

³⁴ ย่อหน้านี้เขียนโดยดร. อัลแลน บราวน์

ยอมรับ คนที่อยู่ใต้พระคุณก็ไม่อยู่ใต้อำนาจของบาป การอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติหรืออยู่ใต้พระคุณไม่ได้ อ้างอิงว่าเป็นการอยู่ในพันธสัญญาเดิมหรืออยู่ในพันธสัญญาใหม่

▶ ให้นักศึกษาอธิบายอีกครั้งด้วยคำพูดของตัวเองว่าการอยู่ใต้ธรรมบัญญัติมีความหมายว่าอะไร

(โรม 6:15) เปาโลถามคำถามที่บางคนอาจถามหลังจากได้ยินว่าเราไม่ได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ “เราจะทำบาปเพราะไม่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติได้ไหม?” คนกำลังคิดว่าถ้าหากการที่เราจะเป็นที่ยอมรับต่อหน้าพระเจ้าไม่ได้เกิดขึ้นโดยการเชื่อฟัง ดังนั้นก็ไม่จำเป็นต้องมีการเชื่อฟัง เปาโลตอบสนองต่อคำถามนี้อย่างหนักแน่น³⁵

เปาโลไม่ได้อธิบายโดยตรงว่า เพราะอะไรพระคุณจึงไม่ได้ครอบคลุมบาปที่ทำอย่างต่อเนื่องโดยอัตโนมัติ แต่เขาอธิบายว่าคนไม่อาจเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าได้ ถ้าหากตัวเขาอยู่ใต้อำนาจของบาป

(โรม 6:16) เป็นไปไม่ได้ที่จะรับใช้ทั้งพระเจ้าและบาป เพราะว่าเขาเป็นทาสของผู้ที่เขาเชื่อฟัง ถ้าหากเขาเชื่อฟังบาป บาปก็เป็นนายของเขา ซึ่งหมายความว่า พระเจ้าไม่ได้เป็นเจ้านายของเขา ดังที่อัครทูตเปโตรกล่าวไว้ว่า สิ่งใดก็ตามที่ครอบงำก็นำเข้าสู่พันธนาการ (2 เปโตร 2:19) เขาไม่อาจอ่อนข้อต่อบาปโดยไม่เป็นทาสต่อบาปได้

กองทัพโรมัน

กองทัพโรมันเหนือกว่ากองทัพใด ๆ ในด้านการฝึกฝน วินัย และอุปกรณ์ ในพระธรรมเอเฟซัส 6:13-17 เปาโลใช้ยุทธภัณฑ์ของทหารโรมันเป็นตัวอย่างประกอบถึงสงครามฝ่ายวิญญาณ

³⁵ ภาพจากพิกเซลส์, จาก <https://www.pexels.com/en/public-domain-photo-sriuc>.

(โรม 6:17-18) ผู้เชื่อได้รับการปลดปล่อยจากอำนาจของบาปและตอนนี้รับใช้ความชอบธรรมแล้ว พวกเขา มีประสบการณ์ถึงการปลดปล่อยโดยเชื่อฟังข่าวประเสริฐ มีคำแถลงว่า เป็นสิ่งจำเป็นที่คนต้องได้รับการ ปลดปล่อยจากบาปเพื่อรับใช้ความชอบธรรม

บทนี้ทั้งหมดนำเสนอถึงความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงระหว่างการถูกผูกมัดโดยบาปกับการมีชีวิต อย่างมีชัยชนะ ไม่มีการบอกเป็นนัยใด ๆ ว่าเป็นไปได้ที่ผู้เชื่อจะอยู่ใต้อำนาจของบาป หรือ เป็นไปได้ที่คนบาปจะเป็นคนชอบธรรมในขณะที่ยังคงทำบาปอยู่ คงเป็นไปได้ยากที่เปาโลจะหา วิธีกล่าวได้ชัดเจนไปกว่านี้อีก

(โรม 6:19) เขากล่าวว่า เขากำลังอธิบายด้วยคำศัพท์ของมนุษย์เพื่อให้พวกเขาเข้าใจได้ ก่อนหน้านี้พวกเขา ได้อ่อนข้อต่อบาป ซึ่งทำให้พวกเขาถลำตัวทำบาปมากขึ้น ตอนนี้พวกเขาต้องเป็นคนชอบธรรมในการ กระทำ ซึ่งจำเป็นต่อความบริสุทธิ์ คนไม่ได้เป็นคนบริสุทธิ์โดยทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่คนก็ไม่ได้บริสุทธิ์ถ้าหาก ไม่ได้กำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง

► คุณจะอธิบายอย่างไรว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะรับใช้พระเจ้าและดำเนินชีวิตอยู่ในบาปในเวลาเดียวกัน?

(โรม 6:21-23) บาปไม่ได้ก่อให้เกิดผลดี แต่จบลงด้วยความตาย คนบาปได้รับความตายจากการงานของ ตน ความตายเป็นค่าจ้างของบาป ผู้เชื่อไม่ได้ชวนชวยเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์ เพราะเป็นไปไม่ได้ที่จะได้รับ ชีวิตนิรันดร์โดยการชวนชวย เขาได้รับเป็นดั่งของขวัญแห่งพระคุณ

พื้นฐานความมั่นใจในความรอดส่วนบุคคล

บางคนคิดว่า ทันททีที่คน ๆ หนึ่งยอมรับพระคริสต์ ความรอดของเขาก็มั่นคงดี ถึงแม้ว่ารูปแบบการดำเนิน ชีวิตของเขาจะแตกต่างไปจากคำกล่าวอ้างสิทธิ³⁶ ของเขาโดยสิ้นเชิงก็ตาม เขาก็ยังอาจกล่าวอ้างสิทธิใน ความรอดอย่างผิด ๆ ได้ในเวลาทีคำกล่าวอ้างสิทธิแห่งความรอดไม่ได้แปลความไปสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิต

³⁶ ส่วนย่อมนี้นเขียนโดยทิม คีป

ใหม่ ในเวลาที่ไม่มีความหวังและการกลับใจใหม่ให้เห็นได้ และในเวลาที่คุณปฏิเสธที่จะเป็นสาวกที่แท้จริงของพระเยซู นี่เป็นความหลอกลวงที่นำไปถึงความตายและขัดแย้งกับข้อพระคัมภีร์หลายข้อ

ก็ให้เราเข้าไปใกล้ด้วย**ใจจริง** ด้วย**ความไว้วางใจเต็มที่** มีใจที่ได้รับการประพรมให้พ้นจากมโนธรรมที่ไม่ดีและมีกายที่ล้างชำระด้วยน้ำสะอาด (ฮีบรู 10:22)

ผู้ได้รับการ**คุ้มครอง**โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า**ทางความเชื่อ**ให้เข้าไปในความรอด ซึ่งพร้อมจะปรากฏในวาระสุดท้าย (1 เปโตร 1:5)

จากพระคัมภีร์ตอนต่าง ๆ เหล่านี้เราเรียนรู้ว่าความมั่นใจในความรอดตามหลักการพระคัมภีร์นั้นอาศัย**ความเชื่อ**

- **ความมั่นใจในความรอดนั้นอาศัยความเชื่อที่เป็นความเข้าใจ** – “**ความไว้วางใจเต็มที่**” ความมั่นใจเริ่มต้นด้วยความเข้าใจอย่างชัดเจนถึงข่าวประเสริฐ (1 โครินธ์ 15:3-4) นี่คือการ “**ความเข้าใจอย่างเต็มที่**” ซึ่งโคโลสี 2:2 ก็กล่าวถึงเช่นกัน ความรอดนั้นเป็นไปโดยพระคุณเท่านั้น โดยทางความเชื่อในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์แทนเรา (เอเฟซัส 2:8-9) ข้อกำหนดสำหรับความรอดไม่ใช่การเป็นคนสมบูรณ์แบบไร้บาป (ไม่มีใครมีคุณสมบัตินี้) หรือรู้ดีว่ามีความรอดตลอดเวลา แต่เป็นการไว้วางใจอย่างสม่ำเสมอถึงคุณความดีของพระคริสต์และพระราชกิจอันสมบูรณ์แห่งการทรงไถ่ แม้ในเวลาที่เราล้มเหลว ภาระใจสำหรับความสัตย์ซื่อจะตามหลังความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้ที่แท้จริง
- **ความมั่นใจในความรอดอาศัยความเชื่อที่จริงใจ** – “**ใจจริง**” คนที่กลับใจมาเชื่อด้วยความจริงใจ คือคนที่จิตใจได้ “**รับการประพรมให้พ้นจากมโนธรรมที่ไม่ดี**” (ฮีบรู 10:22) ความผิดและความละอายได้ถูกนำออกไปและถูกแทนที่ด้วยสันติสุขและความรัก คนที่กลับใจมาเชื่อด้วยความจริงใจเป็นคนที่ร่างกายได้รับการ “**ชำระให้สะอาดด้วยน้ำ**” เพราะว่ามีสิ่งเก่า ๆ ได้ล่องไป และสิ่งต่าง ๆ ได้ถูกทำให้เป็นสิ่งที่ใหม่ทั้งหมด (2 โครินธ์ 5:17) คนที่กลับใจมาเชื่อด้วยความจริงใจเป็นคนที่ยอมรับและสารภาพถึงความผิดบาปต่าง ๆ ของตน เพื่อจะได้รับการยกโทษและเป็นอิสระจากสิ่งเหล่านั้น (มัทธิว 6:12, ยากอบ 5:16)

- **ความมั่นใจมีเงื่อนไขที่ขึ้นอยู่กับความเชื่อที่มีชีวิต** – “ได้รับการคุ้มครองโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าทางความเชื่อ” ความคิดนี้คล้ายคลึงกับการปกป้องปราสาทหรือบ้อมปราการ ฤทธิ์เดชของพระเจ้าปกป้อง สงวน และจะนำเราไปสู่ชัยชนะในที่สุด ฤทธิ์อำนาจของพระโลหิตในการชำระล้างของพระคริสต์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ที่เราได้รับไว้ด้วยความเชื่อ เป็นสิ่งที่สงวนจิตวิญญาณของเราและนำสู่ชีวิตนิรันดร์ ความเชื่อเดียวที่เป็นจริงซึ่งช่วยให้รอด คือความเชื่อที่ปากบั่น คือความเชื่อที่ไว้วางใจอย่างสม่าเสมอในพระคริสต์และในการงานที่สำเร็จแล้วของพระองค์บนไม้กางเขน ความเชื่อไม่ใช่การกระทำ แต่เป็นเงื่อนไขสำหรับความรอด ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูกล่าวดังนี้ว่า “ ถ้าไม่มีความเชื่อก็เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย” (ฮีบรู 11:6)

คนจำนวนมากเชื่อว่าการผูกข้อกำหนดต่าง ๆ เข้ากับความรอดเป็นการพึ่งพาบัญญัติ แต่พระเยซูและผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ทุกคนสอนถึงความจำเป็นของการมีความเชื่ออย่างสม่าเสมอ

ถ้าพวกเขาเชื่อมั่นในคำสอนของเรา เขาก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง (ยอห์น 8:31)

แต่เขาทั้งหลาย**ต้องดำรงอยู่ในความเชื่ออย่างแน่วแน่** มั่นคง และ**ไม่โยกย้าย**ไปจากความหวังในความประเสริฐที่เขาได้ยิน (โคโลสี 1:23)

แต่**คนชอบธรรม**ของเรานั้น**จะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ** และ**ถ้าเขาหันกลับ** เราจะไม่มีความพอใจในคนนั้นเลย (ฮีบรู 10:38)

ให้**ยึดความเชื่อไว้** และ**รักษามโนธรรมให้ดี** ซึ่งเป็นสิ่งที่บางคนละทิ้งไป **ทำให้ความเชื่อของพวกเขาอับปางลง** (1 ทิโมธี 1:19)

จอห์น เวสเลย์ อธิบายถึงความมั่นใจในความรอดว่า

ความอุ่นใจของข้าพเจ้าตั้งมั่นอยู่ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความคิดเห็นใด ๆ ไม่ว่าผู้เชื่อจะสามารถทำได้หรือไม่ก็ตาม ไม่ได้ตั้งอยู่บนความจดจำถึงสิ่งใดที่เกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้าเมื่อวานนี้ แต่เป็นสิ่งที่เป็นอย่างทุกวันนี้ ในความรู้ปัจจุบันของข้าพเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าในพระคริสต์ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าคืนดีกับ

พระองค์ในการเห็นความสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้าในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์ ดำเนินอยู่ในความสว่างดังที่พระองค์ประทับอยู่ในความสว่าง และมีสามัคคีธรรมกับพระบิดาและกับพระบุตร ความอุ่มใจของข้าพเจ้าคือ ข้าพเจ้าวางใจในพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าและพระวิญญาณที่เป็นพยานแก่จิตวิญญาณของข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า³⁷

► จากแนวคิดส่วนย่อยก่อนหน้า คุณจะอธิบายว่าคริสเตียนมีความมั่นใจในความรอดที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อที่มีชีวิตอย่างไร?

มนุษย์เก่า

คำว่า *มนุษย์เก่า* ปรากฏสามครั้งในจดหมายฝาก เปาโลใช้คำนี้ทั้งสามครั้ง เราเห็นได้ว่าคำนี้มีความหมายว่าอะไรโดยเปรียบเทียบกับการใช้คำทั้งสามครั้งในบริบทนั้น ๆ

โคโลสี 3:9

โคโลสี 3:9-10 กล่าวว่า “อย่าพูดโกหกต่อกันและกัน เพราะว่าเขาได้ปลดვისัยมนุษย์เก่ากับพฤติกรรมของมนุษย์นั้นแล้ว และสวมვისัยมนุษย์ใหม่” เปาโลกล่าวว่าผู้เชื่อเหล่านี้ได้ละทิ้งมนุษย์เก่าแล้ว เขาไม่ได้หมายความว่า พวกเขาบริสุทธิ์โดยสมบูรณ์แล้ว เพราะโคโลสีบทที่ 3 ส่วนใหญ่กำลังร้องเรียกให้พวกเขาบริสุทธิ์

ก่อนหน้านี้เขากล่าวกับผู้เชื่อที่เมืองโคโลสีว่า “จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน...จงเอาใจใส่สิ่งที่อยู่เบื้องบน... เพราะว่าเขาตายแล้ว และชีวิตของพวกเขาซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (โคโลสี 3:1-3) เขายังกล่าวต่อไปอีกว่า เพราะฉะนั้นจงประหารโลกียวิสัยในตัวท่าน คือการลวงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา (โคโลสี 3:5) โคโลสี 3:6 กล่าวว่า บาปเช่นนั้นจะนำการพิพากษาของพระเจ้ามา และโคโลสี 3:7 กล่าวว่า

³⁷ จอห์น เวสลีย์, “Serious Thoughts Upon the Perseverance of the Saints”, ใน *The Works of John Wesley: Letters, Essays, Dialogs and Addresses Vol. X*, (แกรนด์ แรฟพิตส์, เอ็มไอ: ซอนเดอร์แวน) 295. มีพร้อมอยู่ออนไลน์เช่นกันที่: <https://archive.org/details/worksofjohnwesle0010wesl/>

ก่อนหน้าผู้เชื่อเหล่านี้เคยทำสิ่งเหล่านี้ เปาโลเรียกร้องให้พวกเขาที่จะไม่อดกลั้นต่อสิ่งต่าง ๆ เช่นนั้นในชีวิตของพวกเขา คำกล่าวนี้บอกเป็นนัยว่า พวกเขาควรประหารสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

จากนั้นเขาก็เรียกให้พวกเขาละทิ้งบางสิ่ง นั่นคือ ความโกรธ ความอิจฉาริษยา คำพุดหยาบโลน และอื่น ๆ (โคโลสี 3:8) สิ่งเหล่านี้ไม่เข้ากับชีวิตในพระคริสต์

จากนั้นเราก็มาถึงคำกล่าวที่ว่า พวกเขาควรทำสิ่งต่างเหล่านี้ เพราะพวกเขาได้ละทิ้งมนุษย์เก่ากับการกระทำต่าง ๆ ของพวกเขาแล้ว

เขาเรียกร้องให้พวกเขาให้มีความเชื่อที่รุดหน้าของคริสเตียน โดยอธิบายถึงคุณสมบัติอันบริสุทธิ์ต่าง ๆ (โคโลสี 3:12) จากนั้นจึงกำชับเรื่องการเป็นเหมือนพระคริสต์ในด้านความสัมพันธ์ (โคโลสี 3:13) โดยบอกพวกเขาให้สวมความรักซึ่งผูกพันทุกสิ่งเข้าด้วยกัน ด้วยความปรองดองอันสมบูรณ์ (โคโลสี 3:14)

ดูเหมือนเป็นที่ชัดเจนในบริบทนี้ว่ามนุษย์เก่าคือชีวิตเก่าที่ถูกละทิ้งไปเมื่อกลับใจใหม่ เพราะว่าพวกเขาได้ทำเช่นนั้น เปาโลจึงเชื่อว่าพวกเขาสามารถรุดหน้าสู่ความบริสุทธิ์อันสมบูรณ์ได้

เอเฟซัส 4:22

พระคัมภีร์ข้อนี้เป็นเนื้อหาที่คู่ขนานกับข้อหนึ่งในโคโลสี ในเอเฟซัส 4:17-19 เปาโลอธิบายถึงรูปแบบการดำเนินชีวิตของคนต่างศาสนา จากในเอเฟซัส 4:20 เขาเปรียบเทียบรูปแบบการดำเนินชีวิตนั้นกับรูปแบบการดำเนินชีวิตของผู้เชื่อ เอเฟซัส 4:21-24 อธิบายว่า การ “เรียนรู้ถึงพระคริสต์” มีความหมายว่าอะไร (เอเฟซัส 4:20) และการได้ยินถึงพระองค์และได้รับการสอนโดยพระองค์ (เอเฟซัส 4:21) สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้รวมถึงการละทิ้งมนุษย์เก่าและสวมมนุษย์ใหม่ นี่เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่ได้เกิดขึ้นเมื่อพวกเขากลับใจมาเชื่อ

เนื้อหาในพระธรรมเอเฟซัสใช้รูปแบบที่คล้ายคลึงกับโคโลสีบทที่ 4 หลังจากคำกล่าวที่ว่า การละทิ้งมนุษย์เก่าเป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐที่พวกเขาได้เรียนรู้แล้ว คำสั่งแรกของเปาโลคือให้พวกเขาละทิ้งการ

โกหก เขายังกล่าวถึงความโกรธ การพูดให้ร้าย และความฉุนเฉียว เขาบอกพวกเขาให้มีใจปราณีและยกโทษ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดถูกกล่าวถึงในพระธรรมโคโลสีหลังจากคำกล่าวว่ามันมนุษย์เก่าได้ถูกละทิ้งแล้ว

มนุษย์เก่าไม่ใช่บางสิ่งที่คุณเชื่อยังคงจำเป็นต้องละทิ้ง แต่เป็นสิ่งที่ถูกละทิ้งแล้วเมื่อกลับใจใหม่ พวกเขาจะไม่บริสุทธิ์โดยสมบูรณ์ และเปาโลก็ร้องเรียกพวกเขาให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ในชีวิต เพื่อจะสอดคล้องกับเมื่อตอนที่เริ่มต้นที่พวกเขาได้กำจัดมนุษย์เก่าไปแล้ว

โรม 6:6

เนื้อหาในข้อนี้ เปาโลถึงความสนใจในความแตกต่างอย่างใหญ่หลวงระหว่างผู้ไม่เชื่อกับผู้เชื่อ ประเด็นหลักของบทนี้คือการให้ความมั่นใจว่าสาวกของพระเยซูคริสต์มีชัยชนะเหนือบาป เขาให้เหตุผลข้อหนึ่งเพื่อพิสูจน์ว่า ผู้เชื่อสามารถดำเนินชีวิตที่มีชัยชนะเหนือบาปได้ก็คือ มนุษย์เก่าถูกตรึงแล้ว “เพราะเรารู้ว่าตัวเก่าของเราถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้วเพื่อกายบาปนั้นจะถูกขจัดไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสบาปอีกต่อไป” เขากำลังกล่าวอย่างชัดเจนว่า ผู้เชื่อเป็นอิสระจากบาปได้เพราะมีบางสิ่งเกิดขึ้นแล้วเมื่อเขากลับใจมาเชื่อ

บทสรุป

ดังนั้น คำว่า *มนุษย์เก่า* มีความหมายว่าอะไร? มนุษย์เก่าคือชีวิตบาปที่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง ซึ่งคนละทิ้งเวลาที่เขากลับใจมาเชื่อ

คนที่เพิ่งกลับใจมาเชื่อไม่นาน ก็ยังคงมีพฤติกรรมและท่าทีต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับมนุษย์เก่ามากกว่ามนุษย์ใหม่ นั่นคือเหตุผลที่เปาโลบอกผู้เชื่อให้แก้ไขชีวิตของตนเพิ่มเติมเพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิเสณมนุษย์เก่า เขากำลังกล่าวว่า “เพราะเขาละทิ้งมนุษย์เก่าแห่งบาปแล้ว เขาจำเป็นต้องหยุดพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ไม่เข้ากับชีวิตใหม่แห่งความชอบธรรม”

การจัดเตรียมของพระเยซูเพื่อการชำระเราให้บริสุทธิ์

ในโรม 6:1-10 บอกเราถึงการจัดเตรียมของพระเยซูเพื่อการชำระเราให้บริสุทธิ์ในชีวิตส่วนตัวของเรา³⁸ เวลาที่เราบังเกิดใหม่ เราถูกวางไว้ในพระคริสต์ ในพระองค์นั้น ทุกสิ่งที่พระองค์สิ้นพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์ เพื่อให้สำเร็จก็ได้มาเป็นของเรา นี่หมายความว่า ในพระคริสต์เรามีทรัพยากรต่าง ๆ สำหรับชัยชนะโดยสมบูรณ์เหนือบาป

เนื่องจากการรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวของเรากับพระคริสต์ ดังนั้นสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นต่อพระองค์ ก็เกิดขึ้นกับเราด้วย เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ ฉันทก็สิ้นชีวิต เวลาที่พระองค์เป็นขึ้น ฉันทก็เป็นขึ้นในพระองค์ เนื่องจากการเข้าเป็นหนึ่งเดียวที่มีชีวิตกับพระคริสต์ ผู้เชื่อจึงมีความสัมพันธ์ใหม่โดยสิ้นเชิงกับบาป ตอนนี้เราตายต่อบาป เราตายต่อทั้งการกระทำแห่งบาปและหลักการแห่งบาป นี่เป็นฐานะของเราในความสัมพันธ์ต่อบาป

เนื่องจากการรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวของเรากับพระคริสต์ ตอนนี้เราจึงดำเนินอยู่ในสิ่งใหม่ในชีวิตเพราะเรามีส่วนร่วมในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

เนื่องจากการรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวของเรากับพระคริสต์ ดังนั้น การถูกตรึงกางเขนของพระองค์จึงกลายมาเป็นการถูกตรึงของฉันท เพราะการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ชนะอำนาจของบาป เราจึงไม่ถูกครอบงำในชีวิตของเราอีกต่อไป

คำว่า *ถือว่า* มีความหมายว่าอะไร? (โรม 6:11) ในกรณีนี้เป็นคำศัพท์การทำบัญญัติ คำนี้หมายถึงพิจารณาสิ่งที่ เป็น คำภาษกรีกถูกใช้ในพันธสัญญาใหม่ 11 ครั้ง ถึงแม้ว่าในแต่ละตอนจะมีการแปลความหมายคำ ๆ นี้แตกต่างกันออกไป แต่คำนี้ในที่นี้อ้างอิงถึง “การจัดสรรเสรีภาพจากบาปโดยความเชื่อ และการรวมเข้า

³⁸ ส่วนย่อหน้านี้เขียนโดยดร.อัลแลน บราวน์

เป็นเอกภาพกับพระเจ้า ซึ่งถูกจัดเตรียมไว้ในการลบบาปและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์”³⁹
คำกริยาบอกเป็นนัยว่าเราต้องเชื่อสิ่งที่จริงซึ่งมีอยู่แล้ว นั่นคือ เราตายต่อบาป

ฉันต้องทำอะไรบ้างเพื่อจะพิจารณาความจริงที่ว่าฉันตายแล้วต่อบาปและมีชีวิตต่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์? โดยความเชื่อ ฉันรับพระวาทะของพระเจ้าให้เป็นความจริงสำหรับใจของฉัน ฉันประกาศด้วยสิทธิอำนาจของพระวาทะของพระเจ้าซึ่งแน่นอนและไม่มีข้อผิดพลาดว่า ฉันได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทจากบาปทั้งปวงและมีชีวิตโดยสมบูรณ์ต่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของฉัน

ในฐานะทาสรักด้วยใจสมัครต่อพระเยซูคริสต์ ฉันละทิ้งทำที่และการกระทำเหล่านี้ที่เป็นคุณลักษณะของชีวิตเก่าด้วยความเต็มใจ การยอมจำนนโดยสมบูรณ์ต่อพระเยซูเป็นความชื่นชมยินดี! ฉันมีชีวิตนิรันดร์ซึ่งเป็นผลลัพธ์ของความสัมพันธ์ของฉันกับพระคริสต์

สรุป

เราได้เห็นแล้วว่าเป็นสิทธิพิเศษของเราซึ่งซื้อมาด้วยโลหิตเพื่อจะมีเสรีภาพโดยสมบูรณ์จากอำนาจควบคุมของบาป แต่มากกว่านั้น เป็นพระบัญชาของพระเจ้าว่าเรามีชัยชนะ

บางทีคุณไม่เคยตระหนักความจริงนี้มาก่อน พระเจ้าทรงช่วยคุณให้รอดและคุณกำลังดำเนินอยู่ในสิ่งใหม่ของคุณชีวิตอยู่ แต่คุณพบว่าบาปยังคงปรากฏในชีวิตของคุณ คุณไม่อยากให้บาปมาปรากฏอีกแล้ว! แต่มีบางอย่างภายในที่อยากทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยวิธีของตัวเอง ถ้าหากเป็นแบบนั้นแล้ว ให้คุณปฏิบัติตามคำสั่งของ

“เมื่อเราศึกษาพระธรรมโรม 6-8 เราจะค้นพบว่าเงื่อนไขของการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ปกติประกอบด้วยสี่ส่วน นั่นคือ

- (1) การรู้ (2) การคิดคำนวณ
- (3) การถวายเป็นตัวเราต่อพระเจ้า (4) ดำเนินในพระวิญญาณ และทั้งสี่ส่วนก็เริ่มต้นตามลำดับนั้น

- ร็อบทซแมน นี

The Normal Christian Life

³⁹ ดับบลิว ที เพอร์ไคเซอร์, *Exploring Christian Holiness, Vol. 1*, (แคนซัสซิตี, บ็อบบิลล์เพอร์ส), 138

เปาโลที่ให้ถือว่าตัวคุณตายต่อบาปแล้วจริง ๆ (โรม 6:11) และให้คุณยอมจำนนต่อพระเจ้า (โรม 6:13)

ให้พระองค์เป็นผู้ควบคุมโดยสมบูรณ์! พระองค์สัญญาว่าจะช่วยให้เราดำเนินชีวิตอย่างเป็นอิสระจากอำนาจควบคุมของบาปได้ เชื่อในสิ่งที่พระเจ้าตรัสและกล่าวอ้างสิทธิที่ตัวเราจะเป็นอิสระจากบาปโดยความเชื่อ

► การเข้าร่วมเป็นหนึ่งในหนึ่งเดียวกับพระคริสต์หมายความว่าอะไร? คุณควรคาดหวังอะไรจากชีวิตของคุณ เพราะคุณถูกรวมเข้าเป็นหนึ่งในหนึ่งเดียวกับพระคริสต์แล้ว?

วิถีดำเนินชีวิตแห่งชัยชนะ

คุณเคยนึกสงสัยว่าเป็นไปได้จริง ๆ หรือที่จะดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะเหนือบาป? พระเจ้าสัญญาถึงพระคุณที่ให้ความสามารถมากกว่าการชดเชยความอ่อนแอของเราในการทดลองเสียอีก

ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับเราทั้งหลาย นอกเหนือการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ พระเจ้าทรงซื้อสัตย์ พระองค์จะไม่ทรงให้เราตกต้องถูกทดลองเกินกว่าที่เราจะทนได้ และเมื่อถูกทดลอง พระองค์จะทรงให้มีทางออกด้วย เพื่อพวกเขาจะมีกำลังทนได้ (1 โครินธ์ 10:13)

พระคัมภีร์ข้อนี้บอกเราถึงหลายสิ่งที่สำคัญ

1. **การทดลองทุกอย่างเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับมนุษย์** การทดลองเข้ามาก็เพราะลักษณะตามธรรมชาติของมนุษย์ของเราและเล็งเป้าหมายไปที่ความอ่อนแอตามลักษณะธรรมชาติบางอย่างของมนุษย์ นั่นหมายความว่า การต่อสู้ดิ้นรนของคุณไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณคนเดียวเท่านั้น
2. **พระเจ้ารู้ขีดจำกัดของเรา** พระองค์เข้าใจว่าเราสามารถอดทนได้มากแค่ไหน เราไม่รู้จริง ๆ ว่าเราอดทนได้มากแค่ไหน แต่พระองค์รู้
3. **พระเจ้าจำกัดการทดลองที่เข้ามายังเราเพราะพระองค์ต้องการให้เราดำเนินชีวิตในชัยชนะ** บางคนทักท้วงว่าการทดลองมักจะเกินความสามารถของเราเพราะว่าเราเป็นมนุษย์ พวกเขาทักท้วงว่าชัยชนะอย่างต่อเนื่องเป็นไปได้ แต่ตามพระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้เป็นอย่างนั้น

4. พระเจ้าจัดเตรียมสิ่งที่เราจำเป็นเพื่อดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะ พระองค์จัดเตรียมหนทางที่จะหนีพ้นได้

ดังนั้นบทสรุปที่เราได้จากพระคัมภีร์ข้อนี้คือพระเจ้ามุ่งหมายให้เราดำเนินชีวิตในชัยชนะ พระเจ้าตอบสนองต่อความเชื่อโดยให้พระคุณเพื่อการดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะ

เพราะทุกคนที่เกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยเหนือโลก

และความเชื่อของเราทั้งหลายเป็นชัยชนะที่มีชัยเหนือโลก (1 ยอห์น 5:4)

คนที่สู้ทนต่อการทดลองใจก็เป็นสุข เพราะเมื่อเขาผ่านการทดสอบแล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิตที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ (ยากอบ 1:12)

ถ้าหากเราเข้าใจว่าผู้เชื่อพ่ายแพ้ต่อการทดลองได้อย่างไร บางทีเราก็อาจเข้าใจได้ว่าจะป้องกันได้อย่างไร คนที่พ่ายแพ้ต่อการทดลองมักยอมให้ตัวเองผ่านขั้นตอนบางอย่าง

ยากอบ 1:14-15 อธิบายถึงขั้นตอนนั้น “แต่ทุกคนถูกล่อลวงด้วยตัณหาของตัวเอง คือถูกตัณหานั้นล่อลวงและชักนำ เมื่อตัณหาพุกตัวขึ้นแล้วก็ก่อให้เกิดบาป...”

จอห์น เวสเลย์ สังเกตว่าขั้นตอนสู่บาปโดยเจตนา มักเป็นดังนี้

1. การทดลองเกิดขึ้น (จากโลก จากเนื้อหนัง หรือจากมาร)
2. พระวิญญาณเตือนผู้เชื่อให้เฝ้ามองอย่างระมัดระวัง
3. คนให้ความสนใจต่อการทดลองและแรงดึงดูดของการทดลองก็ทวีขึ้น (นี่คือจุดที่คนผิดพลาดครั้งแรกในขั้นตอนนี้)
4. พระวิญญาณเสียพระทัย ความเชื่อของคนอ่อนแอลง และความรักของเขาต่อพระเจาก็เยือกเย็นลง
5. พระวิญญาณกล่าวว่ชานอย่างรุนแรง

6. คนหันจากพระสุรเสียงอันเจ็บปวดของพระวิญญาณและฟังเสียงอันดีของใจของผู้ทดลอง
7. ความปรารถนาอันชั่วร้ายเริ่มต้นและเต็มจิตใจของเขา ความเชื่อและความรักเหือดหายไป เขาพร้อมที่จะทำบาปภายนอก

เราไม่ควรสันนิษฐานว่า ประสบการณ์ของทุกคนจะตามรูปแบบนี้ บางครั้งคนก็ยอมต่อการทดลองทันที โดยไม่ผ่านขั้นตอนนี้ใด

เนื่องจากการทดลองที่วิธอำนาจของมันขณะที่มันกำลังจับความสนใจของเรา ผู้เชื่อที่จริงจังเกี่ยวกับการรักษาชัยชนะเหนือบาปจึงต้องมีจิตใจที่ตั้งมั่นเพื่อจะปฏิเสธการทดลองได้ทันที คนที่จำแนกการทดลองต่อบาปได้แต่ล้มเหลวที่จะต่อต้าน ก็พาตัวเองเข้าไปสู่อันตรายใหญ่หลวง การล้มเหลวแสดงให้เห็นว่าจิตใจของเขาไม่ได้มุ่งมั่นอย่างสมบูรณ์ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย

การทดลองเป็นสิ่งทำลายความเชื่อของเรา เพราะการทดลองให้โอกาสเราสงสัยว่าการเชื่อฟังพระเจ้าเป็นวิธีที่ดีที่สุดในช่วงขณะนั้นหรือเปล่า

► ถ้าหากดูเหมือนว่าผู้เชื่อไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะเหนือบาป เหตุผลที่เป็นเช่นนั้นคืออะไร?

อาจเป็นเพราะปัญหาหนึ่งปัญหาหรือมากกว่าดังต่อไปนี้

1. เขาไม่เห็นพระเจ้าเรียกร้องการเชื่อฟัง
2. เขาไม่เห็นหรือไม่เชื่อในพระสัญญาถึงพระคุณที่ให้ความสามารถ
3. เขาไม่พึ่งพาพระคุณที่ให้ความสามารถของพระเจ้าและพึ่งพากำลังส่วนตัวแทน
4. เขารับใช้พระเจ้าโดยเลือกที่จะเชื่อฟังเพียงบางเรื่องแทนที่จะเชื่อฟังโดยสมบูรณ์ และไม่มีเงื่อนไข
5. เขาไม่ได้มุ่งมั่นที่จะมีแรงจูงใจเด็ดเดี่ยวเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้โดยพระคุณ (ฟิลิปปี 3:13-15)

6. เขาไม่ได้รักษาวินัยฝ่ายวิญญาณโดยการรักษาความสัมพันธ์กับพระเจ้าซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่สร้างความเชื่อ
7. เขาไม่ยอมรับการตรวจสอบฝ่ายวิญญาณอย่างต่อเนื่องในคริสตจักรท้องถิ่น
8. เขาไม่ได้ใคร่ครวญพระวจนะของพระเจ้าอยู่เป็นประจำ
9. เขาไม่ได้พัฒนาความไวต่อพระสุรเสียงของพระวิญญาณในชีวิตของเขา

ชายสามคนสมัครเป็นคนขับรถ ชายคนแรกอยากสร้างความประทับใจให้กับว่าที่นายจ้าง เขาพูดว่า “ผมเป็นคนขับที่ชำนาญครับ ถ้าหากผมขับรถอยู่ห่างจากหน้าผาไม่กี่ฟุตด้วยความเร็วสูง เจ้านายก็ไม่ต้องเป็นกังวลเลยครับ” ชายคนที่สองไม่ยกน้มน้อยหน้า ดังนั้นเขาจึงพูดว่า “ผมขับรถเลียบขอบหน้าผาออกมาไม่กี่นิ้วด้วยความเร็วสูงได้โดยไม่พลัดตกลงไปเลยครับ” คนสมัครที่สามลังเลแล้วก็พูดกับนายจ้างว่า “ผมจะไม่เสี่ยงชีวิตของเจ้านายเข้าใกล้หน้าผาครับ” เขาคิดว่าชายคนไหนจะเป็นคนที่ถูกจ้าง?

เราไม่ควรพยายามทดลองดูว่าเราจะเข้าใกล้การทดลองได้แค่ไหน พระเจ้าต้องการให้เครื่องนำทางส่วนบุคคลแก่เราเพื่อจะคุ้มกันเราจากด้านต่าง ๆ ที่เราอ่อนแอ เราควรเรียนรู้ว่าสิ่งไหนอันตราย เช่น ความบันเทิงบางอย่างและออกห่างจากสิ่งเหล่านั้น

ถ้าหากผู้เชื่อไม่รักษาความสัมพันธ์ของเขากับพระเจ้า เขาก็ควรสำนึกผิดทันทีและได้รับการฟื้นฟูผ่านพระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นผู้แก้ต่าง (1 ยอห์น 2:1-2) เขาไม่ควรรอให้ถึงเวลาที่รู้สึกว่าจะสะดุดมากกว่า ถ้าหากเขาอยากได้รับการฟื้นฟู พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กำลังให้ความปรารถนานั้นและกำลังดึงเขากลับมาสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้า ถ้าหากเขาสำนึกผิดจริง เขาก็สามารถได้รับการฟื้นฟูทันที

พระเจ้าลงทุนสูงยิ่งในการเป็นเครื่องบูชาของพระเยซูเพื่อความรอดของเรา พระองค์จะไม่ปล่อยให้การลงทุนนั้นสูญไปโดยไม่ให้พระคุณที่เราต้องการเพื่อจะเดินต่อไปได้

ความจริงห้าประการที่จำเป็นต้องรู้และกล่าวอ้างสิทธิ

ชัยชนะเหนือการกระทำบาปเป็นประสบการณ์ปกติของคริสเตียน เพราะเขาได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทจากการเป็นทาสบาปโดยการสิ้นพระชนม์ การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์⁴⁰ บาปต่อเนื่องเป็นผลลัพธ์จากการละเลยต่อพระคุณพระเจ้า การล้มเหลวที่จะคงอยู่ในการเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ การล้มเหลวที่จะถือว่าตนเองตายต่อบาปแล้วและมีชีวิตต่อพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ และการล้มเหลวในการถวายเป็นถวายของตนแด่พระเจ้าเพื่อเป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรมอย่างแน่วแน่และเต็มที่

ผู้เชื่อแท้ทุกคนปรารถนาจะมีประสบการณ์ถึงชัยชนะเหนือบาป นี่เป็นเพราะราคาอันโหดร้ายที่พระเยซูต้องจ่ายไปเพื่อช่วยเราให้รอดจากบาป นี่เพราะธรรมชาติที่ทำลายล้างของบาป เปาโลจึงตอบอย่างแข็งกร้าวต่อคนที่ได้โต้เถียงว่า “เนื่องจากพระคุณมีมากเหนือบาป เพราะอะไรถึงไม่ทำบาปต่อไปล่ะ?” “ไม่อย่างแน่นอน!” เขาประกาศ (โรม 6:1-2) เพราะคนที่มีทำที่ประมาทต่อโรคแห่งบาปเพียงเพราะว่าพระเจ้าจัดเตรียมการรักษาไว้ให้ก็เหมือนกับการประมาทต่อ HIV/AIDS หรือมะเร็งเพียงเพราะว่าเพิ่งมีการค้นพบวิธีรักษา การรักษาไม่ได้ละเว้นใครจากช่วงเวลาแห่งความเจ็บไข้ปวดร้าว การรักษาไม่ได้ละเว้นใครจากผลเป็น ไม่มีใครที่มีความคิดปกติจะพูดว่า “ให้เราป่วยกันเถอะ เพื่อเราจะได้รับการรักษา” ไม่มีใครถูกปลุกให้ตื่นจากความสยดสยองของบาป จากความน่ารังเกียจของบาปที่มีต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ และจากราคาอันโหดร้ายสำหรับการรักษาบาปจะพูดว่า “ให้เราทำบาปกันเถอะ พระคุณก็ปกปิดบาปเอง!”

ประสบการณ์ของคริสเตียนเกี่ยวเสรีภาพจากบาปขึ้นอยู่กับความรู้ (โรม 6:3, 6, 9) และใช้ความจริงเหล่านี้

(1) ในฐานะคนบาป ผมตายแล้ว

มนุษย์เก่า คนเก่าที่เต็มไปด้วยบาปอย่างที่เราเคยเป็นนั้น ได้ตายฝ่ายวิญญาณไปพร้อมกับพระเยซูบนไม้กางเขนแล้ว และถูกฝังกับพระองค์ในอุโมงค์แล้ว เนื่องจากคนตายไม่อาจรับใช้ในฐนะทาสอีกต่อไป

⁴⁰ ส่วนย่อนี้เขียนโดยทิม คิป

ความเป็นเจ้านายของบาปเหนือเราจึงถูกทำลาย ความตายนี้เกิดขึ้นแล้ว ความตายของชีวิตเก่าที่เต็มไปด้วยบาป เกิดขึ้นในชั่วขณะที่เราเชื่อว่าพระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา กลับใจใหม่จากความบาปของเรา และรับเอาของประทานคือชีวิตนิรันดร์จากพระองค์

สังเกตคำกล่าวเหล่านี้จากพระธรรมโรม 6

- **เราที่ตายต่อบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อไปได้อย่างไร?** (โรม 6:2)
- “...เราผู้ที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็**ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในการตายของพระองค์?**” (โรม 6:3)
- “เพราะฉะนั้น เราจึง**ถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว** โดยการรับบัพติศมาเข้าในการตายนั่น...” (โรม 6:4)
- “เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้ว**ในการตายอย่างพระองค์...**” (โรม 6:5)
- “เรารู้แล้วว่า คนเก่าของเรานั้น**ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว** เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป และเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป” (โรม 6:6)
- เพราะ**ว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป** (โรม 6:7)

ปัญหาของผู้เชื่อจำนวนมากเกินไปในปัจจุบัน คือพวกเขาดำเนินชีวิตต่ำกว่าศักยภาพของตนเอง ผู้เชื่อจำนวนมากถูกปรับสภาวะให้ยอมรับความล้มเหลวว่าเป็นเรื่องปกติ พวกเขาคิดว่าชีวิตคริสเตียนที่มีชัยชนะเป็นไปได้และควรคาดหวังถึงบาปที่ต่อเนื่อง ผู้เชื่อคนอื่น ๆ คิดว่าไม่มีความอดทนต่อความล้มเหลวของมนุษย์ คำสอนนี้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อความเชื่อและทำให้คนจำนวนมากสิ้นหวังหรือกลายเป็นคนหน้าซื่อใจคด เปาโลกล่าวอย่างชัดเจนว่าชัยชนะเป็นของเราผ่านการร่วมในชัยชนะของพระคริสต์บนไม้กางเขน

(2) พระเจ้าทำให้ฉันฟื้นคืนชีวิตพร้อมกับพระเยซูเพื่อเป็นคนใหม่

พระเยซูปลงบาปทั้งสิ้นโดยการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เรามีส่วนร่วมในชีวิตที่ฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ทางความเชื่อ โดยความเชื่อ บาปไม่มีอำนาจที่จะถ่วงเรา ดูหมิ่นเรา ทำให้เราบาดเจ็บ หรือฆ่าเราได้ เราถูกชุบฝ่ายวิญญาณให้เป็นขึ้นมาพร้อมกับพระคริสต์เพื่อจะมีชีวิตที่มีชัยชนะ

- “... เพื่อว่าเมื่อพระบิดาทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายโดยพระสิริของพระองค์แล้ว เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยเหมือนกัน” (โรม 6:4)
- “...เราก็จะเข้าสนิทกับพระองค์ในการเป็นขึ้นจากตายอย่างพระองค์” (โรม 6:5)
- “เรารู้ยู่่ว่า พระเจ้าทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากตาย แล้วพระองค์จะไม่ตายอีก ความตายจะไม่มีอำนาจเหนือพระองค์ต่อไป” (โรม 6:9)
- “ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้นพระองค์ได้ทรงตายต่อบาปครั้งเดียวเป็นพอ แต่ซึ่งพระองค์ทรงชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงชีวิตสนิทกับพระเจ้า” (โรม 6:10)
- “ในทำนองเดียวกัน พวกท่านจงถือว่าท่านได้ตายต่อบาป และมีชีวิตสนิทกับพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์” (โรม 6:11)
- “แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า เหมือนคนที่ฟื้นขึ้นมาจากตายแล้ว” (โรม 6:13)

(3) ฉันเข้าร่วมเป็นหนึ่งในเดียวฝ่ายวิญญาณกับพระเยซู

ไม่เพียงแต่มนุษย์เก่าของฉันถูกตรึงกับพระองค์ ไม่เพียงแต่ฉันได้รับชีวิตใหม่เหมือนกับชีวิตของพระองค์ ฉันยังกำลังดำรงอยู่ในพระองค์ และพระองค์ดำรงอยู่ในฉันอีกด้วย! (เช่นเดียวกันกับใน กาลาเทีย 2:20 และ ยอห์น 14-16) พระเยซูสัญญาสิ่งนี้กับสาวกทุกคนว่า พระเจ้าเลือกที่จะประทับอยู่ในผู้เชื่อโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การร่วมเป็นหนึ่งในเดียวและประทับอยู่ภายในทำให้ผู้เชื่อมีชัยชนะเหนือบาปและดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์ได้ สิ่งนี้ทำให้เป็นไปได้ที่ผู้เชื่อจะรับและดำเนินชีวิตของพระเยซูซึ่งสะอาดหมดจด มีความรัก เมตตา ปราบปราม ยกโทษ และบริสุทธิ์

- “เพราะว่าถ้าเรา**เข้าสนิทกับพระองค์**แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะ**เข้าสนิทกับพระองค์**ในการเป็นขึ้นจากตายอย่างพระองค์” (โรม 6:5)
- “...คนเก่าของเรานั้น**ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว...**” (โรม 6:6)
- “แต่ถ้าเรา**ตายแล้วกับพระคริสต์** เราเชื่อว่าเราจะ**มีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย**” (โรม 6:8)

พระเยซูทรงสั่งสอนสาวกของพระองค์ถึงการร่วมเป็นหนึ่งในพระธรรมยอห์น 15 การร่วมเป็นหนึ่งในเดียวฝ่ายวิญญาณจำเป็นต่อความสำเร็จของเราในชีวิตคริสเตียน!

(4) **ฉันต้องครอบครองชัยชนะที่พระเจ้าประทานให้โดยความเชื่อ**

ทำนองเดียวกัน พวกเขา**ถือว่า**เขาได้ตายต่อบาป และมีชีวิตสนิทกับพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์ (โรม 6:11)

การ**ถือว่า**คือการนับว่าสิ่งนี้เป็นจริง ดังนั้นเราจึงมีประสบการณ์ถึงสิ่งนี้ในชีวิตของเราได้

นี่เป็นตัวอย่งประกอบจากพันธสัญญาเดิมที่จะเป็นประโยชน์ เราจำได้ว่าพระเจ้าสัญญาว่าจะประทานแผ่นดินแห่งพันธสัญญาแก่คนอิสราเอล แต่ได้ประทานให้แก่พวกเขานานแล้วก่อนที่พวกเขาจะครอบครองจริง ๆ พวกเขาร่อนเร่อยู่ในถิ่นทุรกันดารอยู่นาน 40 ปี ใช้ชีวิตต่ำกว่าศักยภาพของตัวเอง เพราะว่าพวกเขายอมจำนนให้กับความหวาดกลัวและไม่เชื่อพระเจ้า แต่พระเจ้ารักพวกเขาและนำพวกเขาเข้าสู่มรดก

พระธรรมโยชูวา 1:3 “ทุก ๆ แห่งที่ฝ่าเท้าของเจ้าทั้งหลายจะเหยียบลง เรา**ได้ยกให้พวกเจ้าดังที่เราได้สัญญาไว้กับโมเสส**” พระเจ้าทรงบัญชาต่อมาว่า “จงไปในค่ายส่งประชาชนว่า ‘จงเตรียมเสบียงอาหารไว้ เพราะว่าภายในสามวันพวกเขาจะต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ **เพื่อเข้าไปยึดครองแผ่นดิน**ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา**ประทานให้พวกเขายึดครอง**” (โยชูวา 1:11)

ประชากรของพระเจ้า**ต้องครอบครองแผ่นดินที่พระเจ้าประทานให้โดยความเชื่อ** ในขณะที่พระเจ้า**ประทานชัยชนะ**เหนือผู้อยู่อาศัยในแผ่นดินคานาอันแล้ว และได้สำเร็จแล้วในความเป็นจริง แต่คนอิสราเอลจะมี

ประสบการณ์ถึงชัยชนะนี้ผ่านความเชื่อที่เชื่อฟังเท่านั้น ผู้เชื่อในพันธสัญญาใหม่ก็มีชัยชนะในลักษณะเดียวกัน นั่นคือมีชัยชนะโดยมองชัยชนะที่พระเยซูคริสต์ได้สร้างขึ้นเพื่อเราโดยความเชื่อและครอบครองพระสัญญาเหล่านั้น

(5) ฉันต้องถวายตัวแด่พระเจ้า

เพราะฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น อภัยกอวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า เหมือนคนที่เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว และจงให้อวัยวะเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า (โรม 6:12-13)

บททวน

► นักศึกษาหลาย ๆ คน ควรอธิบายถึงความสำคัญของความจริงห้าประการในบทความก่อนหน้านี้

พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้น พระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ (โรม 8:32)

แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถปกป้องพวกท่านไม่ให้สะดุดล้ม

และทรงตั้งพวกท่านอยู่เบื้องหน้าพระสิริของพระองค์ โดยปราศจากตำหนิและมีความว่าเรงยินดี 25 ขอพระเกียรติ ความยิ่งใหญ่ อานุภาพ และสิทธิอำนาจ จงมีแด่พระเจ้าองค์เดียว

ผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทั้งในอดีตกาล ปัจจุบันกาล และในกาลต่อไป เป็นนิรันดร์ อาเมน (ยูดา 24-25)

คำถามทบทวนบทที่ 6

- (1) การเข้าใจว่าบาปคืออะไรมีความสำคัญเพราะอะไร?
- (2) ความหมายของบาปโดยเจตนาคืออะไร?
- (3) ความคิดผิด ๆ ที่เปาโลตอบสนองในพระธรรมโรม 6 คืออะไร?
- (4) การตายต่อบาปหมายความว่าอะไร?
- (5) การอยู่ใต้พระคุณหมายความว่าอะไร?
- (6) การอยู่ใต้ธรรมบัญญัติหมายความว่าอะไร?
- (7) การรับใช้ทั้งพระเจ้าและบาปเป็นไปได้เพราะอะไร?
- (8) คำว่ามนุษย์เก่าหมายความว่าอะไร?

งานมอบหมายบทที่ 6

- (1) จงเขียนอธิบายหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับชัยชนะเหนือบาปอะไรบางอย่างที่เป็นไปได้สำหรับผู้เชื่อ รวมความหมายของบาปโดยเจตนา และอธิบายว่าเพราะอะไรความหมายของบาปจึงสำคัญ จงตอบสนองต่อข้อคัดค้านต่าง ๆ ที่คนยกมาเพื่อยืนยันว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะมีชัยชนะเหนือบาป
- (2) คุณจำเป็นต้องทำการนำเสนอบทเทศนาสามบทหรือบทเรียนสามบทให้เสร็จ

บทที่ 7

คนที่ถูกตัดสินว่าบาป

เรากำลังพูดถึงธรรมเนียมปฏิบัติอะไร?

ดูเหมือนว่าคำบัญชาหลายข้อในพันธสัญญาเดิมนำมาใช้ไม่ได้กับคนในสมัยปัจจุบัน เช่น

- อย่าให้แม่มีชีวิตอยู่เลย (อพยพ 22:18)
- ยกหน้ทั้งหมดในปีที่เจ็ด (เฉลยธรรมเนียมปฏิบัติ 15:1-2)
- หลงพิธีปลุกไฟเจ็ดวันที่กรุงเยรูซาเล็ม (เฉลยธรรมเนียมปฏิบัติ 16:1-6)

นักวิชาการบางคนแบ่งธรรมเนียมปฏิบัติในพันธสัญญาเดิมออกเป็นสามหมวด ได้แก่ ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพิธีกรรม ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพลเมือง และธรรมเนียมปฏิบัติทางศีลธรรม

ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพิธีเกี่ยวข้องกับเครื่องบูชา การออกแบบสำหรับสถานนมัสการ และพิธีปฏิบัติในการนมัสการ คริสเตียนวันนี้ไม่ได้ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพิธีเนื่องจากเลิกใช้แล้วโดยพระราชกิจแห่งพระเยซูคริสต์ (โคโลสี 2:17, ฮีบรู 10:1)

ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพลเมืองมีไว้สำหรับอิสราเอลในฐานะชนชาติ ธรรมเนียมปฏิบัตินี้ให้ข้อบังคับสำหรับธุรกิจ ปกป้องสิทธิมนุษยชน มอบนโยบายต่าง ๆ สำหรับการบังคับใช้กฎหมาย และปกป้องเอกลักษณ์ทางศาสนาของอิสราเอล เป็นไปไม่ได้ที่คริสเตียนในปัจจุบันจะปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติแห่งพลเมืองเพราะธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านั้นไม่ใช่กฎหมายของชนชาติของตน ตัวอย่าง เช่น ในสมัยพันธสัญญาเดิม เวลาที่คนต้องถูกประหารเนื่องจากการนมัสการรูปเคารพ นั้นไม่ได้กระทำโดยการตัดสินใจของคน ๆ เดียว ผู้วินิจฉัยจะฟังความ จากนั้นการพิพากษาก็ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน (เฉลยธรรมเนียมปฏิบัติ 17:6-12)

► เพราะอะไรจึงเป็นไปได้ที่คริสเตียนจะรักษาธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพลเมืองของอิสราเอลโบราณด้วยวิธีดั้งเดิม?

ธรรมเนียมปฏิบัติทางศีลธรรมระบุว่ากระทำต่าง ๆ บางอย่างถูกต้องหรือผิดตลอดกาล ตัวอย่าง เช่น ธรรมเนียมปฏิบัติสืบประการห้ามการนับถือรูปเคารพ การดูหมิ่นพระเจ้า การล่วงประเวณี และการขโมย (อพยพ 20:5, 7, 14, 15)

คริสเตียนไม่ได้กระทำบางอย่างที่ดั้งเดิมซึ่งเจาะจงตามที่สั่งไว้โดยธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพิธีและธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพลเมือง อย่างไรก็ตาม ธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านั้นก็ยังคงมีความสำคัญ เนื่องจากเปิดเผยธรรมชาติของพระเจ้าซึ่งไม่เปลี่ยนแปลง ถึงแม้ว่าเราไม่ได้ประหารคนที่บูชารูปเคารพหรือประหารคนที่ล่วงประเวณี ธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านั้นก็แสดงให้เห็นว่าบาปเหล่านั้นเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับพระเจ้า ถึงแม้ว่าเราไม่ได้ทิ้งเมล็ดข้าวไว้ในทุ่งนาสำหรับคนยากจน เราก็รู้ว่าเราควรหว่านโยคนยากจนในวิธีต่าง ๆ ที่ทำได้จริง ถึงแม้ว่าเราไม่ได้นำสัตว์ไปยังสถานนมัสการก่อนจะฆ่าสัตว์ เราก็รู้ว่าทุกอย่างเป็นของพระเจ้า และเราควรมอบถวายจากสิ่งที่มี ดังนั้นถึงแม้ว่าเราไม่ได้ทำการกระทำต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งดั้งเดิม เราก็ควรหาการกระทำใหม่ ๆ ที่ทำให้หลักการต่าง ๆ สำเร็จ

อีกเหตุผลที่ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพลเมืองและธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพิธีมีความสำคัญก็คือ ธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้ให้หลักการทางศีลธรรมที่นำไปใช้อย่างเจาะจง การปฏิเสธถึงหลักการเหล่านั้นก็เหมือนกับการปฏิเสธธรรมเนียมปฏิบัติทางศีลธรรม ตัวอย่าง เช่น เราไม่จำเป็นต้องมีราวลูกกรงรอบ ๆ หลังคาของเราถ้าหากบ้านของเราไม่ได้ถูกออกแบบมาให้มีคนอยู่บนหลังคา (เฉลยธรรมบัญญัติ 22:8) แต่ธรรมเนียมปฏิบัติโบราณนี้บอกเราว่า เราควรทำบ้านและพื้นที่ของเราให้ปลอดภัยสำหรับผู้คน

► ตัวอย่างวิธีปฏิบัติสมัยใหม่ที่เราควรทำเพื่อให้หลักการในเฉลยธรรมบัญญัติ 22:8 สำเร็จคืออะไร?

ดังนั้น อะไรคือธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าที่เปาโลพูดถึงในพระธรรมโรม? เปาโลพูดถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ซึ่งแสดงออกในธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ (พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่) ถึงแม้ว่าธรรมเนียมปฏิบัติบางอย่างไม่สำเร็จในวิธีดั้งเดิม แต่น้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ก็ยังคงเหมือนเดิม การละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าเป็นบาป (1 ยอห์น 3:4)

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 4 ตอนที่ 2

ในบทเรียนนี้เรายังคงพูดถึงส่วนที่ 4 ของพระธรรมโรม ในบทเรียนที่แล้วเราศึกษาพระธรรมโรม 6 เกี่ยวกับชัยชนะเหนือบาป

ในบทเรียนนี้เราจะศึกษาพระธรรมโรม 7 เกี่ยวกับคนบาปที่ถูกตัดสินโทษ พระธรรมโรม 6 และ 8 อธิบายถึงชีวิตที่มีชัยชนะของผู้เชื่อ พระธรรมโรม 7 แตกต่างอย่างสิ้นเชิง พระธรรมนี้แสดงให้เห็นชีวิตของคนบาปที่รู้ว่าตนเองมีความผิดแต่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงตัวเองได้

ประเด็นหลักของบทที่ 7

คนที่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าแต่ไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณ ก็ไม่อาจหนีพ้นจากอำนาจบาปและการลงโทษแห่งธรรมเนียมปฏิบัติ

บทสรุปของบทที่ 7

บทนี้อธิบายถึงสภาวะของคนที่อยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ การอยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติหมายถึงการยื่นต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า รอคอยที่จะได้รับการพิพากษาบนพื้นฐานแห่งการเชื่อฟังต่อธรรมเนียมปฏิบัติ เนื่องจากทุกคนทำบาป การอยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติหมายถึงการอยู่ใต้การลงโทษ คนที่อยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติยังไม่ได้รับการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม

พระธรรมโรม 7:1-6 อธิบายว่าผู้เชื่อตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติอย่างไร บทที่เหลือค่อย ๆ แสดงให้เห็นว่าเพราะอะไรสิ่งนี้จึงจำเป็น (ดูที่ “เมื่อ” ในโรม 7:5 และ “แต่เดี๋ยวนี้” ในโรม 7:6) พระธรรมโรม 7:7-13 แสดงให้เห็น

ว่าธรรมเนียมปฏิบัติที่นั่นประเสริฐแต่ทำให้บาปเลวร้ายยิ่งกว่าเดิมได้อย่างไร พระธรรมโรม 7:14-25 แสดงให้เห็นถึงการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของคนที่ถูกตัดสินว่าบาปและไม่กลับใจใหม่

▶ ให้นักศึกษาคคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 7 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

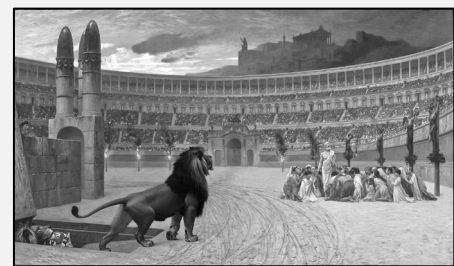
(โรม 7:1-3) พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้เป็นตัวอย่างประกอบสำหรับประเด็นในพระคัมภีร์อีกสามข้อถัดไป การสมรสแสดงตัวอย่างของข้อผูกมัดดั้งเดิมต่อธรรมเนียมปฏิบัติ ผู้หญิงไม่ได้รับอนุญาตให้ละทิ้งสามีและแต่งงานคนอื่น แต่ถ้าหากสามีสิ้นชีวิต นางก็เป็นไทจากสิทธิอำนาจของสามี ข้อผูกมัดต่อธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ใช้กับคนยิวซึ่งอยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเท่านั้น แต่ใช้กับทุกคน เพราะว่าเราทุกคนจะได้รับการพิพากษาตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าถ้าหากเราไม่ได้รับความรอดโดยพระคุณ⁴¹

ประเด็นหลักที่เปาโลใช้การสมรสเป็นตัวอย่างประกอบก็คือ ความตายเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ เราตายต่อมนุษย์เก่าของเราเมื่อเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ ธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ถูกทำให้เป็นโมฆะหรือลบล้างไป อย่างไรก็ตาม การกล่าวอ้างตามธรรมเนียมปฏิบัติที่ว่าเราเป็นผู้ละเมิดธรรมเนียมปฏิบัตินั้น

โคลอสเซียม

การก่อสร้างโคลอสเซียมเริ่มต้นในปีที่ 72 ก่อนคริสตกาลไม่กี่ปีหลังจากการยึดเมืองเยรูซาเลมของเปาโลที่กรุงโรม โคลอสเซียมอาจจุผู้ชมได้มากกว่าห้าหมื่นคน การแสดงต่าง ๆ รวมถึงการต่อสู้ระหว่างนักสู้อาชีพ การต่อสู้ระหว่างคนกับสัตว์ (รวมถึงสิงโต เสือ ช้าง หมู และอื่น ๆ อีกมาก) และการประหารคนโดยนักสู้หรือสัตว์ บางครั้งคนหลายร้อยคนสิ้นชีวิตที่นั่นภายในวันเดียว คริสเตียนจำนวนมากถูกส่งตัวมาให้ตายที่โคลอสเซียม

⁴¹ ภาพ: “โคลอสเซียม - โรม - อิตาลี” ถ่ายภาพโดยแซม วาลาดิ, อัปโหลดเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2015, จาก

<https://www.flickr.com/photos/132084522@N05/16800139540/>, ได้รับใบอนุญาตภายใต้ CC BY 2.0, ลดความละเอียดจากภาพต้นฉบับ ภาพ: “คำ

อธิษฐานสุดท้ายของมรณสักขีคริสเตียน” โดยฌ็อง-เลอ็อง เกอโรม, จากพิพิธภัณฑ์ศิลปะวอลเตอร์ส, ดึงออกมาจาก

<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=18824108>, โดเมนสาธารณะ

ตอนนี้ก็ได้รับการจ่ายราคาเต็มจำนวนโดยการเป็นเครื่องบูชาบาปของพระเยซูแทนเราแล้ว ตอนนี้เรา “สมรส” กับพระคริสต์ การสมรสนี้ไม่ได้ทำให้เราไร้กรรมบัญญัติ เราไม่มีสิทธิที่จะเป็นผู้ละเมิด กรรมบัญญัติเพราะตอนนี้เราเป็นคริสเตียนแล้ว เราได้รับฤทธิ์เดชผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อจะดำเนินชีวิตอยู่ในจิตวิญญาณของกรรมบัญญัติ⁴²

(โรม 7:4) การละเมิดกรรมบัญญัติมีโทษถึงตาย พระคริสต์สิ้นพระชนม์แทนเรา เราถือว่าเราตายพร้อมกับพระองค์ ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า เราได้ตายต่อกรรมบัญญัติทางพระกายพระคริสต์ เนื่องจากข้อเรียกร้องของกรรมบัญญัติได้บรรลุลแล้ว เราจึงเป็นไทต่อพันธนาการนี้ เราไม่ต้องทำให้กรรมบัญญัติสำเร็จด้วยความหวาดกลัวต่อโทษทัณฑ์ การตายต่อกรรมบัญญัติหมายความว่าเราไม่จำเป็นต้องทำให้กรรมบัญญัติสำเร็จในฐานะเครื่องมือแห่งการนับว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะว่าเราได้ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยพระคุณแล้ว

(โรม 7:5) กรรมบัญญัติเป็นสาเหตุให้เกิดบาปขึ้น ในลักษณะที่ว่ากรรมบัญญัติเขียนบันทึกบาป และในลักษณะที่ครั้งหนึ่งคนรู้กรรมบัญญัติและเป็นกบฏต่อกรรมบัญญัติ เขาจึงกลายเป็นคนบาปที่เลวร้ายยิ่งกว่าเดิม

คำนิยามของเนื้อหนัง

► ค้นหาคำอธิบายหลาย ๆ แห่งในส่วนย่อยนี้ เพื่อเขาจะเข้าใจถึงแนวคิดต่าง ๆ

พระคัมภีร์อ้างอิงถึงหลายคนว่าเป็นคนที่ “อยู่ในเนื้อหนัง” การอยู่ในเนื้อหนังมีได้สองความหมายขึ้นอยู่กับบริบท

ความหมายเบื้องต้นอย่างทีหนึ่ง คืออยู่ในรูปแบบมนุษย์ที่รู้ตาย พระเยซูอยู่ในร่างกายมนุษย์ในลักษณะนี้ (1 ทิโมธี 3:16, 1 เปโตร 3:18) แม้คนที่ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ก็อาจถูกกล่าวถึงว่าอยู่ในเนื้อหนังในลักษณะนี้

⁴² ย่อหน้านี้เขียนโดยดร. อัลแลน บราวน์

ได้ (2 โครินธ์ 10:3; กาลาเทีย 2:20; ฟิลิปปี 1:22, 24) เนื้อหยังถูกมองว่าเป็นกลางทางศีลธรรม เมื่อคำนี้ถูกใช้ในลักษณะนี้ เช่น เวลาที่เปาโลบอกชาวกาลาเทียว่า พวกเขาไม่อาจทำสิ่งที่เริ่มต้นโดยพระคุณให้สมบูรณ์แบบได้โดยเนื้อหนัง (ความพยายามของมนุษย์) ได้

ความหมายอย่างที่สอง คือคนที่ถูกควบคุมโดยลักษณะธรรมชาติที่ลึ้มในบาป สภาวะนี้เป็นรูปแบบของคนที่ไม่กลับใจใหม่ (เอเฟซัส 2:3) กาลาเทีย 5:19-21 ระบุถึงรายชื่อการงานต่าง ๆ ตามธรรมชาติที่ลึ้มในบาป ในโรม 8:1-13 การอยู่ในเนื้อหนังแตกต่างจากการได้รับความรอด การอยู่ในเนื้อหนังคือความตาย (โรม 8:6) และเป็นศัตรูกับพระเจ้า (8:7) คนที่อยู่ในเนื้อหนัง จะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้ายิ่งไม่ได้ (โรม 8:8) และจะต้องตาย (โรม 8:13) คำอธิบายของฝ่ายเนื้อหนังที่นี้คือสภาวะเดียวกันที่ถูกอธิบายในพระธรรมโรม 7 (ดูที่ โรม 7:5, 14, 18, 25) คนที่อยู่ในฝ่ายเนื้อหนังในลักษณะนี้กำลังทำการงานแห่งบาปซึ่งเขาจะได้รับโทษทัณฑ์แห่งความตายฝ่ายวิญญาณและความตายนิรันดร์ (โรม 7:5) เขายังไม่ได้รับความรอด

คนอาจยังได้รับอิทธิพลจากธรรมชาติที่ลึ้มลงบาปแม้หลังจากกลับใจมาเชื่อแล้ว ถึงแม้ว่าจะไม่ถูกธรรมชาติที่ลึ้มในบาปควบคุมก็ตาม ชาวโครินธ์ถูกเรียกว่าเป็นคนฝ่ายเนื้อหนังหลังจากที่พวกเขาไม่กลับใจใหม่ (1 โครินธ์ 3:1) เปาโลบอกเป็นนัย ใน 1 โครินธ์ 3:1 ว่าทารกในพระคริสต์มักก็มีความเป็นเนื้อหนัง แต่นั่นไม่ใช่สภาวะที่ผู้เชื่อควรคงอยู่ เขาว่ากล่าวชาวโครินธ์ที่ยังคงเป็นทารกอยู่

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 4 ตอนที่ 2

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละเอียด

(โรม 7:6) เนื่องจากเราได้ตายต่อธรรมบัญญัติในพระคริสต์แล้ว ธรรมบัญญัติจึงตายต่อเรา เสรีภาพไม่ได้หมายความว่าเราไม่ได้รับใช้อีกต่อไปแล้ว แต่หมายความว่าตอนนี้เราได้รับใช้ด้วยจิตวิญญาณของเรา มากกว่าจะพยายามทำให้ข้อกำหนดต่าง ๆ สำเร็จ โดยไม่บรรลุมุ่งหมายของข้อกำหนดเหล่านั้น

(โรม 7:7) เปาโลกล่าวก่อนหน้าว่า ธรรมบัญญัติทวีคูณบาป (โรม 5:20) ในตอนนี้เขาได้กล่าวว่า บาปทำงานโดยพระธรรมบัญญัติเพื่อนำความตายมาให้ (โรม 7:5) ดังนั้นคำถามที่มักเกิดขึ้นจึงเป็น “ธรรม

บัญญัติเป็นบาปหรือเปล่า?” เปาโลแสดงให้เห็นว่า ธรรมบัญญัติไม่บาป โดยแสดงให้เห็นว่าธรรมบัญญัติ เป็นสิ่งที่ลงโทษบาป

(โรม 7:8) ธรรมบัญญัติของพระเจ้าแสดงให้เห็นว่า การกระทำต่าง ๆ ของเขาถูกลงโทษ ใน ลักษณะหนึ่ง ธรรมบัญญัติทำให้บาปเลวร้ายยิ่งขึ้น เมื่อคนบาปรู้ว่าตนมีความผิด บาปที่ต่อเนื่องของเขา (การไม่เชื่อฟังต่อธรรมบัญญัติของพระเจ้า) ก็กลายเป็นการเป็นกบฏโดยที่รู้ตัว

(โรม 7:9) ก่อนที่เขาเห็นว่าธรรมบัญญัติเรียกร้องอะไร เขาก็ไม่รู้ว่าตัวเขาถูกลงโทษถึงตาย แต่บาปนำไปสู่ ความตาย กระทั่งคนที่ทำบาปโดยไม่รู้รายละเอียดถึงธรรมบัญญัติของพระเจ้า (ดูใน โรม 2:12 และ โรม 5:14)

ในโรม 7:7-25 เปาโลเล่าถึงประสบการณ์ของเขาเมื่อเป็นฟาริสีที่ยังไม่ได้รับความรอด และอธิบายว่าใน ที่สุดเขามาเห็นความจำเป็นที่ต้องมีพระคริสต์ได้อย่างไร ในโรมบทที่ 7 เขาบอกเราว่า ก่อนที่พระวิญญาณ บริสุทธิ์เปิดตาของเขาให้เห็นถึงความโลกที่มีอยู่ในจิตใจนั้น เขาคิดว่าเขารักษาธรรมบัญญัติอย่างสมบูรณ์ แบบแล้ว คำพยานชีวิตของเขาได้ในฟิลิปี 3:6 เมื่อเขากล่าวว่า “ในด้านความชอบธรรมตามธรรม บัญญัติก็ไม่มีที่ติ” เหมือนกับที่เขากล่าวในฟิลิปี 3:9 ว่า ในฐานะฟาริสี เขาคิดว่าเขามีความชอบธรรมที่ ได้รับจากธรรมบัญญัติ หลังจากที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เปิดตาของเขาให้เห็นความโลกในจิตใจของเขา เขากล่าวว่า เขารู้สึกว่าตัวเองตายฝ่ายวิญญาณ (โรม 7:9) นี่เป็นคำกล่าวเปรียบเทียบที่เห็นได้ชัดว่า เขา เคยคิดว่าเขามีชีวิตฝ่ายวิญญาณโดยรักษาธรรมบัญญัติ เมื่อเขาเห็นว่า เขามีความผิดเนื่องจากความโลก และไม่รักษาธรรมบัญญัติ เขาก็ตระหนักได้ว่าเขาตายแล้วจริง ๆ เปาโลกล่าวถึงประวัติของเขาต่อไปในโรม 7:14-25 เขาพยายามจะหยุดความโลกแต่ไม่อาจหยุดได้ คำพยานชีวิตทั้งหมดเป็นการกล่าวถึงการพ่าย แพ้และการเป็นทาสบาป เขาบอกเราในโรม 7:25 ว่าการช่วยกู้มาจากพระเยซูคริสต์เท่านั้น⁴³

⁴³ ย่อหน้านี้เขียนโดยดร.อัลแลน บราวน์

(โรม 7:10) ธรรมบัญญัติมุ่งหมายจะแสดงให้เห็นหนทางแห่งชีวิต ธรรมบัญญัติไม่ใช่เครื่องมือสำหรับความรอด แต่เป็นคำชี้แนะสำหรับการดำเนินชีวิตสำหรับคนที่รู้จักพระเจ้า แต่เนื่องจากคนตามธรรมชาติที่ล้มในบาปไม่อาจปฏิบัติตามได้ ธรรมบัญญัติจึงกลายเป็นเครื่องมือแห่งความตายแทนที่จะเป็นคำชี้แนะเพื่อชีวิต

(โรม 7:11) บาปหลอกลวงโดยปรากฏให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่ให้ประโยชน์ ให้ความเพลิดเพลิน และไม่มีอันตราย เวลาที่คนอ่อนข้อให้กับการทดลองต่อบาป เขาถูกลงโทษแม้ว่าเขาจะจำกัดผลลัพธ์แห่งบาปของเขาได้ก็ตาม เพราะว่าการพิพากษาของพระเจ้าเป็นไปตามธรรมบัญญัติ ไม่ใช่เป็นไปตามผลลัพธ์แห่งบาป

44

(โรม 7:12) ธรรมบัญญัติเปิดเผยธรรมชาติของพระเจ้า - ธรรมบัญญัติบริสุทธิ์ ชอบธรรม และประเสริฐ เช่นเดียวกับพระเจ้า

(โรม 7:13) ธรรมบัญญัติไม่ได้ชั่วร้าย แต่ผลลัพธ์อันชั่วร้ายเกิดขึ้นเมื่อบาปต่อต้านธรรมบัญญัติ บาปใช้ธรรมบัญญัตินำแต่ละคนให้มาอยู่ใต้โทษทัณฑ์แห่งความตาย ธรรมบัญญัติแสดงให้เห็นว่าบาปชั่วร้ายอย่างแท้จริง

ไม่ใช่ภาพของผู้เชื่อ

หลายคนคิดว่าโรม 7:14-25 อธิบายถึงผู้เชื่อปกติ แต่ให้เรามาพิจารณาคำอธิบาย

เขาถูกขายเป็นทาสให้อยู่ใต้บาป ซึ่งหมายความว่าเขายังไม่ได้รับการไถ่ (โรม 7:14) เขารู้ว่าสิ่งที่ถูกต้องแต่ไม่อาจทำได้ (โรม 7:18) เขาเป็นนักโทษซึ่งยังไม่ได้รับการปล่อยตัว (โรม 7:23) เขาเป็นคนที่น่าสมเพชและกำลังร้องเรียกหาการรอดพ้น (โรม 7:24)

⁴⁴ ดูที่หมายเหตุเกี่ยวกับพระธรรมโรม 3:5-7.

ในโรม 7:5-24 เริ่มต้นด้วย “เมื่อเราดำเนินชีวิตในเนื้อหนัง” (โรม 7:5) แล้วจบลงด้วยคำถาม “ใครจะช่วยให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้” (โรม 7:24) ไม่มีการอ้างอิงถึงพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคุณชีวิต หรือชัยชนะ แต่มีการอ้างอิง 52 ครั้งต่อบุคคลที่หนึ่ง (ข้าพเจ้า ของข้าพเจ้า ตัวข้าพเจ้า) การอ้างอิง 16 ครั้งถึงธรรมชาติ และการอ้างอิง 15 ครั้งถึงบาป

นี่ไม่ใช่คนที่ได้รับการช่วยกู้ซึ่งโรมบทที่ 6 อธิบายถึง บทนั้นกล่าวซ้ำ ๆ ว่า ผู้เชื่อไม่ใช่ผู้รับใช้บาปอีกต่อไป คนที่เปาโลอธิบายถึงในโรมบทที่ 7 อยู่ใต้ธรรมชาติ ดังที่ได้เกริ่นนำในตอนต้นของบทนี้ (โรม 7:1, 5-6) โรม 7:14 เป็นการเชื่อมโยงซึ่งแสดงให้เห็นว่าส่วนที่เหลือของบทกำลังอธิบายถึงสภาวะเดียวกันอย่างไรที่อธิบายไปใน โรม 7:1, 5-6

โรม 8:1 กล่าวว่าคนที่ไม่ได้ถูกลงโทษเป็นคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ โรม 8:4-5 กล่าวว่าคน ๆ นี้ไม่ได้ทำตามเนื้อหนัง คนที่ทำตามเนื้อหนัง (อย่างใน โรม 7:25 และ 7:5) เป็นคนที่ถูกลงโทษ คนที่ถูกลงโทษไม่ใช่ผู้เชื่อที่แท้จริง คนที่ถูกกล่าวถึงในโรมบทที่ 7 เป็นคนที่ไร้กำลังและถูกลงโทษโดยเนื้อหนัง

โรม 8:3 กล่าวว่าสภาวะแห่งความอ่อนแอใต้ธรรมชาติได้จบสิ้นลงแล้ว ดังนั้นสภาวะช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ดังที่ได้อธิบายในโรมบทที่ 7 ต้องไม่ใช่สภาวะของผู้เชื่อ

โรม 8:6-7 กล่าวว่า การเอาใจใส่เนื้อหนังคือความตาย และการเอาใจใส่เนื้อหนังเป็นศัตรูต่อพระเจ้า แต่ โรม 7:14 เริ่มต้นอธิบายถึงคนฝ่ายเนื้อหนัง คนฝ่ายเนื้อหนังที่กล่าวถึงในบริบทนี้ไม่ใช่ผู้ติดตามพระเยซูอย่างแท้จริง⁴⁵

แล้วเพราะอะไรเปาโลจึงใส่ตัวเขาเองเข้าไปในคำอธิบายนี้? จากพระธรรมโรม 7:7 เป็นต้นไป เขาอธิบายถึงคนบาปที่อยู่ใต้การตัดสินความผิดแห่งธรรมชาติ ส่วนที่เหลือของบทอธิบายถึงประสบการณ์ในอดีตของเขา – การต่อสู้ดิ้นรนที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยโดยการปฏิบัติตามธรรมชาติ การต่อสู้ดิ้นรนนี้

⁴⁵ การใช้คำว่าเนื้อหนังในลักษณะอื่น, ดูที่ส่วนย่อยข้างบน “กำหนดความหมายเนื้อหนัง (มังสา)/ฝ่ายเนื้อหนัง”

ไม่ได้ให้ชีวิตนิรันดร์แก่เขา ไม่ได้ให้ความพึงพอใจใด ๆ แก่เขา ในพระธรรมโรม 8 เขาเริ่มต้นอธิบายถึงชีวิตแห่งชัยชนะ เป็นไปไม่ได้ที่คนที่โรม 8:1-4 อธิบายถึงจะยังคงอยู่ในสภาวะของโรมบทที่ 7

ดังนั้นจึงเห็นได้ชัดว่าพระธรรมโรม 7 อธิบายถึงคนที่ไม่สำนึกผิดซึ่งรู้ว่าตัวเขาเองนั้นถูกระบบบัญญัติของพระเจ้าลงโทษ แต่ไม่อาจดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อฟังธรรมบัญญัติ

▶ สรุปด้วยคำพูดของคุณเองว่า ส่วนย่อยนี้อธิบายถึงอะไร ไม่จำเป็นต้องอธิบายประเด็นทั้งหมดในเวลา นี้เพราะว่ายังมีหลักฐานเพิ่มเติมอีกในบทนี้

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรมส่วนที่ 4 ตอนที่ 2

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละเอียด

(โรม 7:15) คนส่วนใหญ่นี้ก็อยากให้ตัวเองทำได้ดีกว่านี้ ความอยากนั้นไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเป็นคริสเตียน ความอยากที่ปราศจากความจริงแสดงให้เห็นว่า พวกเขายังไม่ได้รับการช่วยกู้จากอำนาจบาป

(โรม 7:16) พวกเขาปรารถนาให้ตัวเองทำได้ดีกว่านี้แสดงให้เห็นว่า พวกเขารู้ว่าธรรมเนียมปฏิบัติประเสริฐ ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัติก็ตาม

(โรม 7:17-23) พระคัมภีร์พูดถึงบาปในฐานะที่บาปเป็นสิ่งที่ควบคุมเจตน์จำนงของมนุษย์ มนุษย์ที่ล้มในบาปไม่ได้มีเสรีภาพในการเลือกตามธรรมชาติที่พระเจ้าสร้างให้แต่ดั้งเดิม เจตน์จำนงของมนุษย์อ่อนแอลงจนคนบาปไม่อาจเลือกพระเจ้าถ้าหาก พระเจ้าไม่ฟื้นฟูเจตน์จำนงของเขาโดยพระองค์

พระองค์นำหน้าเป็นการกระทำของพระเจ้าที่เอื้อมือไปหาบรรดาคนที่ยังไม่ได้ตอบสนองต่อพระองค์ พระคุณแผ่ขยายไปถึงทุกคนรวมถึงการฟื้นฟูเสรีภาพในการเลือกและความปรารถนาต่อพระเจ้า ดังนั้นทุกคนจึงเลือกได้อย่างแท้จริงว่าจะรับความรอดหรือไม่

พระเจ้าเริ่มต้นพระราชกิจแห่งความรอดสำหรับทุกคน (ยอห์น 6:44; เอเฟซัส 2:4-5, 12-13, 17; ทิโต้ 2:11, ทิโต้ 3:3-5) แต่คนยังไม่ได้รับความรอดถ้าหากเขาไม่ตอบสนองต่อพระเจ้า

(โรม 7:24) นี่เป็นเสียงร้องแห่งความสิ้นหวังและความคับข้องใจหลังจากที่คนเห็นว่าไม่อาจช่วยตัวเองให้รอดได้โดยสิ้นเชิง นี่ไม่ใช่เสียงร้องของคนที่ได้รับการรอด

(โรม 7:25) คำกล่าวที่เป็นคำสรรเสริญถูกแทรกเข้าไว้ที่นี้ดังแสงสว่างในความมืดแห่งชีวิตของคนบาปที่สิ้นหวัง

จากนั้นมาถึงประโยคที่สรุปข้อความทั้งหมด คนที่ไม่กลับใจมาเชื่อเห็นด้วยว่าธรรมบัญญัติถูกต้อง และแสดงว่าตัวเขาเป็นคนดีกว่าที่เป็นอยู่ แต่ความปรารถนาอันชั่วร้ายของเขาทำให้เขายังคงอยู่ในบาป คนถูกหลงโทษเพราะรับใช้บาปด้วยความคิดและด้วยร่างกาย (โรม 7:5, 8:3)

ทำความเข้าใจคนในพระธรรมโรม 7:14-25

ในข้อความนี้เปาโลพูดถึงอำนาจแห่งความเสื่อมทรามที่ได้รับเป็นมรดก (กฎแห่งบาป) ในชีวิตของคนไม่เชื่อ เมื่อเปาโลเป็นคนบาปที่ได้รับการปลุกให้ตื่นขึ้นนั้น เขามีข้อขัดแย้งอยู่ภายในตัวเขา⁴⁶

กฎแห่งบาปในอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายเปาโลทำให้เกิดผลลัพธ์ดังต่อไปนี้

- เขาทำในสิ่งที่ตัวเขารังเกียจ (โรม 7:15)
- เขาทำในสิ่งที่ตัวเขาไม่อยากทำ (โรม 7:16)
- มีความปรารถนาจะทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่ไม่มีฤทธิ์เดชที่จะทำได้ (โรม 7:18)
- กฎแห่งบาปกำลังต่อต้านธรรมบัญญัติแห่งจิตใจของเขา (โรม 7:23)
- เขาเป็นเชลยของกฎแห่งบาป (โรม 7:23)
- เขาเป็นคนสองใจ จิตใจของเขารับใช้พระเจ้า แต่ร่างกายของเขารับใช้กฎแห่งบาป (โรม 7:25)

⁴⁶ ส่วนย่อหน้านี้เขียนโดย ดร. อัลแลน บราวน์

คนไม่อาจรับใช้นายสองคนได้ คนไม่อาจเป็นไทจากบาปและเป็นทาสต่อบาปได้ คนไม่อาจเป็นทาสของพระเจ้าและเป็นทาสของบาปได้ ภาษาของพระธรรมโรม 7:14-25 ตรงกันข้ามกับข้อความในพระธรรมโรม 6 ซึ่งกล่าวเกี่ยวกับการปลดปล่อยผู้เชื่อจากการเป็นทาสบาป ดังนั้นพระธรรมโรม 7:14-25 จึงเป็นการต่อเนื่องของคำอธิบายถึงความเกี่ยวข้องของผู้ไม่เชื่อกับบาปและกับธรรมเนียมปฏิบัติ ซึ่งเริ่มต้นในพระธรรมโรม 7:1-13

พระธรรมโรม 6 อธิบายถึงความสัมพันธ์ของผู้เชื่อกับบาป ซึ่งเป็นผลจากการร่วมถูกตรึงบนไม้กางเขน และร่วมเป็นขึ้นจากความตายกับพระคริสต์ พระธรรมโรม 7 ให้คำอธิบายเกี่ยวกับ

- ความสัมพันธ์ของคนบาปกับธรรมเนียมปฏิบัติ
- ปฏิสัมพันธ์ของธรรมชาติบาปกับธรรมเนียมปฏิบัติ
- การต่อสู้ดิ้นรนของคนบาปที่ได้รับการปลุกให้ตื่นขึ้นต่อคำสั่งในธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า แต่ไม่อาจทำสิ่งที่ธรรมเนียมปฏิบัติสั่งได้ด้วยตัวเอง เนื่องจากเป็นทาสของธรรมชาติบาป

การตีความที่แตกต่างกันสำหรับ โรม 7:14-25

มุมมองที่ 1: นักวิชาการบางคนเขียนว่า เปาโลกำลังอธิบายถึงชีวิตคริสเตียนปกติ พวกเขาเชื่อว่ารูปกาลในข้อความปัจจุบันกาล ไม่ใช่อดีตกาล และพวกเขาแย้งกันว่า ในมุมมองของเปาโล ชีวิตคริสเตียนยังมีปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่ได้รับขจัดออกไปอยู่

มุมมองที่ 2: นักวิชาการอื่น ๆ จำนวนมากเชื่อว่า เปาโลกำลังอธิบายถึงสภาวะของมนุษย์ก่อนกลับใจใหม่ เนื่องจากวลีต่าง ๆ เช่น “ขายเป็นทาสให้อยู่ได้บาป” และ “ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้?” ไม่สอดคล้องกับคำอธิบายของผู้เชื่อในพระธรรมโรม 6 และพระธรรมโรม 8 ตามพระธรรมโรม 6 ผู้เชื่อตายต่อบาปแล้ว เป็นไทต่อบาปแล้ว และต้องกล่าวอ้างสิทธิโดยความเชื่อ โดยยอมจำนนโดยสิ้นเชิงต่อพระเจ้า และมีเสรีภาพซึ่งมีพร้อมอยู่ในพระคริสต์เพื่อจะมีชัยชนะเหนือบาป ตามพระธรรมโรม 8 คนที่ดำเนินอยู่ในเนื้อหนังไม่อาจทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้และเขาไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์อยู่ในเขา

ผู้เขียนหลักสูตรนี้มีความเห็นว่ามุมมองที่สองเข้ากับการให้เหตุผลของเปาโลในพระธรรมโรมและสอดคล้องที่สุดกับคำสอนโดยรวมของเขา

คำถามที่มักถูกถามบ่อยเกี่ยวกับคนในพระธรรมโรม 7:14-25

ต่อไปนี้เป็นคำถามที่พบได้บ่อยจากคนที่คิดว่าเปาโลกำลังอธิบายถึงชีวิตคริสเตียนของเขาในพระธรรมโรม 7:14-25

คำถามที่ 1: คำกล่าวของเปาโลที่ว่าเขาชื่นชมธรรมบัญญัติของพระเจ้าในส่วนลึกในใจนั้นเกี่ยวกับอะไร (โรม 7:22)? ฟาริสีที่ไม่เชื่อจะสามารถชื่นชมในธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้ไหม?

คำตอบ: ฟาริสีทุกคนจะตอบว่าเขาชื่นชมธรรมบัญญัติของพระเจ้าในใจ พวกเขาอุทิศชีวิตให้กับการศึกษาธรรมบัญญัติของพระเจ้า และใช้เวลาศึกษาวนละหลาย ๆ ชั่วโมง เปาโลได้อุทิศตัวให้กับธรรมบัญญัติ และปรารถนาอย่างจริงใจที่จะเชื่อฟังธรรมบัญญัติ แต่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์แสดงให้เปาโลเห็นถึงธรรมชาติอันโลกของจิตใจของเขา นั่นก็ปลุกเขาให้ตื่นขึ้นต่อสภาวะฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงของเขา เปาโลพบว่าเขายังคงทำผิด ถึงแม้ว่าเขาจะมีความปรารถนาในจิตใจที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง ธรรมบัญญัติแสดงให้เปาโลเห็นว่าจะใช้ชีวิตอย่างไร แต่ธรรมบัญญัติไม่ได้ให้ความสามารถที่จะทำเช่นนั้น

คำถามที่ 2: แล้วไวยากรณ์ที่เป็นปัจจุบันกาลที่พบในพระธรรมโรม 7:14-25 ละ? เปาโลเขียนว่า “เรารู้ว่าธรรมบัญญัตินั้นเป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นเนื้อหนังถูกขายเป็นทาสให้อยู่ได้บาป” (โรม 7:14)

คำตอบ: การผันคำกริยาจากอดีตกาลในพระธรรมโรม 7:7-13 เป็นปัจจุบันกาลในพระธรรมโรม 7:14-25 ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อบุคคลในอดีตชีวิตประวัติแต่อย่างใด หรือปัจจุบันกาลในพระธรรมโรม 7:14-24 ก็ไม่จำเป็นต้องบ่งชี้ถึงประสบการณ์ในปัจจุบันของเปาโลในเวลาที่เขากำลังเขียนพระธรรมโรมในฐานะที่เป็นอัครทูตคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่และเป็นมิชชันนารี ปัจจุบันกาล “เชิงประวัติศาสตร์” หรือ “อันตื่นเต้นเร้าใจ”

เป็นรูปแบบปัจจุบันกาลในภาษากรีก เมื่อผู้เขียนอยากทำให้เหตุการณ์ในอดีตหรือประสบการณ์ในอดีตเป็นที่ชัดเจนสำหรับผู้อ่าน ดังนั้นการใช้ปัจจุบันกาลเพื่อทำให้สิ่งที่จริงในอดีตของเปาโลก่อนที่เขาจะกลับใจใหม่เป็นที่ชัดเจน ไม่ได้เรียกร้องให้ตีความว่า เปาโลยังคงต่อสู้ดิ้นรนกับพันธนาการแห่งบาปในปัจจุบัน เปาโลได้บ่งชี้อย่างชัดเจนในพระธรรมโรม 6 และพระธรรม 8 แล้วว่า คริสเตียนไม่ได้ถูกขायให้อยู่ใต้บาป (โรม 7:14)

คำถามที่ 3: แล้วความคล้ายกันระหว่างข้อความนี้กับการต่อสู้ดิ้นรนที่คริสเตียนจำนวนมากพบในชีวิตของตนล่ะ?

คำตอบ: การต่อสู้ดิ้นรนของผู้เชื่อค่อนข้างแตกต่างจากการต่อสู้ดิ้นรนของคนน่าสมเพช คนน่าสมเพชในพระธรรมโรม 7:14-25 ไม่อาจหยุดทำบาปได้ เขาเป็นทาสแห่งบาป นี่ไม่ใช่กรณีของผู้เชื่อแท้ คริสเตียนอาจมีการต่อสู้ดิ้นรนและล้มเหลวเป็นระยะ ๆ แต่ชีวิตของเขาไม่ใช่ชีวิตแห่งการเป็นทาสของกฎแห่งบาปและความตาย คริสเตียนเข้าสนิทกับพระคริสต์และได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทจากอำนาจของธรรมชาติบาป (โรม 6:1-10)

สรุป: คนน่าสมเพชใน โรม 7:14-25 คือฟาริสีที่จริงใจซึ่งกำลังต่อสู้ดิ้นรนเพื่อจะทำให้พระเจ้าพอพระทัย คนไม่อาจเป็นไทจากบาปในขณะที่ยังเป็นทาสบาปอยู่ คนไม่อาจเป็นทาสของพระเจ้าและเป็นทาสของบาป ดังที่พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้า บ่าวสองนายได้” (มัทธิว 6:24, ลูคา 16:13) โรม 7:14-25 เป็นคำอธิบายต่อเนื่องเกี่ยวกับคนที่ไม่กลับใจใหม่จากบาปและธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสที่ได้เริ่มต้นในโรม 7:7-13

► จงอภิปรายประเด็นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของคนในพระธรรมโรม 7 ขอให้ใส่ใจพิจารณารายละเอียดและคำอธิบายต่าง ๆ ที่ให้ไว้

การใช้ธรรมบัญญัติในการประกาศข่าวประเสริฐ

อัครทูตเปาโลบอกกับเราในโรม 7:7 ว่าธรรมบัญญัติเปิดเผยบาป ธรรมบัญญัติเป็นประโยชน์สำหรับการประกาศข่าวประเสริฐ เพราะคนเห็นถึงความจำเป็นของความรอดเวลาที่ตระหนักได้ว่า ตัวเขานั้นถูกระบบบัญญัติของพระเจ้าลงโทษ ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร การประกาศข่าวประเสริฐที่มีประสิทธิภาพสูงสุดคือการใช้ธรรมบัญญัติของพระเจ้ากระตุ้นผู้ไม่เชื่อให้ปรารถนาความรอด

คำอ้างอิงต่อไปนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้ประกาศข่าวประเสริฐได้กล่าวถึงการใช้ธรรมบัญญัติว่าอะไรบ้าง

► สลับกันอ่านคำอ้างอิงและสลับกันอธิบายคำอ้างอิงโดยอาศัยความช่วยเหลือจากสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่ม

จากชาร์ลส์ สเปนอร์เจียน⁴⁷

โดยการนำธรรมบัญญัติออกไป เขาก็พ้นจากบาป เพราะบาปคือการละเมิดธรรมบัญญัติ ที่ใดไม่มีธรรมบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มี การละเมิด เมื่อเขาพ้นจากบาป เขาก็อาจพ้นจากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและความรอดด้วยเช่นกัน เพราะไม่จำเป็นแล้ว เมื่อเขาลดความบาปลงให้เล็กน้อยที่สุด แล้วจะมีความจำเป็นอะไรอีกสำหรับความรอดอันรุ่งเรืองยิ่งใหญ่ว่าพระเจ้าเยซูคริสต์เสด็จมาเพื่อนำมาสู่โลกนี้?

พวกเขาจะไม่ยอมรับพระคุณจนกว่าพวกเขาจะตัวสั่นต่อหน้าธรรมบัญญัติอันบริสุทธิ์ยุติธรรม ดังนั้นธรรมบัญญัติจึงรับใช้วัตถุประสงค์อันจำเป็นและเป็นพรมากที่สุด⁴⁸

จากชาร์ลส์ ฟินเนีย⁴⁹

คนไม่อาจขอหรือยอมรับการยกโทษด้วยความเฉื่อยฉวยและจริงใจได้จนกว่าจะได้เห็นถึงหรือรู้สึกถึงข้อเท็จจริงและความยุติธรรมของการที่ตัวเขาต้องรับโทษ

⁴⁷ สเปนอร์เจียนเป็นนักเทศนาประกาศข่าวประเสริฐที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศอังกฤษในปี ค.ศ. 1801-1809

⁴⁸ ชาร์ลส์ สเปนอร์เจียน, "The Perpetuity of the Law of God"

⁴⁹ ฟินเนียเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐในประเทศอเมริกาในปี ค.ศ. 1801-1809 ในบรรดานักเทศนาในศตวรรษนั้น เขารับผิดชอบต่อการกลับใจใหม่มากที่สุด

ความเป็นฝ่ายวิญญาณของธรรมเนียมปฏิบัติควรนำมาใช้กับจิตสำนึกอย่างไม่จำกัดจนกว่าการสำคัญว่าตนชอบธรรมของคนบาปถูกทำลายล้างไป แล้วเขาจะนิ่งเงียบและกล่าวโทษตนเองอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์

ธรรมเนียมปฏิบัติต้องเตรียมหนทางสำหรับข่าวประเสริฐตลอดไป การมองข้ามสิ่งนี้ในการสั่งสอนจิตวิญญาณทั้งหลายก็ส่งผลให้เกิดความหวังจอมปลอม เป็นการแนะนำมาตรฐานจอมปลอมแห่งประสบการณ์คริสเตียน และทำให้คริสตจักรให้เต็มไปด้วยผู้กลับใจมาเชื่อจอมปลอม⁵⁰

จากมาร์ติน ลูเธอร์⁵¹

แต่ซาตาน...ได้ตั้งนิกายที่สอนว่า ควรนำธรรมเนียมปฏิบัติสืบประการออกไปจากคริสตจักร และสอนว่ามนุษย์ไม่ควรหวาดกลัวต่อธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ควรได้รับการเตือนสติอย่างสุภาพโดยการเทศนาถึงพระคุณของพระคริสต์⁵²

จากจอห์น บันยัน⁵³

ตราบเท่าที่คนไม่รู้ถึงธรรมชาติของธรรมเนียมปฏิบัติและไม่รู้ว่าตนอยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ - นั่นคือ อยู่ใต้คำแห่งสาปและอำนาจลงโทษของธรรมเนียมปฏิบัติ โดยให้เหตุผลแก่บาปของตนซึ่งต่อต้านธรรมเนียมปฏิบัติ - ตราบนั้นพวกเขาก็จะประมาทและละเลยต่อความปรารถนาต่อความรู้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐ คนที่ไม่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติก็ไม่รู้ความจริงและกระทำโดยไม่รู้ว่าเป็นคนบาป ไม่รู้จักทางรอด ไม่รู้ว่ามีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด⁵⁴

จากโจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์⁵⁵

⁵⁰ ชาร์ลส์ ฟินเนย์, "How to Win Souls"

⁵¹ มาร์ติน ลูเธอร์เป็นนักปฏิวัติในประเทศเยอรมันนี้ผู้ค้นพบใหม่ถึงข่าวประเสริฐจากพระคัมภีร์, ส่งผลให้เกิดการกลับใจใหม่ฉบับฉบับหนึ่ง

⁵² มาร์ติน ลูเธอร์, ในคำนำของบทเขียน *Commentary on Galatians* ของเขา

⁵³ บันยันเป็นผู้เขียน *Pilgrim's Progress*, หนังสือที่ได้รับความนิยมมากที่สุดเกี่ยวกับการเดินทางของคริสเตียนสู่สวรรค์

⁵⁴ จอห์น บันยัน, *The Doctrine of the Law and Grace Unfolded*

⁵⁵ เอ็ดเวิร์ดส์เป็นนักศาสนศาสตร์และนักเทศนาแห่งการฟื้นฟูอันใหญ่หลวงครั้งหนึ่งในประเทศอเมริกา, รับผิดชอบต่อการกลับใจใหม่ของคนนับพันนับหมื่น

ทางเดียวที่เราจะรู้ว่าเรากำลังทำบาปอยู่หรือไม่ก็โดยรู้ถึงกฎศีลธรรม⁵⁶

จากบทเพลง “ที่ไม่กางเขน”⁵⁷ โดยวิลเลียม นิวเวลล์

โดยพระวาระของพระเจ้า ข้ารู้ถึงบาป

สิ้นกลัวต่อธรรมบัญญัติที่ข้าปฏิเสธ

จนกว่าจิตวิญญาณที่รู้สึกผิดของข้า วิงวอนหันสู่กางเขน

จากจอห์น เวสเลย์⁵⁸

เพื่อจะประหารคนบาป ก็ให้ใช้ธรรมบัญญัติเป็นลำดับแรก นั่นคือ เพื่อทำลายชีวิตและกำลังซึ่งตัวเขาไว้วางใจ แล้วจึงใจเขาว่า ตัวเขานั้นไม่ได้อยู่ใต้คำตัดสินประหารชีวิตเท่านั้น แต่ได้ตายต่อพระเจ้าแล้ว ไม่มีชีวิตฝ่ายวิญญาณ ตายไปในการละเมิดและบาปต่าง ๆ (เอเฟซัส 2:1) ต่อมาการใช้ธรรมบัญญัติลำดับที่สองก็เพื่อนำเขาสู่ชีวิต สู่พระคริสต์ เพื่อเขาจะมีชีวิตได้

อย่าคิดหรือพูดถึงเครื่องมือแห่งพระคุณของพระเจ้านี้ (ธรรมบัญญัติ) โดยให้ดูเล็กน้อยโดยเด็ดขาด แต่รักและให้คุณค่าแก่ธรรมบัญญัติเพื่อเห็นแก่พระองค์ผู้เป็นที่มาแห่งธรรมบัญญัติและเป็นผู้ที่ธรรมบัญญัตินำไปถึง⁵⁹

► ถ้าหากนักเทศนาพูดเกี่ยวกับความรักและการยกโทษของพระเจ้าแก่คนที่ไม่ได้พิจารณาว่าบาปของตนเป็นสิ่งร้ายแรงจะส่งผลให้เกิดปัญหาอะไรบ้าง?

⁵⁶ โจนาราน แฮ็ดเวิร์ดส์, “Christian Cautions: The Necessity of Self-Examination”

⁵⁷ นี่เป็นเพลงนมัสการที่ถูกร้องใช้มากที่สุดในโลก

⁵⁸ เวสเลย์ประกาศข่าวประเสริฐและรวบรวมผู้กลับใจใหม่ของเขาและตลอดจนบรรดาผู้กลับใจใหม่ของนักเทศนาต่าง ๆ ที่ช่วยเหลือเขา ก่อนเขาเสียชีวิตมีจำนวนสมาชิกทั้งสิ้น 79,000 คนในประเทศอังกฤษ และ 40,000 คนในประเทศอเมริกา

⁵⁹ ถอดความจากจอห์น เวสเลย์, “The Origin, Properties, and Use of God’s Law”

คำถามทบทวนบทที่ 7

- (1) จงระบุสองเหตุผลที่ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพิธีและธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพลเมืองในพันธสัญญาเดิมยังคงมีความสำคัญอยู่
- (2) การตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติมีความหมายว่าอะไร?
- (3) การใช้คำว่าในเนื้อหานั้นสองแบบมีอะไรบ้าง?
- (4) ธรรมเนียมปฏิบัติทำให้บาปร้ายแรงกว่าเดิมได้อย่างไร?
- (5) ธรรมเนียมปฏิบัติมีประโยชน์ต่อการประกาศข่าวประเสริฐเพราะอะไร?

งานมอบหมายบทที่ 7

จงเขียนหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับตัวอย่างของธรรมเนียมปฏิบัติในพันธสัญญาเดิมที่นอกเหนือไปจากตัวอย่างที่ถูกล่ามถึงในบทเรียนนี้ อธิบายว่าธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านั้นเป็นธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพิธี ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพลเมือง หรือธรรมเนียมปฏิบัติทางศีลธรรม จงอธิบายว่าคริสเตียนควรประยุกต์ใช้ธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้
อย่างไรวันนี้

บทที่ 8

ชีวิตในพระวิญญาณ

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 4 ตอนที่ 3

ในบทเรียนนี้เราดำเนินส่วนที่ 4 ของพระธรรมโรมต่อ เราได้ศึกษาพระธรรมโรม 6 (เกี่ยวกับชัยชนะเหนือบาป) และพระธรรมโรม 7 (เกี่ยวกับคนที่ถูกตัดสินว่าบาป) ในบทเรียนนี้เราจะศึกษาถึงพระธรรมโรม 8 ซึ่งอธิบายถึงชีวิตของคริสเตียนในสถานการณ์แวดล้อมอันยากลำบากของโลก

ประเด็นหลักของบทที่ 8

ถึงแม้ว่าผู้เชื่ออาศัยอยู่ในโลกที่ลึ้มในบาป ทนทุกข์ทรมานกับสภาวะต่าง ๆ ของโลกและจากความอ่อนแอของตนเอง แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ประทานชัยชนะเหนือบาปและเหนือสถานการณ์แวดล้อมต่าง ๆ ให้แก่เขา

บทสรุปของบทที่ 8

บทนี้อ้างอิงถึงแต่ละพระภาคของตรีเอกานุภาพอยู่หลายครั้ง พระภาคทั้งสามมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดในความรอดปัจจุบันและความรอดสุดท้ายของเรา เราอาจดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะเหนือเนื้อหนัง มีความสุขกับความมั่นใจในความรอดส่วนบุคคล ทนทานต่อสถานการณ์แวดล้อมต่าง ๆ ในการทรงสร้างที่ลึ้มในบาป อธิษฐานโดยมีความช่วยเหลือฝ่ายวิญญาณซึ่งเหนือการรับรู้ของเรา และบากบั่นในความสัมพันธ์ที่ช่วยให้รอดของเรากับพระเจ้า

พระธรรม 8:1-13 อาจเป็นข้อความที่ใช้ชื่อว่า “ไม่อยู่ในเนื้อหนังอีกต่อไป”

บทนำสู่พระธรรมโรม 8:1-13

บรรดาผู้ที่ไม่ถูกลงโทษคือผู้ที่ไม่ทำตามเนื้อหนังอีกต่อไป การอยู่ในเนื้อหนังไม่ได้หมายถึงการเป็นมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นการอยู่ใต้อาณัติของการควบคุมของธรรมชาติที่ลุ่มในบาป⁶⁰

การอยู่ในเนื้อหนังแตกต่างจากการได้รับความรอด เนื้อหนังคือความตาย (โรม 8:6) และเป็นศัตรูของพระเจ้า (โรม 8:7) คนที่อยู่ในเนื้อหนังไม่อาจทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ (โรม 8:8) และจะตาย (โรม 8:13) การอยู่ในเนื้อหนังเป็นสถานะเดียวกันที่พระธรรมโรม 7:7-25 ได้อธิบายไว้ (ดู โรม 7:14, 18, 25)

พระธรรมโรม 8:12-13 เป็นการสรุป เราต้องไม่ดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง เนื่องจากคนที่ดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังจะตาย ซึ่งหมายความว่ารับการพิพากษาของพระเจ้า (ดูที่โรม 1:17) เราต้องประหารการกระทำชั่วร้ายต่าง ๆ ของร่างกาย เนื่องจากคนที่ถูกควบคุมโดยเนื้อหนังไม่ใช่ผู้ติดตามพระเยซู บาปจึงต้องจบสิ้นลงโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ

▶ ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านโรม 8:1-13 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละเอียด

(โรม 8:1) คนที่ทำตามพระวิญญาณจะไม่ถูกลงโทษ คนที่ทำตามเนื้อหนังจะถูกลงโทษและไม่อยู่ในพระคริสต์

(โรม 8:2) กฎพระวิญญาณแห่งชีวิตคือ การที่คนซึ่งได้รับการยกโทษ ถูกยอมรับโดยพระคุณและมีชีวิตฝ่ายวิญญาณ กฎแห่งบาปและความตายคือ การที่คนซึ่งจะได้รับการพิพากษาโดยธรรมบัญญัติ จะถูกลงโทษถึงตาย

⁶⁰ ส่วนย่อยในบทเรียนที่ 7, “กำหนดความหมายเนื้อหนัง (มังสา)/ฝ่ายเนื้อหนัง” มีความสำคัญมากในการเข้าใจข้อความนี้

(โรม 8:3) ธรรมบัญญัติจัดเตรียมข้อกำหนดต่าง ๆ ธรรมบัญญัติไม่ได้ให้ฤทธิ์เดช ผู้ไม่เชื่อไม่สามารถรักษาธรรมบัญญัติได้ ดังนั้นจึงเป็นไม่ได้ที่ธรรมบัญญัติจะเป็นเครื่องมือสำหรับความรอด พระเจ้าส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นผู้ช่วยกู้

(โรม 8:4) เราไม่ลืมนิยามบัญญัติของพระเจ้าแต่เชื่อฟัง
ธรรมบัญญัติของพระเจ้าโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณ

(โรม 8:5) แต่ละคนทำตามธรรมชาติของตนเอง ถ้าหากเขา
ไม่ได้รับชีวิตฝ่ายวิญญาณ เขาก็ถูกควบคุมโดยเนื้อหนัง

(โรม 8:6) การถูกควบคุมโดยธรรมชาติที่เต็มไปด้วยบาป
คือการตกอยู่ใต้การลงโทษ ทางเลือกคือการดำเนินอยู่ใน

พระวิญญาณ เชื่อฟังพระเจ้า ไม่มีทางเลือกสำหรับการรับการยกโทษขณะที่ยังคงทำตามบาปอยู่

(โรม 8:7-8) คนที่มีธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังก็เป็นศัตรูของพระเจ้าตามธรรมชาติ เพราะตราบไต่ที่เขาจะถูก
ควบคุมโดยธรรมชาติที่เต็มไปด้วยบาปอยู่ เขาก็ไม่อาจยอมจำนนต่อพระเจ้าได้ เขาไม่เป็นที่ยอมรับของ
พระเจ้าในสภานั้น

► เขียนรายละเอียดของคำอธิบายเกี่ยวกับบุคคลที่อยู่ในเนื้อหนัง

(โรม 8:9) การอยู่ในเนื้อหนังหมายถึงการตกอยู่ใต้การควบคุมของธรรมชาติที่ลุ่มลงเ็นบาป ผู้เชื่อไม่ได้อยู่ใน
ในเนื้อหนังอีกต่อไป เขาจะยังคงมีการทดลองต่าง ๆ จากเนื้อหนัง แต่เขาไม่ได้ตกอยู่ใต้การควบคุมของมัน
แล้ว และมีฤทธิ์เดชที่จะต้านทานการทดลองได้ พระคัมภีร์ข้อนี้บอกกับเราว่า ฤทธิ์เดชนี้มีอยู่เพราะว่าพระ
วิญญาณของพระเจ้าอยู่ที่นั่น คนไม่ควรอ้างว่าได้รับการนำและการเจิมโดยพระวิญญาณถ้าหากเขาไม่ได้
มีชัยชนะเหนือบาป

“มนุษย์สุขสบายกับสิ่งที่อยู่ภายนอก มองเห็น
เป็นวัตถุ และผิวเผิน สิ่งที่สำคัญต่อพระเจ้าคือ
พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ในจิตใจ
ของเรา ซึ่งพระราชกิจนั้นลึกลับ ลึกซึ้ง อยู่ในใจ
ของเรา”

- อาร์ ดับลิว สโตตต์,

The Message of Romans:

God's Good News for the World

(โรม 8:10-11) มนุษย์ยังคงได้รับผลกระทบจากบาปของอาดัมและจากบาปของเราในอดีต ดังนั้น ความปรารถนาของร่างกายอาจมุ่งไปผิดทิศทางได้ เราไม่อาจไว้วางใจความปรารถนาต่าง ๆ ของร่างกายให้ชี้ทางเราไป แต่ฤทธิ์อำนาจเดียวกันที่ซบพระเยซูกลับสู่ชีวิตทำงานอยู่ในเรา และให้ชีวิตแก่เรา เพื่อให้ร่างกายของเราถูกนำเข้าสู่การเชื่อฟังพระเจ้า ความอ่อนแอของร่างกายไม่อาจเป็นข้ออ้างสำหรับทำบาป เพราะฤทธิ์อำนาจของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า

“ความอยากที่ดีซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมก็สนับสนุนสุขภาพและเป็นประโยชน์ ความอยากเดียวกันซึ่งทำให้คนตกเป็นทาสและควบคุมชีวิตก็นำพันธนาการและบาปมา”
- วิลเบอร์ เดย์ตัน

(โรม 8:12-13) การทำตามเนื้อหนังนำไปสู่ความตายฝ่ายวิญญาณ โดยพระวิญญาณ เราประหารการกระทำชั่วร้ายต่าง ๆ ของร่างกาย หยุดการกระทำเหล่านั้น มีเพียงคนที่ทำแบบนั้นที่เป็นคนที่มีชีวิตอยู่ คือคนที่หนีพ้นจากการพิพากษาของพระเจ้า นี่ไม่มีแนวคิดที่ว่า คนได้รับการยกโทษและเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าในขณะที่เลือกที่จะทำบาปทำต่อไป

ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าสำหรับคริสเตียน

บางคนกล่าวว่าธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าไม่สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตคริสเตียน พวกเขา กล่าวว่า “พระเจ้าไม่ห่วงใยเกี่ยวกับการงานของคุณ” และ “เวลาที่คุณไปสวรรค์ การงานต่าง ๆ ของคุณก็ไม่ควรค่าอะไรเลย” ในความคิดของพวกเขา พระคุณแทนที่การเชื่อฟัง แต่เปาโลกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างธรรมเนียมปฏิบัติด้วยความเชื่อหรือ? เปล่าเลย เรายังชูธรรมเนียมปฏิบัติขึ้นอีก” (โรม 3:31) ถ้าเราสอนเรื่องข่าวประเสริฐที่ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติไร้ประโยชน์ นั่นไม่ใช่ข่าวประเสริฐที่เปาโล

ธรรมเนียมปฏิบัติที่เปาโลพูดถึงไม่ได้เป็นเพียงแต่ชุดของธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเจ้าประทานให้แก่คนอิสราเอลผ่านโมเสส ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเป็นการนำน้ำพระทัยของพระเจ้าไปใช้ในเวลาที่เจาะจง รายละเอียดหลายอย่างของธรรมเนียมปฏิบัติใช้ไม่ได้กับทุกสถานที่และทุกเวลาในลักษณะเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพิธีต่าง ๆ

และธรรมเนียมปฏิบัติที่ประทานให้แก่คนอิสราเอลในฐานะชนชาติ แต่หลักการหรือความจริงอันเป็นนิรันดร์แห่งธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสยังคงใช้ได้ เพราะว่าพระลักษณะของพระเจ้านั้นไม่เปลี่ยนแปลง

โดยทั่วไปแล้ว ธรรมเนียมปฏิบัติของเราคือสิ่งที่พระองค์เรียกร้องจากมนุษย์ ธรรมเนียมปฏิบัติบริสุทธิ์ ยุติธรรม และดีงาม (โรม 7:12) เพราะว่าธรรมเนียมปฏิบัติมาจากธรรมชาติของพระเจ้า ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นฝ่ายวิญญาณ (โรม 7:14)

คนที่ดำเนินตามพระวิญญาณแทนเนื้อหนังก็ทำให้ความชอบธรรมของธรรมเนียมปฏิบัติสำเร็จ (โรม 8:4) เพราะว่าเขาดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังพระเจ้า

พระคัมภีร์ให้ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า

1. การเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติควรเป็นการแสดงให้เห็นถึงความรักโดยสมบูรณ์ในจิตใจ (มัทธิว 22:37-40)
2. วัตถุประสงค์ของธรรมเนียมปฏิบัติอันเจาะจงของพระเจ้า คือแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นของความรักที่ออกมาจากจิตใจที่สะอาด จิตสำนึกที่ดี และความเชื่อที่จริงใจ (1 ทิโมธี 1:5) คนจะบรรลुข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของพระเจ้าให้สำเร็จได้ด้วยแรงจูงใจแห่งความรักเท่านั้น ดังนั้นการไม่เชื่อฟังจึงแสดงให้เห็นถึงการขาดความรัก
3. คนที่มีความรักเช่นนี้จะกระทำธรรมเนียมปฏิบัติทั้งสิ้นให้สำเร็จ นั่นคือ เขาจะตอบสนองสิ่งที่พระเจ้าเรียกร้องจากมนุษย์โดยสมบูรณ์ (โรม 13:8-10) ดังนั้นการมีความรักที่สมบูรณ์คือการเชื่อฟังโดยสมบูรณ์
4. ความรักแสดงออกเป็นการเชื่อฟัง (1 ยอห์น 5:2-3) ความรักไม่ใช่เพียงความรู้สึกหรือความซื่อสัตย์ที่ปฏิบัติตามต่อพระเจ้าเท่านั้น ความรักไม่แทนที่การเชื่อฟังแต่กระตุ้นการเชื่อฟัง
5. พระเยซูไม่ได้เสด็จมาเพื่อลบล้างธรรมเนียมปฏิบัติ พระองค์ตรัสว่าถ้าหากคนสอนคนอื่นละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ เขาจะเป็นคนเล็กน้อยที่สุดในแผ่นดินสวรรค์ (มัทธิว 5:17-20)

ความเข้าใจที่เหมาะสมเกี่ยวกับธรรมบัญญัติเป็นสิ่งจำเป็นต่อชาวประเสริฐ เพราะคนถูกลงโทษชั่วนิรันดร์เนื่องจากละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า คนไม่อาจกลับใจใหม่ถ้าหากเขาไม่เห็นด้วยเกี่ยวกับบาปและธรรมบัญญัติกับพระเจ้า บางคนตระหนักว่าคนบาปสมควรไปนรกเพราะละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า กระนั้นพวกเขาก็มีความคิดแปลก ๆ ว่าพระเจ้าไม่สนพระทัยธรรมบัญญัติหลังจากที่คนเป็นผู้เชื่อแล้ว ธรรมบัญญัติไม่ใช่พื้นฐานแห่งการเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ธรรมบัญญัติชี้แนะชีวิตของคริสเตียนโดยให้เห็นว่าพระเจ้าประสงค์ให้เราใช้ชีวิตอย่างไร

► สำหรับผู้เชื่อ ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าผู้รักเรากับธรรมบัญญัติของพระเจ้าคืออะไร?

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 4 ตอนที่ 3

บทนำสู่พระธรรมโรม 8:14-27

พระธรรมโรม 8:14 เชื่อมโยงกับพระคัมภีร์ข้อก่อนหน้ากับสาระสำคัญของ การรับรองถึงความรอดในพระคัมภีร์ข้อถัดไป อุตลักษณ์ของบุตรของพระเจ้าคือพวกเขาทำตามพระวิญญาณและดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะ แทนที่จะทำตามเนื้อหนังและดำเนินชีวิตในบาป

พระธรรม 8:14-27 เป็นข้อความที่อาจใช้ชื่อว่า “ความช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในโลกที่ลุ่มลงในบาป”

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 8:14-27 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 8:14) ลักษณะของบุตรของพระเจ้าคือเขาทำตามพระวิญญาณและดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะแทนที่จะทำตามเนื้อหนังและดำเนินชีวิตในบาป

โรม 8:14-17 อธิบายถึงความมั่นใจในความรอดส่วนบุคคลซึ่งประทานโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

(โรม 8:15) ในฐานะผู้เชื่อ เราไม่ควรกลับไปอยู่ใต้ความกลัวต่อธรรมเนียมปฏิบัติอีก เราดำเนินชีวิตด้วยความมั่นใจในความรอดโดยพระคุณแล้ว เราถูกรับไว้เป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว การเชื่อฟังของคริสเตียนไม่ได้เป็นการกลับมาอยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติในฐานะเครื่องมือสำหรับความรอด แต่อยู่ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า

มีเพียงคริสเตียนจำนวนเล็กน้อยในปัจจุบันที่ยอมรับพระราชกิจในการนับว่าเป็นคนชอบธรรมของพระคริสต์ในชีวิตของตน คนจำนวนมากเข้าใจเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และเข้าใจเล็กน้อยเกี่ยวกับขนาดและความผิดของบาปของตน พวกเขาจึงเห็นความจำเป็นของการนับเป็นคนชอบธรรมแต่เพียงเล็กน้อย ถึงแม้ว่าลึกลงไปแล้ว ชีวิตของพวกเขาไม่มั่นคงและซับซ้อนด้วยความคิดก็ตาม คนอื่น ๆ มีพันธสัญญาตามทฤษฎีกับหลักคำสอนนี้ แต่ดำรงอยู่ไปแบบวันต่อวัน พวกเขาพึ่งพาการชำระให้บริสุทธิ์แทนการนับเป็นคนชอบธรรมตามแบบออคัสติน ซึ่งเอาความมั่นใจในการเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าเชื่อมโยงกับความจริงใจ ประสบการณ์กลับใจมาเชื่อในอดีต การทำศาสนกิจเมื่อเร็ว ๆ นี้หรือความถี่ที่เกี่ยวข้องกับจิตสำนึกของพวกเขา หรือการไม่เชื่อฟังอย่างตั้งใจของพวกเขาที่เกิดขึ้นไม่บ่อยนัก มีเพียงไม่กี่คนที่รู้มากพอจะเริ่มตั้งแต่ละวันด้วยการยื่นหยัดโดยสมบูรณ์บนพื้นฐานของลูเธอร์ นั่นคือ เขาถูกยอมรับแล้ว เมื่อมองไปที่ความเชื่อและกล่าวอ้างสิทธิถึงความชอบธรรมของพระคริสต์ว่าเป็นพื้นฐานเดียวสำหรับการเป็นที่ยอมรับแล้วพักอยู่ในการไว้วางใจซึ่งจะเพิ่มพูนการชำระให้บริสุทธิ์เมื่อความเชื่อตื่นตัวในความรักและความขอบคุณ⁶¹

(โรม 8:16) พระคัมภีร์ข้อนี้อธิบายถึงสิ่งที่ผู้เชื่อกลุ่มอิวเจนเจลิสติกเรียกว่า “พยานแห่งพระวิญญาณ” พระวิญญาณของพระเจ้ายืนยันแก่เราว่า เราอยู่ในความสัมพันธ์อันรักใคร่เชื่อฟังกับพระเจ้า และเป็นพยานแก่เราว่าเราได้รับความรอด วิญญาณของเราสำนึกถึงความเป็นจริงนั้น การเห็นพ้องกันระหว่างพระวิญญาณของพระเจ้ายับกับวิญญาณของเรา เป็นพื้นฐานของความมั่นใจ เพื่อเราจะไม่ดำเนินชีวิตด้วยความไม่แน่ใจหรือสงสัยว่าเราเป็นผู้เชื่อแท้หรือเปล่า

⁶¹ ริชาร์ด เลิฟเลซ, *The Dynamics of Spiritual Life*, (ดาวเนอร์สโกรฟ, อิลลินอยส์: อินเทอร์เน็ตเพรส1979) 101

ศาสนาและลัทธิต่าง ๆ ที่ไม่ได้สอนถึงความมั่นใจในความรอดก็เก็บกับคนในศาสนาหรือลัทธิให้อยู่ในความกลัว ผู้คนกลัวว่าพวกเขาไม่ได้ทำดีมากพอที่จะรอดได้ ชาวประเสริฐผู้นำการปลดปล่อยจากความกลัว เพราะเรารู้ว่าเราได้รับการยกโทษแล้ว การเชื่อฟังของเราตั้งอยู่บนพื้นฐานของการทำตามพระวิญญาณ เพื่อให้พระเจ้าผู้ยอมรับเราแล้วพอพระทัย มากกว่าจะรักษาข้อกำหนดต่าง ๆ ในฐานะที่เป็นวิธีการ เพื่อให้ได้รับการยอมรับ

เรารู้ว่าเราได้รับความรอดเพราะเรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในความสัมพันธ์ที่เป็นการเชื่อฟังพระเจ้าและมีพระวิญญาณเป็นพยานที่แท้จริง (ดูที่ 1 ยอห์น 2:3, 29; 1 ยอห์น 3:14, 18-21, 24 เป็นพระคัมภีร์พื้นฐานสำหรับความมั่นใจในความรอด)⁶²

► เขาจะให้คำแนะนำแก่คนที่ไม่แน่ใจว่าจะได้รับความรอดว่าจะไร?

(โรม 8:17-18) เราจะได้รับพระสิริและแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดกร่วมกับพระคริสต์ พระสิริของพระองค์จะปรากฏในตัวเราโดยสิ่งยิ่งใหญ่ต่าง ๆ ที่พระองค์กระทำภายในเรา เพื่อเปลี่ยนแปลงธรรมชาติของเราให้เป็นไปตามแผนการของพระองค์ เราจะได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก ซึ่งหมายถึงชีวิตของพระเจ้า เราจะปกครองร่วมกับพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม เรายัง

ไม่ได้รับมรดกทุกอย่างของเราในตอนนี้อยู่ พระสิริที่กล่าวไว้ในที่นี้เป็นเรื่องของอนาคต การทนทุกข์เป็นเรื่อง

ถนนโรมัน

คนโรมันสร้างถนนหลายสายให้เป็นเส้นทางหลักไปยังประเทศต่าง ๆ ที่ตนปกครอง แบบก่อสร้างทำให้ถนนเรียบและคงอยู่ยาวนาน ถนนเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายซึ่งมีกรุงโรมเป็นศูนย์กลาง ทำให้เกิดคำกล่าวที่ว่า “ถนนทุกสายมุ่งสู่กรุงโรม”

⁶² ภาพ: “ถนนโรมันสู่ประตูโค้ง” ถ่ายภาพโดยสตีเวน แคมรอนเมื่อวันที่ 5 มกราคม 2010 จาก

<https://www.flickr.com/photos/97719890@N00/4249691365>, ได้รับใบอนุญาตภายใต้ CC BY 2.0, ลดความละเอียดจากภาพต้นฉบับ

ปัจจุบัน ส่วนการปกครองจะเกิดขึ้นภายหลัง แต่สง่าราศีที่จะได้รับในอนาคตก็ยิ่งใหญ่มาก จนความทุกข์ลำบากในปัจจุบันไม่อาจเทียบได้เลย

โรม 8:19-25 อธิบายถึงการอดทนโดยความเชื่อขณะที่รอคอยให้พระเจ้าฟื้นฟูการทรงสร้างของพระองค์โดยสมบรูณ์

(โรม 8:19) ทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นกำลังรอคอยเวลาที่พระเจ้าจะประทานพระสิริให้แก่บุตรของพระองค์โดยสมบรูณ์ อัครทูตยอห์น

กล่าวว่า เรายังไม่เห็นรูปลักษณะของเราในสวรรค์ (1 ยอห์น 3:2)

(โรม 8:20-21) ทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นกำลังทนทุกข์จากผลลัพท์แห่งบาป พระเจ้าอนุญาตให้คำแช่งสาปยังคงอยู่โดยหวังว่า คนบาปจะกลับใจใหม่เมื่อเห็นผลลัพท์แห่งบาป สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นต่าง ๆ จะถูกฟื้นฟูในที่สุด และทำให้แผนการสุดท้ายของพระเจ้าสำเร็จ นี่ไม่ได้รวมถึงคนที่สุดท้ายแล้วจะปฏิเสธน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยปฏิเสธที่จะกลับใจใหม่

(โรม 8:22) คำแช่งสาปของบาปส่งผลกระทบต่อการทำงานทั้งหมด (ปฐมกาล 3:17-19) การงานทำได้ยากขึ้น แผ่นดินไม่ตอบสนองต่อมนุษย์อย่างที่เคยตอบสนองก่อนล้มลงในบาป ความเจ็บป่วย การชราภาพ และความตายมาสู่สิ่งมีชีวิตทั้งหมด

(โรม 8:23) แม้ว่าผู้เชื่อยังคงทนทุกข์ฝ่ายกายจากผลลัพท์แห่งบาป เพราะว่าร่างกายของพวกเขายังไม่ได้รับการฟื้นฟูสู่สภาวะก่อนล้มลงในบาป แต่เราก็มีพระวิญญูณบริสุทธิในฐานะที่เป็นส่วนแรก เป็นตัวอย่าง และเป็นหลักฐานถึงการฟื้นฟูสุดท้ายของพระเจ้า การฟื้นฟูอันสมบรูณ์สุดท้ายของพระเจ้าคือความรอดสุดท้าย เราอาจกล่าวได้ว่า เราได้รับความรอดแล้วและยังคงรอคอยความรอดสุดท้ายอยู่

► บางสิ่งที่เรามองว่าเป็นเครื่องหมายว่าการทรงสร้างตกอยู่ใต้คำแช่งสาปของบาปคืออะไรบ้าง?

แผนการของซาตานที่มีต่อคนบาปคือให้สิ่งที่ดีที่สุดที่มันให้ได้ก่อน จากนั้น ก็ให้สิ่งเลวร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยล่อพวกเขาด้วยคำสัญญาที่มันทำไม่ได้แล้วจบลงที่นรก พระเจ้าประทานตัวอย่างของสวรรค์ให้แก่เราตอนนี้ และสงวนสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเราไว้ภายหลัง

(โรม 8:24-25) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้ประเด็นว่า เรากำลังรอคอยสำหรับสิ่งต่าง ๆ ที่เรายังไม่ได้เห็นหรือยังไม่ได้รับมาก่อน

การเป็นขึ้นจากความตายในฝ่ายร่างกายเป็นหลักคำสอนที่สำคัญมากของคริสเตียน และการปฏิเสธถึงเรื่องนี้นำไปสู่การดำเนินชีวิตที่เต็มไปด้วยบาป บางคนในคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์ปฏิเสธการเป็นขึ้นจากความตาย สิ่งนี้ส่งผลลัพธ์ที่ต่างกันในสองลักษณะ

1. การหยุดยั้งความปรารถนาทางกายอย่างสุดโต่งราวกับว่าสิ่งเหล่านั้นชั่วร้าย
2. การปล่อยตัวไปกับความปรารถนาทางกายด้วยความประมาทราวกับสิ่งเหล่านั้นไม่เป็นอันตราย

บางคนคิดว่า ถ้าหากร่างกายจะถูกละทิ้งราวกับเป็นสิ่งไร้ค่าและชั่วร้ายแล้ว ดังนั้น ความปรารถนาทางกายต่าง ๆ จึงเป็นบาป จากการให้เหตุผลเช่นนี้ พวกเขาแนะนำการถือพรหมจรรย์ ในขณะที่บางคนตัดสินใจว่า เนื่องจากร่างกายจะถูกละทิ้ง พวกเขาจึงปล่อยตัวให้กับความปรารถนาอันชั่วร้ายต่าง ๆ ตอนนี้ได้ ความสุดโต่งทั้งสองนั้นไม่ได้เป็นของคริสเตียน การนอกรีตเหล่านี้และอื่น ๆ เกิดขึ้นเมื่อคนปฏิเสธการที่ร่างกายจะเป็นขึ้นจากความตาย

โรม 8:26-27 อธิบายถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคำอธิษฐานของผู้เชื่อ

(โรม 8:26-27) สภาพวะลุ่มลงในบาปของเราส่งผลกระทบต่อความรู้สึกฝ่ายจิตใจและฝ่ายวิญญาณของเรา เราจึงไม่อาจเข้าใจได้โดยสมบูรณ์ถึงความเป็นจริงต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณ ไม่อาจเข้าใจได้โดยสมบูรณ์ถึงสิ่งที่พระเจ้าประสงค์ให้เราทำในโลกนี้ เวลาที่เราอธิษฐาน พระวิญญาณบริสุทธิ์ชัดเจนความอ่อนแอของเรา

โดยอธิษฐานกับเราด้วยคำพูดต่าง ๆ ที่เราไม่อาจกล่าวได้ พระองค์รู้ว่าต้องอธิษฐานตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างไร

พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้ไม่ได้กล่าวเป็นนัยถึงการอธิษฐานด้วยภาษาที่ไม่เป็นที่รู้จัก คำกล่าวนี้คือการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กล่าวคำอธิษฐานแทนเราเพราะว่าเราไม่สามารถกล่าวคำอธิษฐานนั้น พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่าเราอธิษฐานด้วยลักษณะที่ไม่อาจเข้าใจได้

บทนำสู่ โรม 8:28-39

พระคัมภีร์ตอนนี้อธิบายว่า ผู้เชื่ออยู่ในแผนการของพระเจ้า และพระองค์มุ่งหมายจะประทานพระคุณแก่พวกเขา เพื่อให้สำเร็จในการเดินทางชีวิตคริสเตียนและได้รับการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่พระฉายาของพระคริสต์ ไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ในโลกที่แยกเราออกจากพระเจ้าได้ ก็เพราะพระคุณและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ยิ่งใหญ่กว่า

พระคัมภีร์ตอนนี้อาจใช้ชื่อว่า “ความมั่นคงฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ”

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านโรม 8:28-39 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 8:28) วลี “เหตุการณ์ทุกอย่าง” รวมถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เราทนทุกข์ นี้ไม่ได้หมายความว่า พระเจ้าบัญชาทุกสิ่งให้เกิดขึ้นรวมถึงความบาป แต่หมายความว่า พระเจ้านำผลลัพธ์ต่าง ๆ ที่ดีออกมาจากทุกสิ่งเพื่อเห็นแก่ผู้เชื่อ ในโรม 8:37 หลังจากที่ระบุรายชื่อการทนทุกข์ประเภทต่าง ๆ เปาโลกล่าวว่า ในบรรดาสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทั้งหมด เราเป็นยิ่งกว่าผู้มีชัย พระเจ้าใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อวัตถุประสงค์ของพระองค์ และพัฒนาเราผ่านสิ่งเหล่านี้

พระเจ้าไม่ได้บัญชาทุกสิ่งที่เกิดขึ้น พระองค์อนุญาตให้เสรีภาพในการเลือกทำงาน อนุญาตให้ความเสี่ยงต่าง ๆ เกิดขึ้น แต่ขึ้นอยู่กับโอกาส พระองค์ยินยอมแม้กระทั่งบาป กระนั้นเพื่อผู้เชื่อ พระเจ้านำผลลัพธ์ต่าง ๆ ที่ดีออกมาจากเหตุการณ์ทั้งหมด - แม้กระทั่งจากบาปของคนอื่นที่กระทำโดยเจตนาอันชั่วร้าย

(โรม 8:29) เราารู้ว่า ไม่ใช่ทุกคนในโลกนี้จะได้รับความรอด ดังนั้น คนที่พระองค์รู้จักล่วงหน้า คือคนที่พระองค์รู้ถึงบางสิ่งที่จะเจอ เราได้จากบริบทของพระธรรมโรมว่า พระเจ้าเลือกสรรผู้ที่เชื่อ พระองค์รู้ว่าใครจะตอบสนองต่อข้อเสนองานของพระองค์อันเกี่ยวกับแห่งความรอดด้วยความเชื่อ (ดูเพิ่มเติมที่ โรม 11:2 และ ข้อคิดเห็น) เป็นสิ่งสำคัญที่การรู้ล่วงหน้าของพระองค์มาก่อนการกำหนดล่วงหน้าในลำดับนี้ พระเจ้าวางแผนที่จะช่วยผู้เชื่อให้รอด (ดูที่ สดุดี 1:6, 1 โครินธ์ 8:3, กาลาเทีย 4:9, และ 2 ทิโมธี 2:19 สำหรับ ตัวอย่างถึง “การรู้” ของพระเจ้า)

พระองค์วางแผนให้พวกเขาเป็นเหมือนกับพระคริสต์ การเป็นเหมือนกับพระองค์หมายความว่าเราจะถูกสร้างให้มีอุปนิสัยเหมือนกับพระคริสต์

(โรม 8:30) พระราชกิจของพระเจ้านำเราไปตลอดทางจนพบกับรอดชั่ววันรันดร์ สิ่งที่ทำเป็นจากเรามีเพียงความเต็มใจเท่านั้น

(โรม 8:31-32) ไม่มีสถานการณ์แวดล้อมใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเจ้า พระองค์ได้ให้เครื่องบูชาสูงสุดแล้ว ดังนั้น พระองค์จึงจะให้ทุกสิ่งที่ทำเป็นแก่เราเพื่อชัยชนะของเรา

(โรม 8:33) ไม่มีใครอาจนับเราว่ามีความผิดเนื่องจากบาปต่าง ๆ ได้ เพราะว่าการนับว่าเป็นคนชอบธรรมที่พระเจ้าจัดเตรียมได้ลบล้างบาปเหล่านั้นไปหมดแล้ว

(โรม 8:35-39) นี่เป็นข้อความที่ให้ความหวังอันยิ่งใหญ่และปลอบประโลมคนที่ติดตามพระเยซู ไม่มีสิ่งใดอาจแยกเราออกจากพระเจ้าได้ เปาโลกำลังกล่าวว่า เราได้รับการปกป้องฝ่ายวิญญาณจากทุกสิ่งที่เรา

ประสบในโลกนี้ ความมั่นคงของผู้เชื่อคือพระสัญญาที่ว่า พระเจ้าไม่เคยล้มเหลวในการจัดเตรียมกำลังให้แก่เขาเพื่อจะบากบั่นในความเชื่อได้ และไม่มีอำนาจอื่นใดนำเขาไปจากพระองค์ได้

► คุณจะอธิบายวิธีที่พระเจ้าช่วยให้ผู้เชื่อเผชิญหน้ากับสถานการณ์แวดล้อมทั้งหมดด้วยความเชื่อได้อย่างไร?

คำถามทบทวนบทที่ 8

- (1) เป็นไปไม่ได้ที่ธรรมชาติจะเป็นเครื่องมือสำหรับความรอดเพราะอะไร?
- (2) ผู้เชื่อไม่ได้อยู่ในเนื้อหนังอีกต่อไปแล้วมีความหมายว่าอะไร?
- (3) ธรรมชาติที่พระเจ้าสร้างชีวิตคริสเตียนอย่างไร?
- (4) พยานแห่งพระวิญญาณคืออะไร?
- (5) ความรอดสุดท้ายคืออะไร?
- (6) จะเกิดปัญหาอะไรขึ้นหากเราปฏิเสธเรื่องการที่ร่างกายจะเป็นขึ้นมาจากความตาย?
- (7) ความมั่นคงของผู้เชื่อคืออะไร?

งานมอบหมายบทที่ 8

จงเขียนอธิบายหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับความยากลำบากต่าง ๆ ของการดำเนินชีวิตในฐานะคริสเตียนในโลกที่ล้มลงในบาป และอธิบายถึงสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กระทำเพื่อคริสเตียน

บทที่ 9

การเลือกสรรของพระเจ้า

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรมส่วนที่ 5

จดหมายถึงชาวโรมันอธิบายว่า คนมาสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าเพื่อรับความรอดและพระพรได้อย่างไร ความสัมพันธ์กับพระเจ้าตั้งอยู่บนพื้นฐานของพระคุณซึ่งรับโดยความเชื่อ ชาวสาร์นีก่อให้เกิดหลายคำถามเกี่ยวกับคนอิสราเอล เกิดอะไรขึ้นกับความสัมพันธ์พิเศษระหว่างพระเจ้ากับคนอิสราเอล? คนยิวรับความรอดได้หรือไม่? พระเจ้ายังมีแผนการสำหรับคนอิสราเอลไหม? บทเหล่านี้ตอบคำถามคำถามเหล่านั้นดังที่เปาโลอธิบายเนื้อหาแห่งข่าวประเสริฐนี้

ความยุติธรรมของพระเจ้าเกี่ยวกับความยากลำบาก

“มนุษย์เอ๋ย เขาเป็นใครที่จะโต้ตอบกับพระเจ้า?” (โรม 9:20) บางคนใช้พระคัมภีร์ข้อนี้เพื่อบ่งชี้คนที่พยายามทดสอบความยุติธรรมของพระเจ้า พวกเขา กล่าวว่า ความยุติธรรมของพระเจ้าสูงส่งกว่าความยุติธรรมของเรามากจนเราไม่เข้าใจ

มีความยุติธรรมระดับสูงบางอย่างที่ทำให้ดำกลายเป็นขาว และชั่วร้ายกลายเป็นดีหรือไม่? ถ้าผู้พิพากษาที่เป็นมนุษย์ ตัดสินลงโทษทารก ตัดสินความผิดพลาดเหมือนกับตัดสินลงโทษอาชญากรที่จงใจ และลงโทษผู้คนที่ทำในสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถป้องกันได้ เราจะไม่เรียกว่าเขากำลังตัดสินตามระดับความยุติธรรมที่สูงกว่า แต่เรียกว่าเขาว่าไม่ยุติธรรม

“ในการเป็นพระเจ้าแห่งนิรันดร์กาลนั้น พระองค์ต้องประทับอยู่เหนือการกล่าวหาต่อหน้าผู้มารทั้งปวง ทูตสวรรค์ทั้งปวง และมนุษย์ทั้งปวงได้ ต้องไม่มีใครอาจกล่าวหาพระองค์ได้ [อย่างถูกต้อง] ถึงความไม่เป็นธรรม”
อาร์จี เฟลทซ์, *Rudiments of Romans*

ความยุติธรรมของพระเจ้าสูงส่งกว่าแต่ไม่ตรงกันข้ามกับเรา สำนึกเกี่ยวกับความยุติธรรมของเรามาจากพระองค์และตั้งอยู่บนพื้นฐานของมาตรฐานของพระองค์ พระองค์บัญชาเราให้เป็นผู้บริสุทธิ์ในลักษณะเดียวกับที่พระองค์บริสุทธิ์ ถ้าหากบางครั้งดูเหมือนว่าการกระทำของพระองค์ไม่เที่ยงธรรมต่อเรา นั่นก็เพราะว่าเราไม่เห็นข้อเท็จจริงต่าง ๆ ทั้งหมด เพราะว่าคุณค่าของเราชั่วคราวเกินไป ทั้งการรับรู้ของเราบิดเบือนไปโดยความปรารถนาต่าง ๆ ของเรา

พระเจ้าไม่เพียงแต่อ้างพระองค์ว่าเที่ยงธรรม แล้วก็ปฏิเสธที่จะอธิบายถึงวิธีของพระองค์ต่อสิ่งมีชีวิตของพระองค์ พระธรรมโรมเน้นว่าความยุติธรรมของพระเจ้ามองเห็นได้ คนที่ปฏิเสธพระเจ้าไม่มีข้ออ้าง (โรม 1:20) เนื่องจากสิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับพระเจ้า คนบาปรู้ว่าตนเองสมควรได้รับการพิพากษา (โรม 1:32) พระธรรมโรม 2 กล่าวถึงการไม่ลำเอียงและความสม่ำเสมอคงเส้นคงวาของการพิพากษาของพระเจ้า พระราชกิจแห่งการลงบาปก็เพื่อว่าพระเจ้าจะสามารถเที่ยงธรรมได้ แม้ว่าพระองค์จะทำให้คนบาปเป็นคนชอบธรรมก็ตาม (โรม 3:26)

ที่ชัดเจนว่าพระเจ้าประสงค์ให้เราเห็นว่าพระองค์เที่ยงธรรม ด้วยเหตุผลนี้ พระเจ้าจึงอธิบายถึงแผนการต่าง ๆ แห่งความรอด โดยอธิบายว่าเพราะอะไรแผนการเหล่านั้นจึงเที่ยงธรรม เราไม่อาจนัยสการพระเจ้าได้อย่างแท้จริงได้เลย ถ้าหากเรามองว่าพระองค์ไม่เที่ยงธรรม ถ้าหากเราไม่เชื่อว่าพระองค์เที่ยงธรรม ความเชื่อฟังของเรามีต่อพระองค์ก็จะเป็นเหมือนกับการเชื่อฟังต่อทรราชย์หรือการเชื่อฟังต่อขโมย

ดังนั้น พระเจ้าอนุญาตพระองค์เองให้ถูกทดลอง แม้กระทั่งพาพระองค์เองไปถึงที่นั่น (โรม 3:4) พระองค์มันพระทัยว่า การกระทำต่าง ๆ ของพระองค์สอดคล้องกับความยุติธรรมที่แท้จริง การทดลองการกระทำต่าง ๆ ของพระเจ้าอย่างซื่อตรง จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ชอบธรรมและคนบาปมีความผิด

► เพราะอะไรจึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องเข้าใจถึงความยุติธรรมแห่งการกระทำของพระเจ้า? เรารู้ได้อย่างไรว่าพระเจ้าประสงค์ให้เราเข้าใจถึงความยุติธรรมของพระองค์?

มุมมองจากพระคัมภีร์ต่ออำนาจอธิปไตยของพระเจ้า

- พระเจ้าเลือกที่จะอนุญาตให้คนตัดสินใจเลือกโดยมีผลลัพธ์ที่ตามมา
- พระเจ้าตอบสนองต่อการตัดสินใจต่าง ๆ ที่คนเลือก (โรม 1:24, 26, 28)
- พระเจ้ามีฤทธิ์เดชและสติปัญญามากพอจะบรรลุแผนการสุดท้ายของพระองค์ได้ ไม่ว่าทุกคนจะทำได้ก็ตาม

บ้อมปราการโรมัน

บ้อมนี้ตั้งอยู่ที่กรุงโรมมาตั้งแต่สมัยโบราณ

ทุกคนตัดสินใจที่จะยอมรับหรือไม่ยอมรับข่าวประเสริฐ และตัดสินใจที่จะรับความรอดหรือปฏิเสธความรอดบนพื้นฐานนั้น พระเจ้าเสนอความรอดให้ พระองค์กระทำให้คนตระหนักได้ถึงความผิดของตนเอง ประทานความปรารถนาพระคุณให้แก่พวกเขา และประทานความสามารถที่จะเชื่อให้แก่พวกเขา พระองค์ส่งผู้ส่งสารมาโน้มน้าวชักชวนให้ผู้ไม่เชื่อสำนึกผิด แต่ทุกคนต้องตัดสินใจเกี่ยวกับความรอดด้วยตัวเอง⁶³

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วที่ 5 ตอนที่ 1

ประเด็นหลักของบทที่ 9

พระเจ้าเลือกวิธีแห่งความรอด และไม่มีใครได้รับความรอดด้วยวิธีอื่นได้

⁶³ ภาพ: “ด้านหน้าปอร์ต้า ซาน เปาโล”, โดยจอร์จเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2005, จาก https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Porta_San_Paolo_front.JPG, โดเมนสาธารณะ

บทสรุปของบทที่ 9

บทนี้มักถูกแปลความหมายว่า พระเจ้าเลือกผู้ที่ได้รับความรอดและผู้ที่จะลงโทษบนพื้นฐานที่เราไม่อาจรู้ได้ อันที่จริงแล้ว ประเด็นคือพระเจ้าเลือกวิธีแห่งความรอด และไม่มีใครอาจได้โดยวิธีอื่น อำนาจอธิปไตยของพระองค์ไม่ได้ถูกแสดงให้เห็นจากการเลือกบางคนและปฏิเสธบางคนด้วยไม่มีเกณฑ์กำหนดใด ๆ อำนาจอธิปไตยของพระองค์ถูกแสดงให้เห็นโดยการกำหนดเกณฑ์กำหนดของพระองค์ - แบบของวิธีแห่งความรอด

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านโรม 9:1-5 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละเอียด

(โรม 9:1-3) เปาโลแสดงออกถึงความเศร้าโศกอันเจ็บปวดรวดร้าวต่อคนอิสราเอลเพราะว่าพวกเขาหลงหายฝ่ายวิญญาณ เขากล่าวถึงว่าเขาเป็นพี่น้องของพวกเขา เปาโลเป็นเลิศด้านศาสนาของคนยิว เขาเคารพนักวิชาการของพวกเขา เขารู้สึกเศร้าโศกที่ตระหนักว่าครูและผู้นำส่วนใหญ่กับคนที่เขารับใช้ส่วนใหญ่ปฏิเสธพระเยซู

(โรม 9:4-5) คนอิสราเอลเป็นชนชาติที่มีสิทธิพิเศษฝ่ายวิญญาณอันใหญ่หลวง

- พวกเขาเป็นพวกแรกที่มีพระเจ้าในฐานะพระบิดา
- พวกเขาเป็นพวกแรกที่เห็นพระสิริของพระเจ้าซึ่งได้รับการเปิดเผย
- พวกเขามี
 - พันธสัญญาในฐานะเงื่อนไขแห่งพระพรของพระองค์
 - ธรรมเนียมปฏิบัติ
 - รูปแบบการนมัสการ
 - พระสัญญาแห่งความรอดสุดท้าย
- บรรดาบิดาจารย์เป็นคนยิว
- พระเยซูบังเกิดเป็นคนยิว

ก่อนหน้านี้เปาโลกล่าวใน โรม 3:1-2 ว่าคนยิวมีข้อได้เปรียบอันใหญ่หลวงต่าง ๆ

ลัทธิยูดา ต้นกำเนิดของศาสนาคริสต์

อาจกล่าวได้ว่าลัทธิยูดาเป็นต้นกำเนิดของศาสนาคริสต์ แม้กระทั่งปัจจุบัน ลัทธิยูดามีความคล้ายคลึงกับศาสนาคริสต์มากกว่าศาสนาอื่น ๆ ลัทธิยูดาไม่ได้กลายเป็นศาสนาเทียมเท็จจนกระทั่งปฏิเสธรูปพระคริสต์ ความเชื่อมโยงบางอย่างระหว่างศาสนาคริสต์กับลัทธิยูดามีดังต่อไปนี้

1. คริสเตียนกับผู้ติดตามลัทธิยูดานมัสการพระเจ้าองค์เดียวกันและได้รับการเปิดเผยอันชัดเจนจากพระเจ้า
2. ลัทธิยูดาให้พื้นฐานทางศาสนาศาสตร์และปรัชญาแก่ศาสนาคริสต์ คนอิสราเอลเป็นคนที่นับถือพระเจ้าองค์เดียวและเชื่อในพระเจ้าผู้เป็นนิรันดร์ ดำรงอยู่ด้วยพระองค์เอง และบริสุทธิ พระเจ้าสร้างทุกสิ่งที่ดี แต่ความชั่วร้ายและการทนทุกข์เข้ามาเนื่องจากบาป มนุษย์เป็นการทรงสร้างพิเศษตามพระฉายาของพระเจ้า มีจุดหมายปลายทางอันรุ่งโรจน์หลังจากที่ได้รับการไถ่ เรายอมรับความจริงเหล่านี้ แต่ความจริงเหล่านี้แตกต่างจากศาสนาต่าง ๆ ซึ่งอยู่รอบ ๆ คนอิสราเอลโบราณ ความจริงเหล่านี้เปิดเผยครั้งแรกต่ออิสราเอล
3. คริสเตียนกับผู้ติดตามลัทธิยูดายอมรับพันธสัญญาเดิมว่าเป็นพระคัมภีร์ แต่ผู้ติดตามลัทธิยูดาไม่ยอมรับพันธสัญญาใหม่
4. พระเยซูผู้ก่อตั้งศาสนาคริสต์เป็นคนยิวและรับรองศาสนาของประชากรของพระองค์ พระองค์แถลงถึงสิ่งสำคัญอันดับแรกต่าง ๆ ที่แท้จริงของศาสนา และประณามความบิดเบือนต่าง ๆ ของพวกฟาริสี พระองค์ไม่ได้กล่าวอ้างสิทธิว่าจะเริ่มต้นศาสนาใหม่ แต่จะทำศาสนาเดิมให้สำเร็จ
5. หัวใจของลัทธิยูดาคือความหวังในพระเมสสิยาห์ คริสเตียนพวกแรกเป็นคนยิวที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ของคนยิว

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 5 ตอนที่ 1

- ▶ ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 9:6-16 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 9:6-9) บางคนในพวกเขาได้รับความรอดแล้ว พระวอนะของพระเจ้ามีอิทธิพล ประชากรของพระเจ้าไม่ได้เป็นเพียงทายาททางสายโลหิตของอับราฮัม พวกเขาเป็นคนที่ได้รับความรอดโดยเชื่อพระสัญญาของพระเจ้า

จากเวลาที่พระเจ้าเลือกอับราฮัม ความรอดก็ถูกวางแผนเอาไว้แบบนี้แล้ว แผนการความรอดของพระเจ้าซึ่งต้องดำเนินต่อเนื่องผ่านทางอิสอัคนั้น เป็นพระราชกิจของพระเจ้าเพื่อตอบสนองต่อความเชื่อ แบบแผนของพระเจ้าสำหรับความรอดคือพระสัญญา จากนั้นเป็นความเชื่อ จากนั้นเป็นการอัศจรรย์ การเกิดของอิสอัคเป็นการอัศจรรย์

อิซมาเอลเกิดด้วยวิธีการตามธรรมชาติ และพระเจ้าไม่ใช่เขาสำหรับแผนการแห่งความรอด โดยหลักการเดียวกัน พระเจ้าไม่ยอมรับการงานต่าง ๆ เพื่อความรอด พระเจ้าปฏิเสธคนยิวที่อยากได้รับความรอดโดยการงานต่าง ๆ เช่นเดียวกับที่ปฏิเสธอิซมาเอลว่าไม่ได้เป็นบุตรตามพระสัญญา

- ▶ แล้วกรณีของยาโคบกับเอซาวล่ะ? บางคนคิดว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวก่อนที่พวกเขาเกิดมา พระเจ้าเลือกคนที่พระองค์จะช่วยให้รอด จริง ๆ แล้วข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พูดถึงอะไร?

(โรม 9:10-13) เมื่อพระเจ้าเลือกยาโคบแทนเอซาว พระองค์ไม่ได้กำลังเลือกที่จะช่วยคนไหนให้รอด พระองค์เลือกคนที่พระองค์จะใช้เพื่อทำให้แผนการแห่งความรอดสำเร็จ นี่เป็นสาระสำคัญของบท คือสิทธิของพระเจ้าในการกำหนดเครื่องมือสำหรับความรอด บันทึกชีวิตของเอซาวในพันธสัญญาเดิมแสดงให้เห็นว่าจิตใจของเขาเปลี่ยนไปและอาจได้รับความรอด เขาไม่ได้ถูกปฏิเสธจากความรอด แต่ถูกปฏิเสธที่จะได้เป็นบิดาแห่งชนชาติที่ถูกเลือกและพระเมสสิยาห์ คำว่าถูกซึ่งหมายความว่า “ถูกปฏิเสธเนื่องจากเห็นแก่

คนอื่น” เหมือนกับครั้งที่พระเยซูตรัสว่า เราต้องชั่งบิดามารดาเมื่อเทียบกับความเชื่อสัตย์ที่มีต่อพระองค์ (ลูกกา 14:26)

พระเจ้าไม่ได้เลือกยาโคบเนื่องจากคุณสมบัติต่าง ๆ ของเขา หรือไม่ได้ปฏิเสธเอซาวเนื่องจากข้อตำหนิต่าง ๆ ของเขา แน่แน่นอนว่าพระเจ้ารู้ถึงอนาคตของพวกเขา ประเด็นคือพระเจ้าเลือกตามแผนการของพระองค์

► บางคนกล่าวว่า โรม 9:14-16 พิสูจน์ว่าพระเจ้าเลือกคนที่พระองค์จะช่วยให้รอดด้วยเหตุผลต่าง ๆ ที่เราไม่รู้ พวกเขาบอกว่า การกระทำและการเลือกต่าง ๆ ของเราไม่ได้กำหนดว่าเราจะได้รับความรอดหรือไม่ ได้รับความรอด จริง ๆ แล้วข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กำลังพูดถึงอะไร?

(โรม 9:14-16) พระเจ้าเลือกผู้ที่พระองค์จะแสดงความเมตตา นั่นไม่ได้หมายความว่าพระองค์กระทำโดยไม่ตั้งอยู่บนพื้นฐานใด ๆ หรือกระทำโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานที่เราไม่อาจรู้ได้ พระเจ้าได้แสดงให้เห็นถึงพื้นฐานของความเมตตาของพระองค์ให้คนธรรมละทิ้งทางของเขา และคนชั่วละทิ้งความคิดของเขา ให้เขากลับมายังพระยาห์เวห์ และพระองค์จะทรงเมตตาเขา และมายังพระเจ้าของพวกเขา เพราะพระองค์ทรงมีการอภัยอย่างเหลือล้น“(อิสยาห์ 55:7)

พระองค์บอกแก่เราอย่างชัดเจนว่า เราถูกเลือกให้ได้รับความรอดถ้าหากเราเชื่อ และถูกปฏิเสธถ้าหากเราไม่เชื่อ ดังนั้น จึงไม่ได้เป็นไปตามเจตน์จำนงของคนที่จะตัดสินใจว่า ตัวเขาจะได้รับความรอดอย่างไร ความรอดต้องเป็นไปตามความเมตตาของพระเจ้า ต้องได้รับตามวิธีที่พระเจ้าบัญชา

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 9:17-23 ให้กลุ่มฟัง พระเจ้าสร้างฟาโรห์ให้เป็นคนชั่วร้ายและควบคุมพระองค์เพื่อให้กระทำการชั่วร้ายหรือเปล่า?

(โรม 9:17-18) ฟาโรห์ไม่ได้บังเกิดมาเพื่อจะถูกลงโทษ แต่พระเจ้าวางพระองค์ให้อยู่ในตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจ เพราะว่าพระเจ้ารู้ว่าพระองค์จะทำอะไร คำว่าตั้งขึ้นไม่ได้อ้างถึงการทรงสร้างของพระเจ้า แต่หมายถึงการที่พระเจ้าวางฟาโรห์ให้เป็นผู้ปกครอง พระเจ้าเมตตาต่อบรรดาผู้ที่เชื่อและทำให้ผู้ที่จะไม่เชื่อ

ใจแข็ง ทำให้ใจแข็งไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าเปลี่ยนคนดีให้กลายเป็นคนไม่ดี พระเจ้าประทานความ
แนวแน่ให้แก่ฟาโรห์กระทำสิ่งที่อยากกระทำ

คนที่ใจแข็งถูกมองว่ามีความผิดเนื่องจากสภาวะของพวกเขา ดังนั้น ตามความยุติธรรมแล้ว การเลือกของ
พวกเขาเป็นจริง ก่อนหน้านี้ในโรม 2:4-5 คนต่างชาติถูกลงโทษเนื่องจากจิตใจที่แข็งกระด้าง ซึ่งเชื่อมโยง
กับการตั้งใจปฏิเสธความจริงของพวกเขา (ดูเพิ่มเติมที่ เยเรมีย์ 19:15, เนหะมีย์ 9:25-29, มาระโก 16:14,
และ ฮีบรู 3:7-13 ฟาโรห์จะไม่มีใจแข็งกระด้างหากเขาไม่ได้ปฏิเสธพระเจ้าก่อน

(โรม 9:19) มีบางคนยกข้อคัดค้านที่นี้ “ถ้าหากพระเจ้าควบคุมคนได้อย่างที่ทรงควบคุมฟาโรห์แล้ว ทุกคน
ถูกพิพากษาได้อย่างไรกัน? ไม่มีใครต้านทานพระประสงค์ของพระองค์ได้สำเร็จ” ผู้คัดค้านพูดราวกับว่า
คนควรมีข้ออ้างที่จะต่อต้านพระเจ้า ถ้าหากตัวเขาถูกบังคับให้ทำสิ่งที่พระเจ้าประสงค์ แต่พระเจ้าแยกแยะ
คนที่ตอบสนองพระองค์ด้วยความเต็มใจกับคนที่ไม่เต็มใจได้”⁶⁴

(โรม 9:20-23) พระเจ้าเลือกสรรคนที่ต้องถูกพิพากษาและเลือกคนที่รับพระเมตตาได้ ถึงแม้ว่าสุดท้ายแล้ว
พระองค์จะได้รับพระสิริจากคนทั้งปวงก็ตาม (เพราะพระองค์ได้รับพระสิริเนื่องจากการพิพากษาและจาก
พระเมตตาของพระองค์) พระองค์มีพื้นฐานสำหรับการเลือกสรรและมีสิทธิที่จะเลือก พระเจ้าตั้งเกณฑ์
กำหนดสำหรับการเป็นที่ยอมรับและนั่นเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้

ช่างปั้นหม้อตัดสินใจได้ว่าจะทำอะไรกับดินเหนียว เขาเปลี่ยนดินเหนียวบางส่วนให้เป็นแจกันใส่ดอกไม้
และเปลี่ยนบางส่วนให้เป็นถังขยะได้ ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าก็ตัดสินพระทัยว่า บางคนเหมาะที่จะรับ
การพิพากษาเท่านั้น และบางคนเหมาะที่จะรับความเมตตา คำกริยากรีกไม่ได้เจาะจงใครเป็นคนกระทำ
คำนี้หมายความว่าคนเตรียมตัวรับการพิพากษา นั่นจะสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า พระเจ้าอดทนต่อการ
เป็นกบฏของพวกเขาจนเมื่อเวลาแห่งการพิพากษามาถึง พระเจ้าไม่ได้สร้างพวกเขาขึ้นเพื่อรับการ

⁶⁴ ดูที่หมายเหตุเกี่ยวกับข้อความคล้ายคลึงกันในพระธรรมโรม 3:5-8

พิพากษา หรือกระทำให้พวกเขาเป็นคนบาป การพิพากษาของพวกเขาจะเป็นไปตามการเลือกของพวกเขา ข้อเท็จจริงที่พระเจ้ามีอำนาจอธิปไตยในการเลือกไม่ได้หมายความว่า พระองค์เลือกอย่างขาดการคัดสรร แต่พระองค์เลือกตามมาตรฐานของพระองค์ พระองค์เลือกคนชั่วร้ายให้รับการพิพากษาและเลือกผู้เชื่อให้ได้รับความรอด

คำถาม “เพราะอะไรพระองค์ถึงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นอย่างนี้?” ไม่ได้หมายความว่า “เพราะอะไรพระองค์จึงสร้างข้าพระองค์มาให้ถูกลงโทษ?” แต่หมายความว่า “เพราะอะไรพระองค์จึงตัดสินพระทัยว่า ข้าพระองค์เหมาะสมที่จะได้รับการพิพากษา?” แต่พระเจ้ามีสิทธิที่จะกำหนดและเปิดเผยความยุติธรรมของพระองค์

ตัวอย่างเกี่ยวกับช่างปั้นหม้อมาจากพระธรรมเยเรมีย์ 18:1-18 ข้อพระคัมภีร์หลักคือเยเรมีย์ 18:7-10 พระธรรมเยเรมีย์ 18:8 กล่าวว่า “แต่ถ้าประชาชาตินั้น ซึ่งเราได้ลั่นวาจาไว้ หันเสียจากความชั่วของตน เราก็จะกลับใจจากโทษ ซึ่งเราได้ตั้งใจจะทำแก่ชาตินั้นเสีย”

► เขาจะอธิบายตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับช่างปั้นหม้อกับดินเหนียวได้อย่างไร? พระเจ้าสร้างบางคนสำหรับพระประสงค์ที่จะแสดงถึงพระพิโรธของพระองค์หรือเปล่า? ช่างปั้นหม้อสร้างสิ่งแตกต่างกันจากดินเหนียวมีความหมายว่าอะไร?

การสรุปของเปาโลเอง

บางคนสรุปบทนี้ว่า พระเจ้าสร้างบางคนเพื่อวัตถุประสงค์แห่งการพิพากษา และสร้างบางคนเพื่อวัตถุประสงค์แห่งความเมตตา อย่างไรก็ตาม เปาโลกล่าวถึงประเด็นหลักของเขาเองในการสรุปบทนี้ (9:30-33) เป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องให้ผู้เขียนแสดงประเด็นจากตัวอย่างประกอบของตัวเอง เราต้องไม่ถกเถียงถึงการใช้เรื่องราวของผู้เขียน ซึ่งขัดแย้งกับเรื่องราวที่ตัวเองกล่าว ประเด็นหลักของเปาโลก็คือ พระเจ้าจะพิพากษาคคนบนพื้นฐานว่าเขาเชื่อหรือไม่เชื่อ ในฐานะช่างปั้นหม้อ พระองค์มีสิทธิที่จะกำหนดพื้นฐานของการเป็นที่ยอมรับ

เราชื่นชมยินดีในอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าได้ เพราะว่าพระองค์มีสติปัญญา ประเสริฐ รักใคร่ และเที่ยงธรรมในทุกสิ่งที่พระองค์กระทำเสมอ ถึงแม้ว่าพระองค์มีสิทธิอำนาจโดยสมบูรณ์ พระองค์ไม่ได้ทำอะไรที่ไม่เที่ยงธรรม การกระทำต่าง ๆ ของพระองค์สอดคล้องกับธรรมชาติของพระองค์เสมอ

ประเด็นของบทนี้ไม่ใช่พระเจ้าเลือกใครก็ตามที่พระองค์ประสงค์โดยไม่มีเกณฑ์กำหนด ประเด็นของพระธรรมโรม 9 คือ พระเจ้าตั้งเกณฑ์กำหนดว่าพระองค์จะเลือกใครให้ได้รับความรอด เกณฑ์กำหนดนั้นคือความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 5 ตอนที่ 1

▶ ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 9:24-33 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 9:24-26) คนต่างชาติจำนวนมากกลายเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระเจ้า ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้ถูกเรียกว่าประชากรของพระเจ้าบนพื้นฐานด้านเชื้อชาติ สิ่งนี้เชื่อมโยงกับสาระสำคัญอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับงานเผยแผ่ นั่นคือ ชาวประเสริฐถูกมอบให้กับทุกคนในโลกนี้ได้

(โรม 9:27-29) คนยิวจำนวนมากจะถูกปฏิเสธและมีเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่ได้รับความรอด คนจะไม่ได้ได้รับความรอดโดยอัตโนมัติเพียงเพราะว่าพวกเขาเป็นยิว ถ้าหากพระเจ้ากระทำตามความยุติธรรมโดยไม่มีอคติ พวกเขาก็คงจะถูกทำลายไปจนหมดสิ้นเหมือนกับเมืองโสโดม

(โรม 9:30-33) เป็นการสรุปของบท ผู้เขียนต้องได้รับอนุญาตให้เขียนการสรุปของเขาเอง สาระสำคัญของบทคือพระเจ้าเป็นผู้กำหนดเครื่องมือสำหรับความรอด คนที่พยายามสถาปนาความชอบธรรมของตนเองบนพื้นฐานของธรรมบัญญัติก็ล้มเหลว คนที่แสวงหาความชอบธรรมด้วยความเชื่อก็สำเร็จ คนที่พยายามจะสถาปนาความชอบธรรมของตนก็สะดุดล้มโดยศิลาที่พระเจ้าได้วางไว้ แต่คนที่เชื่อจะไม่ละอาย

คำถามทบทวนบทที่ 9

- (1) เราารู้ว่าพระเจ้าประสงค์ให้เราเข้าใจถึงความยุติธรรมของพระองค์ได้อย่างไร?
- (2) การเห็นว่าพระเจ้าเที่ยงธรรมเป็นเรื่องสำคัญเพราะอะไร?
- (3) มุมมองจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าคืออะไร?
- (4) ประเด็นหลักของพระธรรมโรม 9 คืออะไร?
- (5) สิทธิพิเศษฝ่ายวิญญาณของคนอิสราเอลคืออะไร?
- (6) ความเชื่อมโยงห้าประการระหว่างศาสนาคริสต์กับลัทธิยูดาคืออะไร?
- (7) พระธรรมโรม 9 กล่าวเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงเลือกยาโคบว่าอะไร?
- (8) เราชื่นชมยินดีในอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าได้เพราะอะไร?

งานมอบหมายบทที่ 9

- (1) จงเขียนหนึ่งหน้ากระดาษอธิบายว่า พระเจ้ามีอำนาจอธิปไตย แต่พระองค์ก็ตอบสนองต่อการเลือกต่าง ๆ ของมนุษย์อย่างไรบ้าง ใช้พระธรรมโรม 9 แต่ใช้ข้อพระคัมภีร์อื่น ๆ ด้วยเช่นกัน
- (2) คุณควรเตรียมบทสนทนาอย่างน้อยสองบทกับผู้เชื่อต่างคริสตจักร คุณควรขอให้พวกเขาอธิบายว่าพวกเขาคิดเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าอย่างไรบ้าง คุณควรอธิบายข้อความต่าง ๆ จากพระธรรมโรมที่สอดคล้องกับหัวข้อ คุณควรเขียนคำอธิบายของบทสนทนาและส่งให้กับหัวหน้าชั้นเรียน

บทที่ 10

ข่าวสารเร่งด่วน

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 5 ตอนที่ 2-3

โรมบทที่ 10 เป็นจุดสูงสุดของพระธรรมโรม เปาโลได้อธิบายแล้วว่า ความรอดนั้นรับได้โดยพระคุณทางความเชื่อและทุกคนในโลกต้องการความรอด เพราะว่าความเชื่อเป็นสิ่งจำเป็น เนื้อหาแห่งข่าวประเสริฐจึงสำคัญ คนจำเป็นต้องได้ยินข่าวสารนี้เพื่อจะเชื่อได้ บทนี้สำคัญต่อวัตถุประสงค์ของพระธรรมเพราะพระธรรมทั้งเล่มให้พื้นฐานสำหรับการทำงานเป็นมิชชันนารี

พระธรรมโรม 11 ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างคนอิสราเอลกับคริสตจักร คนยิวส่วนใหญ่ปฏิเสธข่าวประเสริฐ เปาโลอธิบายว่าแผนการของพระเจ้าสำหรับทั้งโลก และอธิบายว่าคนยิวก็รับความรอดได้เช่นกัน คนอิสราเอลโดยรวมจะยอมรับพระคริสต์ในวันหนึ่ง

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 5 ตอนที่ 2

ประเด็นหลักของบทที่ 10

ความชอบธรรมพบได้โดยความเชื่อ และความจำเป็นของความเชื่อทำให้เนื้อหาของข่าวประเสริฐสำคัญอย่างเร่งด่วน

บทสรุปของบทที่ 10

การพยายามจะทำให้ตนเองถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความชอบธรรมส่วนบุคคลเป็นความผิดพลาด ความชอบธรรมที่พระเจ้ายอมรับจากมนุษย์นั้น เป็นสิ่งที่พระองค์ให้แก่มนุษย์ก่อน ซึ่งเป็นการตอบสนองต่อความเชื่อ เนื้อหาข่าวประเสริฐจัดเตรียมโอกาสสำหรับความเชื่อ

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 10 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 10:1-5) คนยิวยังจำเป็นต้องได้รับความรอด เพราะพวกเขาไม่เข้าใจว่าความชอบธรรมแบบไหนที่พวกเขาต้องการ พวกเขาพยายามจะนับว่าตัวเองชอบธรรมโดยสร้างบันทึกที่สมบูรณ์แบบเกี่ยวกับความชอบธรรมส่วนบุคคลขึ้นมา โดยไม่ตระหนักว่านั่นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ความชอบธรรมที่พระเจ้ายอมรับคือความชอบธรรมที่เป็นการทำงานของพระองค์ในชีวิตของบุคคลเพื่อตอบสนองต่อความเชื่อของผู้เชื่อ

วัตถุประสงค์ของธรรมบัญญัติคือนำเราไปถึงพระคริสต์ โดยประณามบาปและแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เวลาที่คนมาถึงพระคริสต์ ธรรมบัญญัติก็ไม่ได้เป็นพื้นฐานของการเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าอีกต่อไป ดังนั้น พระคริสต์จึงเป็นจุดสิ้นสุดของการใช้ธรรมบัญญัติเช่นนั้น (โรม 10:4) นั่นไม่ได้หมายความว่า ธรรมบัญญัติไม่ได้แสดงให้เห็นว่าต้องเชื่อฟังพระเจ้าอย่างไรอีกแล้ว แต่หมายความว่า การที่เราเป็นที่ยอมรับของพระเจ้านั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเรามีบันทึกการเชื่อฟัง ซึ่งบันทึกการเชื่อฟังอย่างตลอดชีวิตไว้โดยสมบูรณ์

ทฤษฎีที่ว่า คนที่มีชีวิตอยู่ก่อนพระคริสต์เสด็จมา-ได้รับความรอดโดยการงานต่าง ๆ ได้รับการพิสูจน์โดยข้อความนี้ว่าไม่จริงโดยสิ้นเชิง เปาโลกล่าวอย่างชัดเจนว่า คนที่พยายามสถาปนาความชอบธรรมของ

ตนเองโดยการทำงานต่าง ๆ ก็ได้รับคำแนะนำผิด ๆ และหลงหาย พวกเขาควรเชื่อในความจริงของข่าวประเสริฐที่เปาโลอ้างจาก พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติในพระธรรมโรม 10:6-8 ⁶⁵

(โรม 10:6-11) นี่เป็นการยกข้อความจากพระธรรมเฉลยธรรม บัญญัติ 30:11-14 โมเสสบอกกับคนอิสราเอลว่า การรักษา ธรรมบัญญัติของพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับความพยายามอันกล้า แก่งหรือเหน็ดธรรมชาติ เช่น ขึ้นสวรรค์หรือข้ามทะเล แต่พวกเขาบรรลุการรักษาธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้โดยพระเจ้าทาง ความเชื่อของพวกเขา ⁶⁶

เปาโลรับถ้อยคำของเขาเพื่ออ้างอิงถึงการกระทำแห่งการ เสด็จขึ้นสู่สวรรค์หรือเสด็จลงมายังโลกและแสดงให้เห็นว่าพระ คริสต์ทรงกระทำทุกอย่างที่จำเป็นให้สำเร็จแล้ว

ความรอดโดยพระคุณอยู่ใกล้มากเสียจนความรอดนั้นอยู่ในจิตใจและอยู่ในปากของเรา นั่นหมายความว่า เราได้รับความรอดโดยความเชื่อ (ในจิตใจของเรา) และโดยการสารภาพ (ด้วยปากของเรา)

(โรม 10:12-13) เป็นการเน้นอีกครั้งว่า เครื่องมือสำหรับความรอดเดียวกันมีพร้อมอยู่สำหรับทุกคน พระ เยชูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือทุกคนและทุกคนทุกที่ในโลกร้องเรียกหาพระองค์ได้

สำนักวาติกัน

หลังจากการกดขี่ข่มขืนลงในปี ค.ศ. 313 กรุงโรมก็กลายเป็นนครหลวงสำหรับ พระศาสนจักรอย่างที่เป็นนครหลวง สำหรับจักรวรรดิ นครวาติกันยังคงเป็น นครหลวงสำหรับพระศาสนจักร โรมันคาทอลิก ภาพแสดงให้เห็นสำนัก วาติกัน สำนักงานใหญ่ของนิกายคาทอลิก

⁶⁵ ดูที่ส่วนย่อยต่อไป

⁶⁶ ภาพ: “วิหารเซนต์ปีเตอร์ส กรุงโรม” ถ่ายภาพโดยไบรอัน ดิลลอนเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2010, จาก

<https://www.flickr.com/photos/28805679@N03/6375448359/>, ได้รับใบอนุญาตภายใต้ CC BY 2.0, ลดความละเอียดและตัดภาพจากต้นฉบับ

(โรม 10:14-15, 17) นี่เป็นการทรงเรียกสำหรับการทำงานเป็นมิชชันนารี ข่าวสารเรื่องมิชชันนารีนั้นเร่งด่วน เนื่องจากคนได้รับความรอดโดยความเชื่อ พวกเขาจำเป็นต้องได้ยินข่าวสารเพื่อจะเชื่อได้ พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้เป็นศูนย์กลางของวัตถุประสงค์ของพระธรรมเล่มนี้

เปาโลแสดงออกถึงความกระตือรือร้นอันใหญ่หลวงต่อการทำงานเป็นมิชชันนารี และอธิบายถึงเรื่องเศร้าของผู้ที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐ พวกเขาได้รับความรอดได้โดยการเชื่อ แต่พวกเขาจะเชื่อได้อย่างไรถ้าหากพวกเขาไม่ได้ยิน และพวกเขาจะได้ยินอย่างไรถ้าหากไม่มีมิชชันนารีไปบอก

► เปาโลพูดถึงความจำเป็นที่ต้องส่งมิชชันนารีออกไป ซึ่งหมายถึงการฝึกอบรมและสนับสนุนพวกเขา เราต้องทำอะไรบ้างเพื่อช่วยให้ข่าวประเสริฐไปถึงคนที่อยู่ห่างไกลออกไป?

(โรม 10:16, 18-21) ผากคำเตือนไว้ด้วยว่าไม่ใช่ทุกคนจะตอบสนองต่อการทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารี ความรอดของผู้คนไม่ได้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาของข่าวประเสริฐเพียงอย่างเดียว คนต่างชาติมีความรู้บางอย่างเกี่ยวกับการสำแดงทั่วไป (อภิปรายใน โรม 1:18-20) แต่นั่นไม่ได้ช่วยพวกเขาให้รอด เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธการเปิดเผยนั้น (โรม 10:18 เป็นคำที่อ้างมาจากสดุดี 19:4) คนอิสราเอลมีการเปิดเผยอยู่มาก กระนั้น พวกเขาก็ไม่ได้รับความรอดเพียงเพราะว่ามีการเปิดเผย อิสยาห์พยากรณ์ว่า คนอิสราเอลจะปฏิเสธพระเมสสิยาห์ (อิสยาห์ 53:1, 3).

อัครทูตเปาโลตอบสนองต่อการคัดค้านต่าง ๆ ประการแรกเกี่ยวกับคนต่างชาติ บางคนอาจกล่าวว่า “พวกเขาไม่รู้จริง ๆ หรือ?” เปาโลตอบว่า “ใช่แล้ว ความรู้ของพระเจ้ามีอยู่ทุกหนทุกแห่ง” ดังที่เขาอธิบายในพระธรรมโรม 1:20 จากนั้น ผู้คัดค้านถามเกี่ยวกับคนยิว “คนอิสราเอลไม่รู้หรือ?” เขาตอบว่า พระเจ้ายื่นพระ

ดั่งที่จดหมายของเขายกเป็นนัยนั้น การประกาศข่าวประเสริฐของเปาโลมีแรงจูงใจอันยิ่งใหญ่สองประการ นั่นคือ สำนักแห่งการผูกมัดจากสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเขาและมอบหมายเขาให้ทำเพื่อคนอื่น ๆ กับความปรารถนาที่พระเจ้าจะทรงได้รับพระสิริโดยคนจำนวนมากเท่าที่จะเป็นไปได้ เราต้องเลียนแบบเปาโลโดยเสนอพระคุณของพระเจ้าในข่าวประเสริฐอย่างที่เขาทำ”

- Douglas J. Moo (ดักลาส เจ มู)

Romans

หัตถ์ของพระองค์ถึงคนอิสราเอลเสมอ แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง ผู้คัดค้านกำลังนึกสงสัยถึงความมีประสิทธิภาพของเนื้อหาข่าวประเสริฐ เพราะว่าคนจำนวนมากได้ยินถึงข่าวประเสริฐแต่ยังไม่ได้รับความรอด

เปาโลอธิบายว่า คนอิสราเอลส่วนใหญ่ไม่ตอบสนองด้วยความเชื่อ⁶⁷ คนไม่ได้รับความรอดโดยเนื้อหา ถ้าหากพวกเขาไม่ตอบสนอง

การเทศนาไม่ได้ช่วยคนที่ปฏิเสธให้ได้รับความรอด – พระคุณของพระเจ้าไม่ได้เป็นสิ่งที่ไม่อาจต้านทานได้ อย่างไรก็ตาม พระคุณของพระเจ้าเสนอโอกาสแห่งความรอดให้ ถึงแม้ว่าทุกคนรู้บางสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้า แต่ข่าวประเสริฐก็มาถึงด้วยความสว่างอันยิ่งใหญ่กว่า และมาถึงด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทำให้สำนึกผิด

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 5 ตอนที่ 3

ประเด็นหลักของบทที่ 11

ไม่มีใครได้รับความรอดได้โดยไม่ยอมรับความรอดตามเงื่อนไขของพระเจ้า

บทสรุปของบทที่ 11

คนอิสราเอลโดยทั่วไปไม่ได้รับความรอด เพราะพวกเขาปฏิเสธที่จะได้รับความรอดโดยวิธีของพระเจ้า คนต่างชาติจำนวนมากกำลังได้รับความรอด แต่ทุกคนที่ล่องหนจากความเชื่อก็สูญเสียความรอด คนยิวได้รับความรอดได้ ถ้าหากพวกเขาเลือก และคนอิสราเอลทั้งหมดจะยอมรับข่าวประเสริฐในวันหนึ่ง พระเจ้าจะรักษาพระสัญญาต่าง ๆ ที่กระทำกับบรรพบุรุษของพวกเขา

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 11:1-15 ให้กลุ่มฟัง

⁶⁷ ดูที่ส่วนย่อยในบทที่ 4 ซึ่งใช้ชื่อว่า “พระคุณในพันธสัญญาเดิม”

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 11:1) คำถามคือ “พระเจ้าปฏิเสธคนยิวหรือเปล่า?” เปาโลตอบว่า “ไม่ปฏิเสธ ข้าพเจ้าก็เป็นคนยิวเช่นกัน” คนยิวบางคนได้รับความรอด

(โรม 11:2-5) คนที่พระเจ้ารู้จักล่วงหน้าไม่ถูกปฏิเสธ แน่แน่นอนว่าพระเจ้ารู้จักล่วงหน้าทุกคนเพราะพระองค์สรรพปัญญา แต่คนที่พระองค์รู้จักล่วงหน้าในข้อนี้ไม่อาจเป็นทุกคนได้เพราะข้อนี้กำลังพูดถึงเกี่ยวกับคนอิสราเอลที่เจาะจง พระคัมภีร์อ้างอิงถึงผู้ที่พระเจ้ารู้ว่าจะตอบสนองต่อพระคุณของพระองค์⁶⁸ เปาโลให้ตัวอย่างคนที่พระเจ้ารู้จักล่วงหน้าในลักษณะนี้และยอมรับพวกเขา - คนเจ็ดพันคนที่ไม่ก้มกราบพระบาอัล คนจำนวนน้อยที่เหลืออยู่ซึ่งถูกเลือกโดยพระเจ้า (โรม 11:5) ไม่ได้ถูกเลือกอย่างไม่มีการเกณฑ์หรือถูกสุ่มเลือก พวกเขาเป็นคนที่พระเจ้ารู้ว่าจะเชื่อในพระองค์

(โรม 11:6) การงานและพระคุณไปด้วยกันเสมอในชีวิตคริสเตียน แต่ทั้งคู่ยกเว้นกันและกันในฐานะมาตรฐานสำหรับความรอด ทั้งคู่ไม่อาจถูกเพิ่มเข้าด้วยกันในฐานะมาตรฐานที่ทำให้เราเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าอย่างที่ศาสนาเทียมเท็จบางศาสนาสอน

(โรม 11:7-10) พระธรรมโรม 11:8 ซึ่งอ้างอิงถ้อยคำจากอิสยาห์ 29:10 แสดงให้เห็นว่า การไม่จริงใจของคนทำให้พวกเขาตาบอดฝ่ายวิญญาณ จิตใจของพวกเขาแข็งกระด้าง เพราะพวกเขายังคงปฏิเสธความจริง อิสยาห์ 6:9-10 กล่าวด้วยเช่นกันว่า คนตาบอดเวลาที่พวกเขาได้ยิน แต่ยังคงปฏิเสธข้อเสนอแห่งความเมตตา พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้ในพระธรรมโรมไม่ได้หมายความว่า พระเจ้าปฏิเสธที่จะเสนอความเมตตาแก่บางคน คำแช่งสาปของดาวิด (สดุดี 69:22, 23) ซึ่งเปาโลอ้างถึงใน โรม 11:9-10 นั้น ไม่ได้หมายความว่า คนที่กลับใจใหม่จะถูกปฏิเสธ แต่คนชั่วร้ายจะถูกลงโทษ

⁶⁸ ดูที่หมายเหตุเกี่ยวกับโรม 8:29

(โรม 11:11) พระเจ้าอนุญาตให้พวกเขาล้มจนหมดหวังหรือเปล่า? ไม่ใช่ การที่คนอิสราเอลปฏิเสธพระคริสต์ส่งผลต่อการถูกตรึงบนไม้กางเขนของพระองค์ ซึ่งเป็นเครื่องมือของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอด ในลักษณะนี้ การที่พวกเขาปฏิเสธส่งผลต่อการที่คนต่างชาติเป็นที่ยอมรับ เวลาที่คนยิวเห็นคนต่างชาติได้รับความรอด พวกเขาจะเข้าใจว่าพวกเขาก็สามารถรับความรอดแบบเดียวกันได้

(โรม 11:12-15) คนต่างชาติยิ่งจะได้รับประโยชน์มากขึ้น ถ้าหากคนอิสราเอลหันกลับมาหาพระเจ้า ไม่จำเป็นที่พระเจ้าจะต้องเลือกระหว่างคนยิวกับคนต่างชาติ พระองค์ประสงค์จะช่วยทุกคนให้รอด

▶ นักศาสนศาสตร์บางคนเชื่อว่า พระเจ้าเลือกจะไม่ช่วยบางคนให้รอด พระองค์จึงระงับบางคนไม่ให้ความเมตตาของพระองค์ ทำให้พวกเขาถึงความรอดไม่ได้ เขาจะตอบกับความคิดนั้นจากพระธรรมโรม 11:12-15 ว่าอย่างไร?

▶ ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 11:16-24 ให้กลุ่มฟัง

(โรม 11:16-24) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ใช้ตัวอย่างประกอบของการนำกิ่งไม้จากต้นไม้อื่นหนึ่งมาทาบกิ่งกับต้นไม้อีกต้นหนึ่ง คนอิสราเอลเป็นเหมือนกับกิ่งไม้ที่หักออกจากต้นไม้ของพระเจ้า และคนต่างชาติเป็นกิ่งไม้ที่ถูกนำเข้ามาทาบกิ่ง คนยิวถูกตัดออกเนื่องจากความไม่เชื่อ ทุกคนที่ถูกนำเข้ามาจะถูกหักออกไปถ้าหากไม่ดำเนินอยู่ในความเชื่อ กิ่งที่หักออกไปแล้วได้รับการฟื้นฟูได้

เปาโลไม่ได้กล่าวว่า พระเจ้ากำหนดว่าใครจะอยู่บนต้นไม้อื่น และไม่ได้กล่าวว่า การตัดสินใจของพระองค์เปลี่ยนแปลงไม่ได้ เขากล่าวว่า พระเจ้าแยกเอาคนที่ไม่ใช่ผู้เชื่อออกไป แต่พวกเขาจะถูกนำกลับเข้ามาอีกครั้งถ้าหากพวกเขาเชื่อ คนต่างชาติที่เชื่อซึ่งถูกเพิ่มเข้ามา แต่พวกเขาจะถูกตัดออกไปถ้าหากพวกเขาไม่เชื่อ พระเจ้าตอบสนองต่อการเลือกของมนุษย์

▶ จากพระคัมภีร์ข้อเหล่านี้ คุณจะอธิบายตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับกิ่งที่นำเข้ามาหรือแยกออกไปว่าอย่างไร?

อันตรายของการละทิ้งความรอด

การเข้าใจว่าพระคัมภีร์สอนอะไรบ้างเกี่ยวกับความมั่นคงของผู้เชื่อเป็นสิ่งสำคัญ พระคัมภีร์มีคำเตือนร้ายแรงหลายอย่างสำหรับผู้เชื่อ

ในยอห์น 15:2-10 คือคำอุปมาที่คนรู้จักเกี่ยวกับเถาองุ่นและแขนง คำอุปมานี้ตอบคำถามสำคัญหลายอย่าง

เขาจะติดสนิทในพระคริสต์ได้อย่างไร? “ถ้าหากเขารักษาธรรมเนียมปฏิบัติของเรา เขาจะติดสนิทอยู่ในความรักของเรา” (ยอห์น 15:10) การเลิกติดสนิทในพระคริสต์หมายความว่าคนเลิกเชื่อฟังพระองค์ เกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น?

“ถ้าใครไม่ได้ติดสนิทอยู่กับเรา คนนั้นก็จะต้องถูกตัดทิ้งเสียเหมือนแขนง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และถูกเก็บเอาไปเผาไฟ” (ยอห์น 15:6) ถ้าหากคนเลิกเชื่อฟัง ดังนั้นจึงเลิกติดสนิทในพระคริสต์ เขาก็ถูกปฏิเสธ ตัวอย่างประกอบของแขนงถูกตัดทิ้งจากเถาองุ่นแล้วรวบรวมไปเผาไฟแสดงให้เห็นถึงการถูกปฏิเสธโดยสิ้นเชิงที่เราสามารถจินตนาการได้

“จงติดสนิทอยู่กับเราและเราติดสนิทอยู่กับพวกท่าน แขนงจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดสนิทอยู่กับเถา พวกเขาก็เช่นเดียวกันจะเกิดผลไม่ได้นอกจากจะติดสนิทอยู่กับเรา” (ยอห์น 15:4) “แขนงทุกแขนงในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และแขนงทุกแขนงที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น” (ยอห์น 15:2) การเกิดผลคือการมีชีวิตอยู่ในชีวิตที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง ได้รับการอวยพร และได้รับการชี้นำโดยพระคุณของพระเจ้า ถ้าหากเราไม่ติดสนิทในพระคริสต์โดยการเชื่อฟังแล้ว เราก็ไม่อาจเกิดผลได้ คนที่ไม่เกิดผลจะถูกปฏิเสธ

ไม่มีตอนไหนในพระคัมภีร์ที่บอกเราว่า ไม่ว่าเราจะทำอะไรก็ตาม เราก็ยังครอบครองความรอดเอาไว้ได้ พระคุณต่อเนื่องสำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียนมาจากความสัมพันธ์กับพระเจ้าทางพระคริสต์ พระคริสต์

เป็นเหมือนกับถ่านองุ่นซึ่งเราต้องดูดูรับเอาชีวิตอย่างต่อเนื่อง คำอุปมาเกี่ยวกับถ่านองุ่นแสดงให้เห็นว่า ของ
ประทานแห่งความรอดถูกครอบครองโดยเครื่องมือแห่งความสัมพันธ์ การแยกออกจากพระองค์ก็คือแยก
ออกจากความรอด เรายังรักษาความสัมพันธ์ที่ช่วยให้รอดนี้ได้โดยการเชื่อฟังพระเจ้า

ตัวอย่างประกอบสมัยใหม่อาจเป็นหลอดไฟกับกระแสไฟฟ้า หลอดไฟมีแสงสว่างขณะที่พลังงานไฟฟ้าไหล
เข้ามา หลอดไฟไม่อาจเก็บแสงสว่างเอาไว้ ถ้าหากแยกออกจากแหล่งพลังงาน เช่นเดียวกัน เรามีชีวิตนิ
รันดรโดยความสัมพันธ์กับพระคริสต์ ชีวิตของพระองค์ไหลเข้าสู่เรา เราไม่อาจเก็บชีวิตนั้นเอาไว้ ถ้าหากเรา
แยกออกจากพระองค์

พระคัมภีร์เตือนเราว่า คนที่เคยได้รับความรอดอาจสูญเสียความรอดได้โดยการพ่ายแพ้ต่อบาปในตอน
สุดท้าย “เช่นเดียวกัน คนที่ชนะก็จะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อของเขาออกจากหนังสือแห่งชีวิต”
(วิวรณ์ 3:5) คนเหล่านี้คือคนที่ถึงความรอด กระนั้นความรอดของพวกเขาอาจสูญหายไปได้ถ้าหากพวก
เขาพ่ายแพ้ต่อบาป

ครั้งหนึ่งเปาโลรู้สึกเป็นห่วงว่า ผู้กลับใจใหม่ของเขาในเมืองเธสะโลนิกาอาจล้มเลิกในความเชื่อของตน เขา
กล่าวว่า ถ้าหากเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น การตรากตรำเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขาก็จะสูญเปล่า (1
เธสะโลนิกา 3:5) นี่แสดงให้เห็นว่าเป็นไปได้ที่ผู้เชื่อจะร่วงหล่นจากความเชื่อโดยสิ้นเชิงซึ่งทำให้การกลับใจ
มาเชื่อตั้งแต่แรกเปล่าประโยชน์

ใน 2 เปโตร 2:18-21 เราพบว่า มีผู้สอนเทียมเท็จที่หลอกลวงผู้เชื่อบางคน “หนีจากความเสื่อมทรามของ
โลกทางความรู้แห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” อดีตผู้เชื่อเหล่านี้รู้จักทาง
แห่งความชอบธรรม แต่ได้ละทิ้งไป ข้อความนี้กล่าวว่า ถ้าหากเขากลับไปสู่รูปแบบการดำเนินชีวิตอันชั่ว
ร้าย ก็คงจะดีเสียกว่า ถ้าหากพวกเขาไม่เคยรู้ทางนั้นมาก่อน นี่แสดงให้เห็นว่า เป็นไปได้ที่คนจะสูญเสีย
ความรอดโดยกลับไปสู่บาป ถ้าหากคนจะสูญเสียความรอดไม่ได้แล้ว เขาก็คงจะไม่เลวร้ายยิ่งกว่าก่อนที่
จะมาถึงความรอดอีกแล้ว

พระเจ้าประสงค์ให้ผู้เชื่อรู้สึกมั่นคง แต่ไม่ใช่มั่นคงโดยการตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้สึกต่าง ๆ ที่มีต่อความมั่นใจจอมปลอม ซึ่งทำให้พวกเขาพาตัวเองเข้าไปพบกับอันตรายฝ่ายวิญญาณที่แท้จริง เราต้องไม่สัญญาบางสิ่งกับผู้เชื่อในสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้สัญญา พระองค์ไม่ได้สัญญาว่า ไม่ว่าเราจะทำอะไรก็ตาม เราก็ปลอดภัยไม่สูญเสียความรอด

พระเจ้าสัญญาว่าจะอยู่กับเรา ชี้นำเรา และประทานฤทธิ์เดชให้แก่เรา เพื่อดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะเหนือบาป พระองค์สัญญาว่า เราได้รับชีวิตฝ่ายวิญญาณจากความสัมพันธ์กับพระองค์ ผู้เชื่อสามารถดำเนินชีวิตโดยปราศจากความหวาดกลัวได้ในพระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับพระคุณอย่างต่อเนื่องที่ผู้เชื่อได้รับในความสัมพันธ์กับพระเจ้า

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 5 ตอนที่ 3

หมายเหตุ ต่อเนื่องการศึกษาไปที่ละเอียด

(โรม 11:25-29) คนอิสราเอลในฐานะชนชาติ (คนอิสราเอลทั้งปวง) จะได้รับความรอด นั้นไม่ได้หมายความว่าคนยิวทุกคนจะได้รับความรอด แต่ในอนาคตคนที่เหลืออยู่จะหันกลับมาหาพระเจ้า ความครบถ้วนของคนต่างชาติถูกกล่าวถึงในพระธรรมลูกา 21:24 (ข้อมูลอื่น ๆ เกี่ยวกับความรอดของคนอิสราเอลในฐานะชนชาติอยู่ใน อีสยาห์ 2:2-5, อีสยาห์ 60:1-22; เศคาริยาห์ 12:7-13:9)

(โรม 11:30-31) ดูหมายเหตุโรม 11:11

(โรม 11:32) พระเจ้าจัดหมวดหมู่พวกเขา (จัดกลุ่มพวกเขา) ทั้งหมดในฐานะผู้เชื่อที่อยู่ในสภาวะเดียวกัน พระเจ้าลงโทษและประกาศคำตัดสินพวกเขา ดังนั้น ทุกคนจึงมีคุณสมบัติเท่าเทียมกันที่จะรับพระคุณ คำว่าทุกคนถูกใช้สองครั้งในพระคัมภีร์ข้อนี้ เช่นเดียวกับที่ทุกคนเป็นคนบาป พระเจ้าจึงประสงค์จะเมตตาทุกคน เช่นเดียวกับที่พระองค์ลงโทษทุกคน พระองค์จึงเสนอความเมตตาให้แก่ทุกคน

ทุกคนถูกจัดให้อยู่ในหมวดหมู่เดียวกัน ดังนั้น พวกเขาจึงได้รับความรอดเดียวกัน (ดูที่ โรม 3:19-23) ประเด็นคือพระองค์ให้ทุกคนอยู่ภายใต้การลงโทษ เพื่อพระองค์จะเสนอความเมตตาแบบเดียวกันแก่ทุกคนได้

(โรม 11:33-36) พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้เป็นการร้องสรรเสริญในพระปัญญาของพระเจ้า พระองค์ออกแบบแผนการความรอดอันยิ่งใหญ่ซึ่งอยู่เหนือจินตนาการของเราได้ เราต้องยอมรับแผนการนั้นตามแบบที่พระองค์ประสงค์จะประทาน เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ติดค้างสิ่งใดกับเรา (โรม 11:35) บางคนรู้สึกขุ่นเคืองเพราะแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าราวกับว่าแผนการนั้นเป็นหินสะดุด แต่แท้จริงแล้ว แผนการนั้นเป็นศิลารากฐานแห่งความเมตตา

ยुकินิยม (Dispensationalism) กับศาสนศาสตร์พันธสัญญา (Covenant Theology)

นักศาสนศาสตร์พยายามทำความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างคนอิสราเอลกับคริสตจักร

มีคำถามอยู่หลายเกิดขึ้น ได้แก่ คนในพันธสัญญาเดิมถึงความรอดด้วยวิธีต่างไปจากคนในพันธสัญญาใหม่หรือเปล่า? พระสัญญาของพระเจ้าต่อคนอิสราเอลใช้ได้กับคริสตจักรเช่นกันหรือเปล่า? คนอิสราเอลยังคงพิเศษในแผนการของพระเจ้าอยู่หรือเปล่า?

นักศาสนศาสตร์บางคนเรียกคำอธิบายหนึ่ง ที่อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างคนอิสราเอลกับคริสตจักรว่า “ยुकินิยม” แต่นักศาสนศาสตร์คนอื่น ๆ ไม่เห็นด้วยกับคำอธิบายแบบยुकินิยม และพัฒนาคำอธิบายที่บางครั้งเรียกว่า “ศาสนศาสตร์พันธสัญญา” ขึ้น

ยुकินิยม (Dispensationalism)

คำว่ายुकินิยมมาจากแนวคิดที่ว่า ในประวัติศาสตร์มนุษย์มียุคต่าง ๆ ที่พระเจ้ารับมือกับมนุษย์แตกต่างกันออกไป โดยพระองค์ได้จัดเตรียมความรอดผ่านเครื่องมือที่แตกต่างกันออกไปสำหรับแต่ละยุค นักยुकินิยมเรียกยุคที่พระเจ้าใช้แผนการเจาะจงแห่งความรอดว่ายุค (Dispensation)

นักยุดนิยมบางคนแบ่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์ออกเป็นยุคต่าง ๆ สองยุคที่ส่งผลกระทบต่อการแปลความหมายจากพระคัมภีร์มากที่สุดตั้งอยู่บนพื้นฐานความแตกต่างระหว่างคนอิสราเอลกับคริสตจักร นักศาสนศาสตร์เหล่านี้เชื่อว่าคนอิสราเอลในยุคพันธสัญญาเดิมได้รับความรอดโดยทำตามธรรมเนียมปฏิบัติแห่งโมเสสและระบบเครื่องบูชา และผู้เชื่อในยุคพันธสัญญาใหม่ได้รับความรอดโดยพระคุณทางความเชื่อ คริสตจักรแตกต่างจากคนอิสราเอลโดยสิ้นเชิง และพระเจ้ารับมือกับพวกเขาแตกต่างออกไป

ถึงแม้ว่ามีความแปรผันอยู่มากในศาสนศาสตร์ยุดนิยม ศาสนศาสตร์แบบฉบับของยุดนิยมสอนว่าพระสัญญาของพระเจ้าทั้งหมดแก่คนอิสราเอลเกี่ยวกับแผ่นดินและอาณาจักรจะสำเร็จตามตัวอักษร

นักยุดนิยมคิดว่าแผนการทั้งคู่ไม่อาจดำเนินไปพร้อม ๆ กันในโลกนี้ ดังนั้น พวกเขาจึงเชื่อว่าคริสตจักรจะถูกนำออกไปจากโลกเป็นเวลาเจ็ดปี ระหว่างเวลานั้นคนอิสราเอลจะยอมรับพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา หลังจากเจ็ดปีนั้นจะเป็นยุคพันธสัญญาใหม่ที่พระเยซูจะปกครองกรุงเยรูซาเล็ม

นักยุดนิยมทำให้พันธสัญญาเดิมมีประโยชน์น้อยกว่าสำหรับคริสเตียน เพราะพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้ากล่าวถึงพันธสัญญาเดิมกับคนอิสราเอลภายใต้ยุคที่ต่างออกไป พวกเขาใช้เรื่องราวต่าง ๆ ของพันธสัญญาเดิมเพื่อแสดงตัวอย่างประกอบความจริงต่าง ๆ แต่พวกเขามักปฏิเสธหลักฐานด้านหลักคำสอนจากพันธสัญญาเดิม และพยายามทำตามพันธสัญญาใหม่เท่านั้น

หลายคนที่ไม่รู้จักคำว่ายุดนิยมแต่ก็ได้รับอิทธิพลจากความคิดของแนวคิดนี้ คนมักปฏิเสธที่จะยอมรับสิทธิอำนาจแห่งพันธสัญญาเดิม ถึงแม้ว่าผู้เขียนพันธสัญญาใหม่มองว่าพันธสัญญาเดิมเป็นสิทธิอำนาจของพวกเขาก็ตาม

ศาสนศาสตร์พันธสัญญา (Covenant Theology)

ตามศาสนศาสตร์พันธสัญญาแล้ว ประชากรของพระเจ้าคือคนที่รักและรับใช้พระองค์ ไม่ว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ในยุคทางประวัติศาสตร์ยุคไหนก็ตาม คนที่ได้รับความรอดไม่ว่าในยุคพันธสัญญาเดิมหรือในยุคพันธสัญญาใหม่คือคนที่ได้รับความรอดโดยการกลับใจใหม่และไว้วางใจพระเจ้า

คริสตจักรคือประชากรของพระเจ้า และรับพระสัญญาที่ให้แก่ประชากรของพระเจ้า ซึ่งรวมถึงพระสัญญาต่าง ๆ ที่กระทำต่อคนอิสราเอลในพันธสัญญาเดิม ชนชาติอิสราเอลไม่มีความสำคัญพิเศษในตอนนี

เพราะว่ายิวแท้ ไม่ใช่คนเป็นยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสู่หน้ดแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสู่หน้ดซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น คนเป็นยิวแท้ คือคนที่เป็นยิวภายใน และการเข้าสู่หน้ดแท้เป็นเรื่องของจิตใจ ตามพระวิญญาณไม่ใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นไม่ได้รับการยกย่องจากมนุษย์ แต่ได้รับจากพระเจ้า (โรม 2:28-29)

ขอให้รู้เถิดว่าเหล่าชนแห่งความเชื่อเป็นบุตรของอับราฮัมอย่างนั้นและพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่าพระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า ชนทุกชาติจะได้รับพรเพราะเจ้า เพราะฉะนั้น คนที่เชื่อจึงได้รับพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ (กาลาเทีย 3:7-9)

เพื่อพรของอับราฮัมจะได้มาถึงบรรดาคนต่างชาติ ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาโดยความเชื่อ (กาลาเทีย 3:14)

จะไม่เป็นยิวหรือกรีก... และถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว

ท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม คือเป็นทายาทตามพระสัญญา (กาลาเทีย 3:28-29)

ตามศาสนาศาสตร์พันธสัญญาแล้ว พระสัญญาเหล่านี้จะสำเร็จสำหรับคริสตจักรแทนที่จะสำเร็จกับคนอิสราเอล

- บัลลังก์ของพระคริสต์ถูกสถาปนาขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม

- สันติภาพ
- คนอิสราเอลในฐานะผู้นำโลก
- คนอิสราเอลสั่งสอนชนชาติทั้งปวง
- การครอบครองหัววันดรในแผ่นดินแห่งพระสัญญาและสัตว์ป่าก็เชื่อ

พระสัญญาทั้งปวงได้รับการแปลความหมายว่ามีความหมายฝ่ายวิญญาณมากกว่าความหมายตามตัวอักษร พระสัญญาเหล่านี้ต้องสำเร็จโดยผลประโยชน์ฝ่ายวิญญาณเพื่อให้สำเร็จในคริสตจักร

คนส่วนใหญ่ที่เชื่อศาสนศาสตร์พันธสัญญาไม่เชื่อในว่า พระคริสต์จะปกครองในโลกนี้เป็นเวลาหนึ่งพันปี ตามตัวอักษร พวกเขาเชื่อพระคริสต์และธรรมิกชนปกครองฝ่ายวิญญาณแล้วในปัจจุบันทางอิทธิพลแห่งข่าวประเสริฐ พวกเขาเชื่อว่า พระสัญญาต่ออับราฮัมว่าทายาทของเขาจะครอบครองแผ่นดินคานาอันตลอดไปนั้น สำเร็จแล้วโดยผู้เชื่อปัจจุบันซึ่งครอบครองความเชื่อ

ตามศาสนศาสตร์พันธสัญญาแล้ว ชนชาติอิสราเอลไม่มีความสำคัญในตอนนี เพราะพวกเขาปฏิเสธพระคริสต์ คนยิวอาจเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระเจ้าโดยรับความรอดส่วนบุคคลเหมือนคนต่างชาติทุกคน

มุมมองทางเลือก

นักศาสนศาสตร์จำนวนมากวันนี้ได้พยายามหาความสมดุลทางพระคัมภีร์ระหว่างยุคเวลานิยมกับศาสนศาสตร์พันธสัญญา

ยุคนิยมมีข้อปัญหาต่าง ๆ อัครทูตเปาโลบอกกับทิโมธีว่า พระคัมภีร์ (พันธสัญญาเดิมสอนถึงความรอด (2 ทิโมธี 3:15) พระเยซูตรัสว่า นิโคเดมัสควรรู้เกี่ยวกับการบังเกิดใหม่แล้ว เพราะว่าเขาเป็นครูสอนพันธสัญญาเดิม (ยอห์น 3:10) พันธสัญญาใหม่กล่าวว่า ผู้เชื่อคือคนอิสราเอลแท้และเป็นบุตรแห่งอับราฮัม (โรม 2:28-29, กาลาเทีย 3:28-29) พันธสัญญาใหม่ยังกล่าวอีกว่า เครื่องบูชาในพันธสัญญาเดิมไม่ได้นำ

บาปออกไป (ฮีบรู 10:4) พระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าไม่ได้จัดเตรียมวิธีที่ต่างออกไปสำหรับ ความรอดในยุคประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกัน

ศาสนศาสตร์พันธสัญญามีข้อปัญหาต่าง ๆ การกล่าวว่าพระสัญญาต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมสำเร็จฝ่าย วิญญาณแล้ว คือการตีความแบบใช้จินตนาการที่ไม่อาจทดสอบได้ การตีความหมายนี้สูญเสีย ความหมายดั้งเดิมด้วยเช่นกัน อับราฮัมหรือคนอื่นไม่น่าจะเข้าใจพระสัญญาต่าง ๆ ถึงแม้ว่าพวกเขาคิดว่า ตนเองเข้าใจพระสัญญาแล้วก็ตาม ตัวอย่าง เช่น พระเจ้าสัญญาอับราฮัมว่าบุตรทั้งหลายของเขาจะ ครอบครองแผ่นดินที่เจาะจงบางแห่งตลอดไป นั่นหมายความว่าคนต่างชาติจะได้รับความรอดจริง ๆ หรือ เปล่า?

ศาสนศาสตร์พันธสัญญาปฏิเสธว่าคนอิสราเอลยังมีความสำคัญต่อแผนการของพระเจ้า แต่อัครทูตเปา โลกกล่าวว่าคนอิสราเอลในฐานะชนชาติจะถึงความรอดในวันหนึ่ง (โรม 11:26)

มุมมองที่สมดุลเกี่ยวกับคนอิสราเอลกับคริสตจักรจะรวมถึงความเข้าใจเกี่ยวกับพระสัญญาต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิม

1. **พระสัญญาแห่งความรอด** ความรอดได้รับโดยพระคุณและได้รับการสำนึกผิดและความ เชื่อโดยคนยิวและคนต่างชาติในทุกยุคประวัติศาสตร์ พื้นฐานของการที่พระเจ้ายอมรับ เหมือนเดิมเสมอ (โรม 4:3, เอเฟซัส 2:8) ไม่มีความจำเป็นที่คนอิสราเอลกับคริสตจักรมีลำดับ แยกจากกันเพราะว่าแผนการแห่งความรอดเหมือนกันสำหรับทั้งคู่
2. **พระสัญญาแห่งความหวังใยของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์** พระสัญญาหลาย อย่างอธิบายถึงวิธีปกติของพระเจ้าในการดูแลประชากรของพระองค์ ซึ่งดูแลทุกคนที่อยู่ใน ความสัมพันธ์ที่เชื่อฟังกับพระองค์ ตัวอย่างในพระธรรมสดุดี 23 พระสัญญาเหล่านี้แสดงให้เห็น ถึงธรรมชาติของพระเจ้า ซึ่งได้รับการเปิดเผยในความสัมพันธ์ หลักการเหล่านี้มีการประยุกต์ใช้ใน ทุกที่และทุกเวลา ใช้ทั้งกับคนอิสราเอลและกับคริสตจักร

3. **พระสัญญาต่อคนอิสราเอลในฐานะชนชาติ** พระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ของคนยิว วันหนึ่งคนอิสราเอลในฐานะชนชาติจะหันกลับมาหาพระคริสต์ (โรม 11:26) พระสัญญาต่าง ๆ ที่พระเจ้ากระทำต่อคนอิสราเอลในฐานะชนชาติจะสำเร็จตามตัวอักษรต่อคนยิวที่เชื่อซึ่งเหลืออยู่จำนวนน้อย

► คำกล่าวอะไรบ้างในมุมมองทางเลือกเข้ากับยุคนิยม และคำกล่าวอะไรบ้างแตกต่างไปจากยุคนิยม? คำกล่าวอะไรบ้างที่เข้ากับศาสนศาสตร์พันธสัญญาและคำกล่าวอะไรบ้างที่แตกต่างจากศาสนศาสตร์พันธสัญญา?

คำถามทบทวนบทที่ 10

- (1) ประเด็นหลักของพระธรรมโรม 10 คืออะไร?
- (2) คนยิวพยายามทำให้ตนเองเป็นคนชอบธรรมอย่างไร?
- (3) เรารู้ว่าคนที่มิชชันนารีก่อนพระเยซูเสด็จมาไม่ได้รับความรอดโดยการงานต่าง ๆ ได้อย่างไร?
- (4) ความรอดอยู่ในจิตใจและอยู่ในปากของเรามีความหมายว่าอย่างไร?
- (5) ข่าวสารเกี่ยวกับมิชชันนารีมีความเร่งด่วนเพราะอะไร?
- (6) จงอธิบายถึงตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับกิ่งของต้นไม้ในพระธรรมโรม 11
- (7) จงระบุพระสัญญาสามประเภทในพันธสัญญาเดิม

งานมอบหมายบทที่ 10

- (1) จงเขียนอธิบายหนึ่งหน้ากระดาษว่า พันธสัญญาเดิมสำคัญต่อคริสเตียนวันนี้เพราะอะไร จงให้ตัวอย่างของพระคัมภีร์จากพันธสัญญาเดิมที่มีค่าเป็นพิเศษ
- (2) จดจำที่จะรายงานเกี่ยวกับบทสนทนากับสมาชิกจากคริสตจักรอื่นอย่างน้อยสองคน

บทที่ 11

พันธกิจกับความสัมพันธ์ต่าง ๆ

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6

ส่วนที่ 6 ของพระธรรมโรม (12:1-15:7) ประกอบด้วยคำสั่งภาคปฏิบัติหลายคำสั่งสำหรับชีวิตในคริสตจักร พันธกิจ ความสัมพันธ์คริสเตียน และความสัมพันธ์กับผู้อำนาจปกครอง

พระธรรมโรม 12:1-2 เกริ่นนำส่วนที่ 6 โดยบอกเราว่าเราต้องถวายตัวทั้งสิ้นเพื่อการรับใช้พระเจ้า บทเกริ่นนำนี้ต่อกำกล่าวของเปาโลในบทก่อนหน้า นั่นคือ เราเป็นหนี้ทุกสิ่งต่อพระเจ้า (โรม 11:35) และทางของพระเจ้ามีปัญญาโดยสมบูรณ์ (โรม 11:33)

เปาโลใช้เครื่องบูชาที่มีชีวิตเป็นตัวอย่างประกอบ (โรม 12:1) เหมือนกับเครื่องบูชาที่ต้องถูกประหาร เราตายอย่างแท้จริง แต่แทนที่จะตาย เรากลับมีชีวิตเพื่อพระเจ้า นั่นหมายความว่าเราต้องรักษาการอุทิศตนเสมอ แต่ละวันเราต้องปฏิเสธสิ่งใด ๆ ที่หันเหเราให้ละทิ้งความซื่อสัตย์ ภักดี ตัวอย่างประกอบของเครื่องบูชาที่มีชีวิตเน้นถึงการมอบถวายทั้งสิ้นของเรา เราไม่สามารถสงวนชีวิตของเราบางส่วนไว้สำหรับตัวเอง โดยแยกออกจากน้ำพระทัยของพระเจ้า เราไม่สามารถปกป้องความปรารถนาหรือความทะเยอทะยานบางอย่างจากการเรียกร้องให้อุทิศตัวทั้งสิ้นต่อพระเจ้าได้

การมอบถวายตัวเองให้เป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์เป็นการนมัสการฝ่ายวิญญาณ แตกต่างจากศาสนาตามรูปแบบเท่านั้น⁶⁹

⁶⁹ ดูที่หมายเหตุเกี่ยวกับพระธรรมโรม 1:9

การรับใช้โดยอุทิศตัวอย่างสมบูรณ์ย่อมเป็นไปได้ถ้าหากไม่ได้รับการเปลี่ยนเป็นคนใหม่ดังที่ได้อธิบาย
ในโรม 12:2 เราต้องได้รับการเปลี่ยนเป็นคนใหม่โดยเปลี่ยนความคิดของเราเสียใหม่ เราต้องไม่เหมือนกับ
โลกในด้านค่านิยม พฤติกรรม หรือความคิดเห็นต่าง ๆ คนที่พิจารณาคำถามทุกคำถามซึ่งมาจากมุมมอง
แห่งน้ำพระทัยอันสมบูรณ์ของพระเจ้าจะแตกต่างไปจากโลก เขาจะไม่ยินยอมต่อทัศนหาคะต่าง ๆ เขา
จะไม่อดทนต่อสิ่งเหล่านั้นโดยถือว่าเป็นสิ่งปกติ

จงสังเกตว่าร่างกายต้องบริสุทธิ์ บาปไม่ใช่สิ่งจำเป็นของร่างกายที่พระเจ้าไม่อาจชำระได้ ร่างกายไม่ได้ชั่ว
ร้ายในตัวของมันเองและไม่ได้ทำบาปโดยปราศจากเจตน์จำนง แต่ร่างกายถูกใช้ทำบาปได้

ข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ จากพระธรรมโรม 12:1-15:7 อธิบายถึงวิธีดำเนินชีวิตที่อุทิศตนและได้รับการ
เปลี่ยนเป็นคนใหม่

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 12 ให้กลุ่มฟัง

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6 ตอนที่ 1

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละเอียด

(โรม 12:3) พระคุณที่ประทานแก่เปาโลอ้างอิงถึงสิทธิอำนาจแห่งอัครทูตและของประทานแห่งการเปิดเผย
ของเขา

เราควรถ่อมใจเพราะว่าพระเจ้าประทานทุกสิ่งที่เราได้อยู่ คนที่มีของประทานฝ่ายวิญญาณต่าง ๆ ควรถ่อม
ใจด้วยตระหนักว่า ของประทานต่าง ๆ มาจากพระเจ้าที่เราไม่ได้ทำกรงานต่าง ๆ เพื่อให้ได้รับ และ
ตระหนักว่าของประทานต่าง ๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อรับใช้คนอื่น ๆ

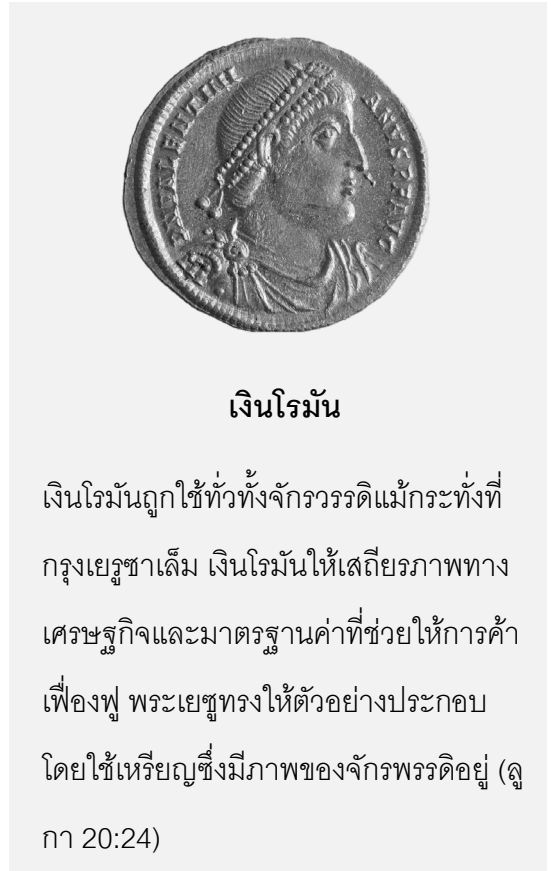
(โรม 12:4-5) ในฐานะสมาชิกแห่งพระกาย เราต้องการคนอื่น ๆ และถูกผูกมัดให้รับใช้คนอื่น ๆ ตัวอย่างเปรียบเทียบถึงร่างกายได้ถูกอธิบายในพระธรรม 1 โครินธ์ 12:12-26

(โรม 12:6-8) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ระบุชื่อหลาย ๆ พันธกิจ ผู้เชื่อแต่ละคนต้องติดตามพันธกิจที่ถูกเรียกเข้าสู่และได้รับของประทานสำหรับพันธกิจนั้น ถ้าหากคนไม่มีความถ่อมใจที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งพระคุณแล้ว เขาอาจใช้ความพยายามของเขาผิดวิธีได้ (บางที่อาจแสวงหาการเห็นชอบจากมนุษย์) และล้มเหลวต่อการทรงเรียกที่แท้จริงของเขา

บรรดาผู้ครอบครองของประทานต่าง ๆ ได้รับการเตือนให้ใช้ของประทานเหล่านั้นอย่างเหมาะสม ตัวอย่าง เช่น ผู้ให้ควร

เพียงแต่ให้ ไม่ใช่ด้วยวัตถุประสงค์จะยกย่องตนเอง ผู้บริหารของประทานต้องขยันขันแข็ง – ใส่ใจรายละเอียดและเป็นที่พึ่งพิงได้ตลอดเวลา คนที่ช่วยเหลือคนที่ขัดสนไม่ควรทำด้วยท่าทีโสโอหังหรือฝืนใจซึ่งดูหมิ่นผู้รับ⁷⁰

► คริสเตียนใช้ประทานต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณต่างไปจากวิธีที่ผู้คนในโลกใช้ความสามารถต่าง ๆ ของตนอย่างไรบ้าง?

⁷⁰ ภาพ: เหรียญสะสมโรมัน: 1 โซลิดุสทองคำของจักรพรรดิวาเลนติเนียนที่หนึ่ง”, จากโครงการยุคโบราณพบภาพได้/ผู้ดูแลพิพิธภัณฑ์อังกฤษ, <https://finds.org.uk/database/images/image/id/1023830/recordtype/artefacts>, ได้รับใบอนุญาตภายใต้ CC BY 2.0, ลดความละเอียดและตัดภาพจากต้นฉบับ

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6 ตอนที่ 2

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 12:9) ความรักควรแท้จริงและจริงใจ ปฏิเสธสิ่งชั่วร้ายและยึดสิ่งที่ดี การเพิ่มพูนความรักเชื่อมโยงกับการแยกแยะถึงสิ่งที่ดี ซึ่งการแยกแยะนั้นได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น (ฟิลิปปี 1:9-10)

(โรม 12:10) คริสตจักรเป็นครอบครัวของพระเจ้า มีพี่น้องจำนวนมาก เราควรเต็มใจยกเกียรติให้คนอื่น แทนที่จะให้ตนเอง

(โรม 12:11) อย่าเกียจคร้านในความรับผิดชอบ คริสเตียนควรเป็นต้นแบบของการงานดีในทางจริยธรรม เขาไม่ได้มีเวลาให้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ ถ้าหากเขากำลังมีชีวิตอยู่ด้วยวัตถุประสงค์ของพระเจ้า เขาควรทำงานเหมือนกับว่ากำลังทำเพื่อพระเจ้า (เอเฟซัส 6:6-7)

(โรม 12:12) ความชื่นชมยินดีของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์แวดล้อม เพราะว่าเรามีความหวังสำหรับนิรันดรกาล การอดทนหมายถึงการอดกลั้นด้วยความเชื่อ คนควรมีท่าที่พึ่งพาพระเจ้าอยู่อย่างสม่ำเสมอ พร้อมจะอธิษฐานตลอดเวลา

(โรม 12:13) ช่วยเหลือผู้เชื่ออื่น ๆ ในด้านความจำเป็นทางวัตถุสิ่งของ การเป็นเจ้าบ้านหมายถึงการตอบสนองถึงความจำเป็นต่าง ๆ ด้านอาหารและที่พักแก่คนอื่น

(โรม 12:14) อย่าปฏิบัติต่อคนอย่างที่เขาสมควรได้รับ แต่ปฏิบัติเหมือนกับที่พระคริสต์ปฏิบัติต่อพวกเขา การให้สิ่งที่เขาคิดว่าพวกเขาสมควรได้รับก็เป็นการตัดสินพิพาทษา ซึ่งเป็นบทบาทที่ถูกต้องจนไว้สำหรับพระเจ้า

(โรม 12:15) พร้อมจะร่วมแบ่งปันในความเศร้าโศกและความชื่นชมยินดีของคนอื่น ๆ

(โรม 12:16) อย่าใส่ใจต่อสิ่งที่บ่งบอกฐานะ อย่าเห็นแก่คนที่ชนชั้นสูงกว่า จงให้ความนับถือแม้กระทั่งคนยากจน อย่ามองหาวิธีที่จะให้ตัวเขาอยู่เหนือคนอื่น ๆ

(โรม 12:17) การทำร้ายคนอื่นเพราะเขาได้ทำร้ายเขาเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องเลย เราไม่ได้ถูกเรียกมาเพื่อลงโทษคนอื่น แต่ถูกเรียกมาเพื่อยกโทษ

จงแสดงออกถึงความซื่อตรง ถ้าหากเขาอยากเป็นที่นับถือ การที่มีเพียงเขาและพระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าตัวเขาซื่อตรงก็ไม่เพียงพอ เขาต้องรักษาแผนการต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นถึงความซื่อตรงให้ทุกคนได้เห็น การรักษาชื่อเสียงที่ดีทำได้ง่ายกว่าการสร้างชื่อเสียงที่ดีขึ้นใหม่หลังจากที่ได้เสียหายไปแล้ว

(โรม 12:18) ตราบเท่าที่เขายังทำได้ จงดำเนินชีวิตด้วยสันติกับทุกคนเถิด สันติที่ดีที่สุดคือความสัมพันธ์อันปรองดอง บางครั้งสันติเรียกร้องการขอโทษ แม้กระทั่งการละเมิดโดยไม่ตั้งใจ บางครั้งสันติเรียกร้องการเผชิญหน้าผู้ทำผิดด้วยความปราณี เพื่อความซนเคื่องใจที่ขัดขวางความสัมพันธ์จะถูกขจัดออกไป ถ้าหากเขาปฏิเสธที่จะขอโทษหรือเผชิญหน้าในเวลาที่เหมาะสม เขาก็ไม่ได้กำลังทำสิ่งที่ทำได้เพื่อรักษาสันติ

(โรม 12:19) อย่าแก้แค้น แต่ปล่อยให้พระพิโรธของพระเจ้าจัดการ ถ้าหากคนอยากจะเป็นผู้ลงโทษ เขาก็แสดงให้เห็นว่าเขาไม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทำงานของพระองค์ในการลงโทษได้อย่างถูกต้อง

(โรม 12:20) จงทำดีแก่คนอื่น ๆ มากกว่าที่จะพยายามสนองพวกเขาอย่างสาสม การสุ่มไฟไม่ได้หมายถึงการแก้แค้นได้อย่างแน่นอน เพราะมันจะขัดแย้งกับประเด็นหลักของพระคัมภีร์ข้อนี้ นี่อาจเป็นสัญลักษณ์ของการละลายท่าที่แข็งกระด้างของคน

(โรม 12:21) อย่าให้ความชั่วร้ายเปลี่ยนแปลงหรือเอาชนะฝ่ายวิญญาณเขาได้ อย่างไรก็ตาม อย่าต่อต้านความชั่วร้ายด้วยความชั่วร้ายแต่ด้วยความดี การเป็นคนขมขื่นหรือต่อต้านความชั่วร้ายอย่างผิด ๆ คือการพ่ายแพ้ฝ่ายวิญญาณ แม้ว่าเขาชนะข้อขัดแย้งก็ตาม

► จงคิดว่าคน ๆ หนึ่งจะทำตามคำสั่งเหล่านี้ได้ไม่ได้อย่างไรบ้าง ถ้าหากตัวเขาไม่ได้อุทิศตัวอย่างสมบูรณ์กับพระเจ้า ในชีวิตของคุณ มีสิ่งไหนบ้างที่ควรเปลี่ยนแปลงเนื่องจากคำสั่งเหล่านี้?

การตีความจดหมายของอัครทูต

จดหมายของเปาโลเขียนขึ้นเพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์เฉพาะต่าง ๆ เช่น “โอกาสที่บางพฤติกรรมจำเป็นต้องได้รับการแก้ไข หรือความผิดพลาดด้านหลักคำสอนที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง หรือความเข้าใจผิดที่จำเป็นต้องได้รับความกระจ่างเพิ่มเติม”⁷¹ จดหมายไม่ได้อยู่ในรูปแบบศาสนศาสตร์ระบบ แต่เป็นศาสนศาสตร์ที่เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองต่อความจำเป็น ศาสนศาสตร์นี้เป็นภาคปฏิบัติมาตั้งแต่ต้น ไม่ได้ถูกพัฒนาขึ้นโดยแยกออกจากชีวิตจริง

จดหมายฝากต่าง ๆ ในพันธสัญญาใหม่ไม่ได้เป็นการผลิตทางอักษรศาสตร์เพื่อสาธารณชนทั่วไป แต่มุ่งหมายถึงผู้รับหลาย ๆ คนให้นำไปประยุกต์ใช้ทันที เปาโลบอกแก่ชาวโคโลสีว่า พวกเขาควรแลกเปลี่ยนจดหมายที่แต่ละคริสตจักรได้รับจากเขากับชาวเลาดีเซีย (โคโลสี 4:16) คริสตจักรเริ่มแรกเริ่มต้นสะสมจดหมายฝากของเปาโลและเวียนจดหมายเหล่านั้นด้วยกัน ดังนั้น เราจึงรู้แน่ว่าพวกเขามองจดหมายฝากว่าเป็นสิ่งที่นำไปประยุกต์ใช้ได้กับทุกคริสตจักรในทุกกาลเทศะ

ถึงแม้ว่ามีช่องว่างเวลาและวัฒนธรรมมีอยู่ระหว่างเรากับผู้รับดั้งเดิม แต่จดหมายฝากก็ถูกเขียนขึ้นแก่คริสเตียนในยุคพันธสัญญาใหม่ซึ่งประสบกับปัญหาต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกับเรา ดังนั้น คริสตจักรสมัยใหม่จึงนำจดหมายฝากของเปาโลไปใช้ได้ง่ายกว่าวรรณกรรมบางรูปแบบที่พบในพระคัมภีร์ จดหมายฝากเหล่านี้ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นอย่างเจาะจงถึงชนชาติยิว หรือไม่ได้กำลังพูดกับคนที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม

สถานการณ์การดั้งเดิมในจดหมายจัดเตรียมจุดเริ่มต้นสำหรับการประยุกต์ใช้แบบสมัยใหม่แก่ผู้ตีความ หลักการตีความคือการที่เราเข้าใจงานเขียนได้ดีขึ้นถ้าหากเรารู้ว่าใครเป็นผู้เขียน ใครเป็นผู้รับ และเขียนขึ้นเพราะอะไร จดหมายฝากให้ผู้ตีความมีข้อได้เปรียบในการรู้ถึงตัวตนผู้เขียนและผู้รับ

⁷¹ กอร์ดอน พิกัดักลาส สตีวर्ट, *How to Read the Bible for All Its Worth*, (แกรนด์แรพทิดส์, มิชิแกน ซอนเดอร์วาน, 1993) 48

พระธรรมโรมเป็นงานเขียนที่มีลักษณะทางการที่สุดของเปาโล เป็นไปตามโครงสร้างที่ได้รับการวางแผนเอาไว้ และเก็บอยู่ในรูปแบบของบทความทางศาสนศาสตร์ เปาโลไม่ได้กล่าวถึงความผิดพลาดต่าง ๆ ที่เจาะจงของคริสตจักรที่กรุงโรม เขาไม่ได้พูดถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เจาะจงอย่างที่เขาคาดหมายถึงคริสตจักรต่าง ๆ ที่เขาก่อตั้งขึ้นและไปเยี่ยมเยียน

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6 ตอนที่ 3

ประเด็นหลักของพระธรรมโรม 13:1-7

ผู้เชื่อควรยอมจำนนต่อเจ้าบ้านผ่านเมืองเพราะว่าผู้มีอำนาจปกครองได้รับการแต่งตั้งโดยพระเจ้า

หมายเหตุถึงหัวหน้าชั้นเรียน: อาจจะมีการอภิปรายและการโต้แย้งอยู่มากเมื่อกลุ่มศึกษาเนื้อหาถัดไป คุณควรพยายามให้สมาชิกยินยอมให้เนื้อหาในบทเรียนแก้ไขความคิดของพวกเขาให้ถูกต้อง

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 13:1-7 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละเอียด

(โรม 13:1-2) พระเจ้าสถาปนาอำนาจการปกครอง นั่นไม่ได้หมายความว่าผู้มีอำนาจปกครองทุกคนชอบธรรม แต่หมายความว่าพระเจ้าประสงค์จะสถาปนาสิทธิอำนาจของมนุษย์ขึ้น การปฏิเสธจะอยู่ใต้สิทธิอำนาจของมนุษย์คือการเป็นกบฏต่อพระเจ้า เช่นเดียวกับที่เราไม่ได้รักพระเจ้าอย่างแท้จริง ถ้าหากเราไม่รักพี่น้องที่มองเห็นได้ด้วยตา หรือเราไม่อาจอ้างว่าอยู่ใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ในขณะที่ปฏิเสธจะยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของมนุษย์ที่เห็นได้ด้วยตา คริสเตียนไม่ควรปฏิบัติต่อเจ้าบ้านผ่านเมืองด้วยความไม่เคารพ

(โรม 13:3-4) วัตถุประสงค์หนึ่งของอำนาจปกครอง คือลงโทษคนที่ทำสิ่งชั่วร้าย เวลาที่ผู้มีอำนาจปกครองทำหน้าที่อย่างเหมาะสม คนที่ทำสิ่งชั่วร้ายก็หวาดกลัว คริสเตียนจะไม่ขัดแย้งกับอำนาจปกครองภายใต้สถานการณ์แวดล้อมปกติเพราะคุณสมบัติต่าง ๆ ของคริสเตียนทำให้คริสเตียนเป็นพลเมืองดี อย่างไรก็ตาม

ตาม มีอยู่หลายครั้งในประวัติศาสตร์ที่ผู้มีอำนาจปกครองพยายามเรียกร้องความภักดีที่เป็นของพระเจ้า
เท่านั้น จากนั้นพวกเขาก็กลายเป็นผู้ข่มเหงคริสเตียน

ผู้มีอำนาจปกครองที่ทำหน้าที่อย่างเหมาะสมก็สอดคล้องกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า พระคัมภีร์ข้อ 4 บอก
กับเราว่า ผู้มีอำนาจปกครองมีสิทธิอำนาจจากพระเจ้าเพื่อบังคับใช้กฎหมายแม้กระทั่งประหารผู้ที่ทำสิ่งชั่ว
ร้าย

คริสเตียนในบางชนชาติเชื่อว่า การรับใช้ในตำแหน่งทางการปกครองเป็นสิ่งผิด โดยเฉพาะตำแหน่งที่
อาจเรียกร้องให้พวกเขาต้องใช้ความรุนแรง คริสเตียนจำนวนมากซึ่งมีความเชื่อนั้น อาศัยอยู่ในประเทศที่ผู้
มีอำนาจปกครองข่มเหงคริสเตียนและเลื่อมทรมานสุดขีด อย่างไรก็ตาม ถ้าหากผู้มีอำนาจปกครองทำหน้าที่
อย่างเหมาะสม ก็ไม่เป็นสิ่งผิดสำหรับคริสเตียนที่จะรับใช้ในตำแหน่งทางการปกครอง เพราะว่าพระเจ้า
แต่งตั้งอำนาจปกครอง

(โรม 13:5) คริสเตียนควรยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจ ไม่ใช่เพราะหวาดกลัวที่จะถูกผู้มีอำนาจปกครอง
ลงโทษเท่านั้น แต่ด้วยจิตสำนึกที่กระจ่างชัด การเป็นกบฏต่ออำนาจปกครองหรือปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง
กฎหมาย ก็คือการปฏิเสธบทบาทของผู้มีอำนาจปกครอง บัณฑิตบางคนไม่อาจตัดสินใจได้ทุกอย่าง แต่ต้อง
มีอำนาจปกครอง เสรีภาพของบัณฑิตบุคคลต้องอยู่ใต้สิทธิอำนาจที่ปกป้องสิทธิของบัณฑิตบุคคล ถึงแม้ว่า
เราไม่เห็นด้วยกับวิธีการปกป้องก็ตาม

(โรม 13:6-7) คริสเตียนควรจ่ายภาษีตามกฎหมาย ปฏิบัติตามวิธีแสดงความเคารพตามธรรมเนียม

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6 ตอนที่ 4

ประเด็นหลักของ โรม 13:8-10

ความรักทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จเพราะความรักกระตุ้นผู้เชื่อให้ทำสิ่งที่ถูกต้องต่อคนอื่น

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พิสูจน์ว่าธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวเนื่องกับผู้เชื่อ ผู้เชื่อทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติสำเร็จ และมีความรักดังที่ถูกละเมียดโดยพระคุณ พระคุณไม่ได้เพียงแต่ครอบคลุมการละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ พระคุณประกอบด้วยพระราชกิจของพระเจ้าในเราเพื่อให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จในเรา

▶ ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่าน โรม 13:8-10 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 13:8) การเป็นหนี้ในลักษณะนี้หมายถึงการไม่ให้สิ่งที่อีกคนสมควรได้รับ ข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้าระบุรายชื่อถึงข้อผูกมัดต่าง ๆ การยืมและจ่ายคืนตามกำหนดเวลาไม่ใช่สิ่งที่ผิดถ้าหากเป็นวิธีที่ตกลงเพื่อจะตอบสนองข้อผูกมัดต่าง ๆ พระคัมภีร์ข้อ 7 สั่งให้เราให้ทุกคนในสิ่งที่เขาสมควรได้รับจากเรา

▶ เมื่อคริสเตียนไม่จ่ายคืนสิ่งที่ยืมมามีผลลัพธ์อะไรบ้าง?

(โรม 13:9-10) ถ้าหากเขารักบางคนอย่างแท้จริงเหมือนกับที่รักตัวเขาเองแล้ว เขาจะไม่ขโมยจากเขา โลกในสิ่งที่เขามี หรือละเมิดการสมรสของเขา มิตรภาพกับความรักเท่านั้นไม่ป้องกันการทำผิดเหล่านี้ แต่ความรักแห่งพระคริสต์ในเราจะป้องกันเราไม่ให้ทำผิดแม้กระทั่งกับคนแปลกหน้า กับคนที่ละเมิดเรา หรือกับคนที่สมควรได้รับ

วัฒนธรรมและศาสนาส่วนใหญ่สอนเราว่า เราเป็นหนี้ความรักบางคนอยู่ บางทีอาจเป็นสมาชิกครอบครัวและสมาชิกร่วมเผ่า แต่พวกเขาคิดว่าเราไม่ได้เป็นหนี้ความรักเช่นนั้นกับมนุษยชาติที่เหลือ พวกเขาอาจมองว่า พวกเขาขโมยจากคนต่างชาติหรือนายจ้างและหยาบคายต่อคนแปลกหน้าได้ พระคริสต์บัญชาเราให้มอบความรักกับทุกคนที่เราติดต่อกัน ในพระธรรมลูกา 10:25-37 พระเยซูบอกเรื่องราวเกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ช่วยเหลือคนยิวที่ได้รับบาดเจ็บ เพื่อแสดงตัวอย่างถึงพระบัญญัติที่ให้เขารักเพื่อนบ้านของเขา

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6 ตอนที่ 5

▶ ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 13:11-14 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละเอียด

(โรม 13:11) ความรอดในพระคัมภีร์ข้อนี้อ้างอิงถึงความรอดสุดท้ายเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา เราต้องไม่ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าโลกนี้จะคงอยู่ตลอดกาล เราควรใช้ชีวิตเหมือนคนที่กำลังคาดหวังว่าสิ่งต่าง ๆ จะผ่านไปอย่างรวดเร็ว

(โรม 13:12) กลางคืนเป็นอุปมาอุปไมยถึงเวลาก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา (ดูเพิ่มเติมที่ 2 เปโตร 1:19.) ความมืดในพันธสัญญาใหม่มักเกี่ยวข้องกับกรกระทำต่าง ๆ อันชั่วร้าย (ดูเพิ่มเติมที่ 1 เธสะโลนิกา 5:4-8 และ เอเฟซัส 5:11-14)

(โรม 13:13) พระคัมภีร์ข้อนี้อธิบายถึงชีวิตของคนบาปที่ประมาท นี่เป็นคนที่ไม่สนใจเกี่ยวกับอนาคตและไม่คิดถึงนิรันดรกาลเป็นพิเศษ เขาใช้ชีวิตเพื่อความเพลิดเพลินโดยไม่ห่วงถึงความมีศีลธรรม ชีวิตของคริสเตียนตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิงกับชีวิตแบบนี้

(โรม 13:14) อย่าจัดเตรียมสิ่งใด ๆ ให้กับตัณหาหยาบๆ อย่าใช้ธรรมชาติของมนุษย์เป็นข้ออ้างในการทำบาป จงดำเนินชีวิตอยู่ในความสว่างและไม่มีสิ่งใดในชีวิตที่ต้องล่องอาย

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6 ตอนที่ 5

จะมีประเด็นต่าง ๆ ที่ผู้เชื่อที่จริงใจไม่เห็นด้วยเสมอ พระธรรมโรม 14 ให้คำสิ่งเกี่ยวกับว่า คริสเตียนที่มีความเชื่อและการปฏิบัติต่างกันจะยังคงรักและเคารพกัน นมัสการและรับใช้ด้วยกันได้อย่างไร

▶ ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 14:1-23 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละเอียด

(โรม 14:1) พี่น้องที่อ่อนแอคือคนที่รู้สึกว่ามี ความผิดเนื่องจากการกระทำที่พระเจ้าไม่ได้ทรงห้ามจริง ๆ (ดูที่ 1 โครินธ์ 8:7-12) พี่น้องที่เข้มแข็งคือคนที่กระทำโดยไม่รู้สึกว่ามี ความผิดเพราะเขารู้ว่าการกระทำนั้นไม่ใช่การฝ่าฝืนพระเจ้าอย่างแท้จริง

(โรม 14:2-3) ธรรมเนียมปฏิบัติของคนยิวควบคุมเกี่ยวกับอาหาร มีคริสเตียนที่เป็นคนยิวจำนวนมากในคริสตจักรและมีคนต่างชาติที่ได้ศึกษาธรรมเนียมปฏิบัติของคนยิว คนที่รู้สึกว่าเป็นอิสระจากข้อจำกัดต่าง ๆ เกี่ยวกับอาหารอาจถูกทดลองให้ดูแคลนคนที่รู้สึกว่ายู่ได้ข้อจำกัด คนที่พยายามปฏิบัติตามกฎเกี่ยวกับอาหารก็อาจถูกทดลองให้ตัดสินคนอื่นว่าเป็นคนบาป

(โรม 14:4) พระเจ้าจะพิพากษาผู้รับใช้ของพระองค์และประทานพระคุณที่พวกเขาจำเป็น อย่าตัดสินคนอื่นเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่ชัดเจนในพระคัมภีร์

มีความหลากหลายระหว่างผู้เชื่อทั่วโลกเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ เช่น วิธีประกอบศิลป์ปฏิบัติสมาธิ วิธีประกอบศีลมหาสนิท การเลือกฉบับแปลพระคัมภีร์ เครื่องแต่งกาย และความบันเทิง เราควรรักษาความเป็นเอกภาพคริสเตียนแต่ไม่คาดหวังความเป็นรูปแบบเดียวกันภายในพระกายพระคริสต์ คติพจน์ของเราควรเป็น”เอกภาพในสิ่งจำเป็น เสรีภาพในสิ่งไม่จำเป็น แต่รักในทุกสิ่ง”

(โรม 14:5-6) มีวันฉลองของคนยิวหลายวันซึ่งมีธรรมเนียมพิเศษของแต่ละวัน วันสะบาโตก็เป็นที่ได้เอียงเช่นกัน คริสตจักรเริ่มต้นพบปะและนมัสการในวันของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแทน (กิจการ 20:7; 1 โครินธ์ 16:2; วิวรณ์ 1:10) ภายหลังจากอาทิตย์กลายเป็นสิ่งที่คล้ายกับวันสะบาโตของคริสเตียน หลักการสำหรับการหยุดพักในวันที่เจ็ดยังคงมีประโยชน์ที่เราควรรักษา เนื่องจากเป็นหลักการทรงสร้างและไม่ได้เป็นเพียงธรรมเนียมที่ถูกแต่งตั้งขึ้นในสมัยที่พระเจ้าประทานธรรมเนียมปฏิบัติแห่งโมเสส

“...ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด” (โรม 14:5) แสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นที่แน่ชัดจำเป็น คนไม่ควรคลุมเครือในสิ่งที่เชื่อเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ การทนทานต่อความคิดเห็นของคนอื่นไม่ได้หมายความว่าเราไม่รู้ว่าความคิดเห็นของตัวเองคืออะไรหรือละเลยหลักฐานและการใช้เหตุผล...

(โรม 14:7-9) เราไม่เป็นเจ้าของตัวเอง แต่ละชีวิตควรยกย่องพระคริสต์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ได้เราและเราเป็นของพระองค์

(โรม 14:10-12) ทุกคนต้องรายงานต่อพระเจ้าที่การพิพากษา ดังนั้น ความคิดเห็นของเราเกี่ยวกับกันและกันจึงสำคัญน้อยกว่า

(โรม 14:13-15) การพยายามไม่ทำให้ผู้เชื่อคนอื่นสะดุดล้มเป็นเรื่องสำคัญ สำหรับคริสเตียนแล้ว สิ่งต่าง ๆ ไม่ได้มีมลทิน เพราะทุกอย่างเ็นของพระเจ้า แต่ถ้าหากคนคิดว่าบางสิ่งผิด แล้วยังคงทำสิ่งนั้นอยู่ เขาก็ทำบาป เพราะว่าเขาเลือกทำผิด เราทำให้คนสะดุดล้ม ถ้าหากเราส่งอิทธิพลต่อเขาให้ทำบางสิ่งที่เขาคิดว่าผิด (ข้อความอีกแห่งเกี่ยวกับประเด็นนี้ปรากฏอยู่ใน 1 โครินธ์ 8)

(โรม 14:16) คนอาจมีหลักคำสอนที่ถูกต้อง กระนั้นก็ยังก่อให้เกิดความเสียหายได้ เนื่องจากตัวเขาไม่ได้ใส่ใจถึงอิทธิพลที่มีต่อคนอื่น ๆ

(โรม 14:17) ศาสนาคริสต์ไม่ได้ประกอบด้วยกฎเกี่ยวกับรูปแบบการดำเนินชีวิตหรือเกี่ยวกับเสรีภาพ ศาสนาคริสต์เป็นชัยชนะและชีวิตในพระวิญญูญาณ

(โรม 14:18-19) พระเจ้าพอพระทัยเวลาที่เรายอมจำนนทุกสิ่งที่ทำต่อพระคริสต์และทำอย่างดีที่สุดเพื่อเสริมสร้างคนอื่น ๆ

(โรม 14:20-23) สิ่งทั้งปวงเ็นของพระเจ้า และคนที่จดจำเรื่องนี้ได้ก็มีเสรีภาพได้ อย่างไรก็ตาม ถ้าหากคนทำบางสิ่งที่คิดว่าผิด เขาก็กำลังทำบาปด้วยการเลือกนั้น ๆ พี่น้องที่รู้สึกว่ามีเสรีภาพควรจำกัดเสรีภาพของตน เพื่อไม่ให้คนอื่นล้มในบาป

ไม่มีคำชี้แนะให้กับพี่น้องที่อ่อนแอ ยกเว้นว่าตัวเขานั้นไม่ควรตัดสินคนที่มีเสรีภาพมากกว่า คนที่อ่อนแอถูกผูกมัดโดยจิตสำนึกของตน และไม่อาจเปลี่ยนความประพฤติของตนได้ แต่พี่น้องที่เข้มแข็งมีทางเลือกต่าง ๆ

- คริสตจักรของเราให้สมาชิกแต่ละคนตัดสินใจด้วยตัวเองในประเด็นใดบ้าง?
- เราเห็นความแตกต่างอะไรบ้างในผู้เชื่อคนอื่นที่เราต้องอดทนมากขึ้น?

- เราจะสัตย์ซื่อในการนำหลักการจากเนื้อหาตอนนี้ไปประยุกต์ใช้กับความคิดเห็นต่าง ๆ ของเรา เกี่ยวกับคนอื่นและการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นอย่างไรบ้าง?

ระบุชัดเกี่ยวกับพวกยูไดเซอร์

พวกยูไดเซอร์ไม่ใช่ผู้ติดตามลัทธิยูดายของคณียิว พวกยูไดเซอร์เป็นคณียิวที่อ้างว่าเป็นคริสเตียนแต่คิดว่าคริสเตียนต้องทำให้ข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของลัทธิยูดายสำเร็จ ปัญหาไม่ได้อยู่ที่การที่คณียิวที่กลับใจใหม่ที่จะยังคงปฏิบัติตามลัทธิยูดายอยู่ คนจำนวนมากก็ทำเช่นนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในคนรุ่นแรกของคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ ปัญหาคือเวลาที่คณียิวที่อ้างว่ากลับใจใหม่แล้วไม่เข้าใจถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ

พวกยูไดเซอร์คิดว่า คนต่างชาติจำเป็นต้องกลับใจใหม่ เพื่อยอมรับเอากฎต่าง ๆ ทั้งหมดของลัทธิยูดาย ซึ่งรวมถึงการเข้าสุหนัต เพื่อจะถึงความรอด พวกเขาไม่ได้เทศนาข่าวประเสริฐแก่ผู้ไม่เชื่อ แต่พวกเขาเทศนาแก่ผู้กลับใจใหม่ซึ่งทำให้เกิดความสับสนและแตกแยก ชัยชนะอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่ได้รับการบันทึกของพวกเขาอยู่ที่เมืองกาลาเทีย ซึ่งพวกเขาทำให้ทั้งคริสตจักรหลงผิดไป จุดหมายของเปาโลถึงชาวกาลาเทียมุ่งหมายเพื่อจะนำพวกเขากลับมายังข่าวประเสริฐแท้

ประเด็นเกี่ยวกับข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของคณียิวถูกนำมายังสภาคริสตจักรดั่งที่บันทึกไว้ในพระธรรมกิจการ 15 บรรดาอัครทูตตระหนักว่า การปฏิบัติตามวิธีของพวกยูไดเซอร์จะเป็นการปฏิเสธข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ และเป็น การปฏิเสธว่าข่าวประเสริฐถูกนำเสนอให้แก่คนต่างชาติอย่างเท่าเทียมกัน การตัดสินใจของสภาแก้ไขผู้เชื่อแท้ที่หลงผิดไปอย่างจริงจัง แต่ไม่ได้หยุดคนที่มีความเชื่อที่แท้จริง ๆ เปาโลมองว่าพวกยูไดเซอร์เป็นศัตรูต่อข่าวประเสริฐ

โรม 14:1-15:12 นำความจริงของข่าวประเสริฐที่เปาโลได้อธิบายตลอดทั้งจดหมายไปประยุกต์ใช้กับคำถามเกี่ยวกับข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของคณียิว ผู้เชื่อต้องไม่ตัดสินกันจากการปฏิบัติตามหลักศาสนาของชาวยิว ส่วนย่อยจบลงด้วยการเน้นว่าข่าวประเสริฐมีเพื่อคนทั้งโลก

ข้อความอื่น ๆ เกี่ยวกับหัวข้อนี้อยู่ในพระธรรมโรม 4; กิจการ 15; กาลาเทีย 2, 3, 5; และ โคโลสี 2:11-23

ศึกษาเนื้อหา - พระธรรมโรมส่วนที่ 6 ตอนที่ 6

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 15:1-4) คนที่เข้มแข็งในความเชื่อหรือคนที่รู้สึกว่ามีเสรีภาพควรเต็มใจละสิทธิพิเศษบางอย่าง เพื่อช่วยคนที่อ่อนแอในความเชื่อ และไม่รู้สึกว่ามีความเสรีภาพเกี่ยวกับข้อจำกัดพิเศษต่าง ๆ

(โรม 15:5-7) พระคัมภีร์ข้อเหล่านี้สรุปข้อความ เป้าหมายคือความเป็นเอกภาพของคริสเตียน ความรักของพระคริสต์คือตัวอย่างของเรา

เรื่องราวเกี่ยวกับความเป็นเอกภาพ การฟื้นฟู และพันธกิจต่าง ๆ

ในปี ค.ศ. 1722 เจ้าของที่ดินชาวเยอรมันชื่อซินเซนดอร์ฟ ได้เชื้อเชิญให้ผู้เชื่อที่ถูกข่มเหงชาวโมราเวียให้เข้ามาอาศัยอยู่ในที่ดินของเขาและสร้างอาณานิคม คนจำนวนหลายร้อยอาศัยอยู่ในชุมชนแห่งนั้น พวกเขาเผชิญกับความแตกแยกด้านหลักคำสอนและวิธีปฏิบัติในการนมัสการต่าง ๆ แต่ในปี ค.ศ. 1727 พวกเขาได้พัฒนา “ข้อตกลงแบบพี่น้อง” (ตอนนี้เรียกว่า “พันธสัญญาโมราเวียสำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียน”) ขึ้น เพื่อช่วยสถาปนาความเป็นเอกภาพ

ในปีเดียวกันนั้น พวกเขาเริ่มมีประสบการณ์ถึงการฟื้นฟู พวกเขามีการประชุมอธิษฐานตลอดทั้งคืน มีพิธีนมัสการนาน ๆ พวกเขาสัมผัสถึงการประทับอยู่ของพระเจ้า วิทยากรคนหนึ่งทรุดตัวลงกับพื้นด้วยความครั้นคร้ามต่อพระเจ้า ในช่วงระหว่างพิธีศีลมหาสนิท พระวิญญาณบริสุทธิ์เคลื่อนไหวเหนือคนในลักษณะที่ต่อมาซินเซนดอร์ฟมองวันนั้นว่าเป็นวันเพนเทคอสต์แห่งคริสตจักรฟื้นฟูโมราเวีย คนที่เคยแตกแยกกลับคืนดีกัน ซินเซนดอร์ฟนำอธิษฐานสารภาพความแตกแยกต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ในที่ประชุม พวกเขาเริ่มต้นการเฝ้ายามอธิษฐานโดยมีสมาชิกผลัดเปลี่ยนและดำเนินอย่างนั้นเรื่อยมา 100 ปี

ชุมชนชาวโมราเวียกลายเป็นที่ประชุมยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาลแห่งหนึ่งที่ส่งมิชชันนารี จากปี ค.ศ. 1733 - 1742 มีมิชชันนารีจากชุมชนหรือยคน หลายคนสิ้นชีวิตขณะที่ยังหนุ่มเนื่องจากการข่มเหงและ

สถานการณ์ยากลำบาก อีก 28 ปีต่อมาในปี ค.ศ. 1760 คริสตจักรสงฆ์มีชนนารี 226 คนและมีชาว
โมราเวียทั่วโลกจำนวนนับพันนับหมื่น

คำถามทบทวนบทที่ 11

- (1) จงอธิบายภาพประกอบของเครื่องบูชาที่มีชีวิต
- (2) ต้องเกิดอะไรขึ้นกับเรา เราจึงจะอุทิศตัวต่อพระเจ้าได้โดยสมบูรณ์?
- (3) เราควรถ่อมใจเพราะอะไร?
- (4) จงอธิบายคำว่าพี่น้องที่อ่อนแอกับพี่น้องที่เข้มแข็ง
- (5) พวกเขาได้เซอรัคือใคร?

งานมอบหมายบทที่ 11

- (1) จงเขียนหนึ่งหน้ากระดาษเกี่ยวกับการนำคำชี้แนะภาคปฏิบัติต่าง ๆ ที่พบในพระธรรมโรม 12:1-15:7
ไปปฏิบัติต่อคริสเตียนในวันนี้
- (2) จงเตรียมตัวสำหรับการทดสอบท้ายบทโดยศึกษารายชื่อคำถามที่จัดไว้ในภาคผนวกของหลักสูตรนี้
คุณต้องทำข้อสอบโดยไม่มีคนช่วยและไม่ดูเนื้อหาของหลักสูตรจากเอกสารใด ๆ ทั้งนั้น

บทที่ 12

นิมิตสำหรับพันธกิจต่าง ๆ

หมายเหตุถึงหัวหน้าชั้นเรียน

กำหนดเวลาทดสอบและตรวจสอบให้แน่ใจว่ากลุ่มเตรียมตัวสำหรับการทดสอบท้ายบท

วัฒนธรรมยิ่งใหญ่สามวัฒนธรรม

มีสามวัฒนธรรมที่หล่อหลอมโลกซึ่งได้รับข่าวประเสริฐในศตวรรษที่หนึ่ง พระเจ้าเตรียมโลกให้อยู่ในสภาวะที่ข่าวประเสริฐเกิดผลสูงสุด

วัฒนธรรมกรีก

อเล็กซานเดอร์มหาราชพิชิตโลกที่เจริญแล้วและก่อตั้งจักรวรรดิของพระองค์ขึ้น พระองค์เผยแพร่วัฒนธรรมกรีกอย่างมีวัตถุประสงค์เพราะว่าพระองค์เชื่อว่าวัฒนธรรมกรีกเหนือวัฒนธรรมทั้งปวงและเพราะจะช่วยให้จักรวรรดิของพระองค์มีความเป็นเอกภาพ พระองค์ประสงค์ให้ทุกคนพูดภาษากรีกและปฏิบัติตามประเพณีกรีก นี่จัดเตรียมสำหรับข่าวประเสริฐเพราะว่าผู้เผยแพร่เทศนาข่าวประเสริฐด้วยภาษากรีกได้ตลอดทั่วจักรวรรดิ

วิธีการคิดแบบกรีกทำให้คนมองตนเองในฐานะปัจเจกบุคคลเป็นสำคัญ แทนที่จะมองตนเองว่าเป็นสมาชิกของเผ่าและครอบครัว ดังนั้น พวกเขาจะเปิดใจต่อการตัดสินใจเลือกศาสนาส่วนตัว คนตระหนักว่าเป็นไปได้ที่จะเปลี่ยนศาสนาของพวกเขา

ชาวกรีกมองตนเองว่าเป็นพลเมืองของโลก แทนที่จะมองตนเองว่าเป็นเพียงพลเมืองของรัฐของตน พวกเขาตระหนักว่า มีความจริงที่นำไปประยุกต์ใช้ได้กับทุกคน แทนความจริงเฉพาะสำหรับแต่ละกลุ่มคน นี่ทำให้พวกเขาตระหนักว่า ความจริงอาจมาถึงพวกเขาจากที่อื่น ไม่ได้มาจากธรรมเนียมของตนเท่านั้น

บรรดานักปรัชญาชาวกรีกพยายามตอบคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับความหมายของชีวิตและจักรวาล พวกเขาเชื่อว่าคำตอบที่มีอยู่จะอธิบายชีวิตให้แก่ทุกคน

นักปรัชญาชาวกรีกใช้เหตุผล เพื่อแสดงให้เห็นว่าศาสนาเดิมต่าง ๆ ผิด พวกเขาทำให้คนไม่รู้สึกรังเกียจกับตำนานเทพเจ้าต่าง ๆ เทพเจ้าต่าง ๆ เป็นการกล่าวเกินจริงถึงมนุษยชาติโดยมีตำหนิต่าง ๆ ของมนุษย์ และมีความผิดอันเสื่อมศีลธรรมและการกระทำอันชั่วร้ายต่าง ๆ

นักปรัชญาชาวกรีกเสนอคำอธิบายใหม่ ๆ ให้กับชีวิตและความเป็นจริง แต่ละปรัชญาใหม่ได้รับการโต้เถียงและไม่มีปรัชญาไหนประสบความสำเร็จในการตอบคำถามต่าง ๆ อย่างสมบูรณ์ พวกเขาค้นพบและอภิปรายคำถาม ๆ ที่สำคัญแต่ไม่อาจตอบคำถามเหล่านั้น

ปรัชญาไม่อาจสนองความต้องการฝ่ายวิญญาณของมนุษย์ได้

ศาสนาคริสต์ตอบคำถาม ๆ ต่างที่ถูกถามโดยปรัชญาและสนองความต้องการฝ่ายวิญญาณได้

▶ วัฒนธรรมกรีกเปลี่ยนแปลงโลกและเตรียมพร้อมสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐอย่างไร?

วัฒนธรรมโรมัน

จักรวรรดิโรมันพัฒนาขึ้นหลังจากที่จักรวรรดิกรีกได้ล่มสลายออกเป็นเขตแดนต่าง ๆ คนโรมันพิชิตและรวมหลายชนชาติเข้าเป็นหนึ่งเดียว แต่วัฒนธรรมร่วมส่วนใหญ่ยังคงเป็นวัฒนธรรมกรีก

การพิชิตของจักรวรรดิโรมันทำให้ผู้คนสูญเสียความเชื่อในเทพเจ้าท้องถิ่น ซึ่งไม่สามารถช่วยเหลืออะไรพวกเขาได้ คนเต็มใจจะฟังเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงสากลและทรงสรรพสิทธิมากขึ้น

คนโรมันเชื่อในเทพเจ้าหลายองค์และมีตำนานเช่นเทพตำนานกรีก คนโรมันที่ได้รับการศึกษาจำนวนมาก ไม่เชื่อในเทพเจ้าจริง ๆ แต่ปฏิบัติตามศาสนาในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม

กฎหมายโรมันนำไปสู่แนวคิดที่ชัดเจนเกี่ยวกับความยุติธรรม ศาลโรมันมองว่าหลักฐานในวิธีที่มีเหตุผล นี้ ช่วยวางรากฐานสำหรับหลักคำสอนเกี่ยวกับความผิดและการถูกลงโทษว่าเป็นคนชอบธรรมของคน

การปกครองของจักรวรรดิโรมันทำให้สงครามเล็ก ๆ ระหว่างชนชาติจบสิ้นลง นำไปสู่สิ่งที่เรียกว่า แพ็กส์ โรมานา หรือสันติภาพโรมัน สันติภาพนี้ทำให้การเดินทางปลอดภัยขึ้นและผู้ประกาศข่าวประเสริฐข้ามเขตแดนต่าง ๆ ได้โดยไม่มีปัญหา

► วัฒนธรรมโรมันเปลี่ยนแปลงโลกและเตรียมพร้อมสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐอย่างไรบ้าง?

วัฒนธรรมคนยิว

คนยิวกระจัดกระจายไปยังทั่วโลกที่เจริญแล้ว พวกเขาก่อตั้งศาลาธรรมและสั่งสอนความเชื่อทุกแห่ง บรรดาอัครทูตสังเกตเห็นว่าโมเสสถูกสั่งสอนในทุกเมือง (กิจการ 15:21) คนยิวที่สัตย์ซื่อต่อศาสนาของคนอิสราเอลมีอิทธิพลในกรุงโรม

แนวคิดของลัทธิยูดาเกี่ยวกับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์และมีอำนาจธิปไตยเป็นที่น่าเคารพมากกว่าเทพตำนาน ซึ่งมีเทพเจ้าต่าง ๆ ซึ่งผิดศีลธรรมและทำผิดได้ จริยธรรมอันสูงส่งของลัทธิยูดาเป็นที่ดึงดูดใจในโลกที่ศีลธรรมวุ่นวาย ศาสนาคริสต์มีจริยธรรมเหล่านี้ ยกกระดับจริยธรรมเหล่านี้ และเทศนาศักยภาพแห่งพระคุณที่เปลี่ยนแปลงคนบาปให้เป็นคนใหม่และช่วยให้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ได้

แนวคิดของลัทธิยูดาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของพระเจ้าในประวัติศาสตร์และความคาดหวังเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ให้ความหวังสำหรับอนาคต ความหวังอยู่ในการแทรกแซงของพระเจ้า ไม่ใช่วิธีการแก้ไขปัญหามนุษย์ ศาสนาคริสต์ประกาศว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาและยุคใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

► วัฒนธรรมคนยิวเปลี่ยนแปลงโลกและเตรียมพร้อมสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐอย่างไรบ้าง?

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรมส่วนที่ 7

ในข้อความนี้ อัครทูตเปาโลอธิบายว่า เพราะอะไรเขาจึงเขียนจดหมาย เขาอยากมาเยี่ยมเยียนพวกเขา จากนั้น ได้รับความช่วยเหลือจากพวกเขา เพื่อเริ่มต้นงานประกาศข่าวประเสริฐในประเทศสเปน วัตถุประสงค์ของจดหมายกำหนดโครงสร้างของจดหมาย เพราะเปาโลอธิบายว่าข่าวประเสริฐคืออะไร เพราะอะไรทุกคนจึงต้องการข่าวประเสริฐ เพราะอะไรผู้ส่งสารจึงสำคัญ และเพราะอะไรเขาจึงมีคุณสมบัติที่จะไป เขาแสดงให้เห็นว่าพันธกิจทั่วโลกเป็นแผนการของพระเจ้าเสมอ

► ให้นักศึกษาหนึ่งคนอ่าน โรม 15:8-33 ให้กลุ่มฟัง

บันทึก ศึกษาไปที่ละข้อ

(โรม 15:8) พระเยซูคริสต์ทำให้พระสัญญาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ประทานแก่บรรดาบิดาจารย์ชาวยิว สำเร็จ และมาถึงชนชาติและศาสนายิว

(โรม 15:9-12) อัครทูตเปาโลแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าวางแผนให้ข่าวประเสริฐไปถึงคนต่างชาติเสมอ ผ่าน คำอ้างอิงจากพันธสัญญาเดิมหลายแห่ง ในพระคัมภีร์ที่เปาโลอ้างอิง บรรดาผู้เผยพระวจนะได้พยากรณ์ว่า

- คนต่างชาติจะกลายเป็นผู้นมัสการพระเจ้า
- พระเมสสิยาห์จะปกครองเหนือคนต่างชาติ
- คนต่างชาติจะไว้วางใจพระเมสสิยาห์

(โรม 15:13-14) อัครทูตเปาโลอธิษฐานอวยพรคริสตจักรที่กรุงโรม และกล่าวว่าเขาเชื่อว่าพวกเขาเข้มแข็ง ฝ่ายวิญญาณ ในพระคัมภีร์ข้อถัดมา เขาเรียกร้องพวกเขาให้มีนิมิตสำหรับงานพันธกิจ แม้กระทั่ง คริสตจักรที่ได้รับการอวยพรและเป็นคริสตจักรที่เข้มแข็งฝ่ายวิญญาณก็ไม่สมบูรณ์ เมื่อปราศจากนิมิต และการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับทำงานเป็นมิชชันนารี

► เกิดอะไรขึ้นถ้าหากคริสตจักรไม่มีความปรารถนาจะสนับสนุนการทำงานเป็นมิชชันนารีในพื้นที่ห่างไกลต่าง ๆ?

(โรม 15:15-16) เขาบอกพวกเขาเกี่ยวกับการทรงเรียกพิเศษของเขาที่จะนำข่าวประเสริฐไปถึงคนต่างชาติ พระเจ้าประทานของประทานฝ่ายวิญญาณพิเศษต่าง ๆ สำหรับการทำงานนี้ ความปรารถนาของเขาคือให้คริสตจักรของคนต่างชาติเป็นคริสตจักรที่บริสุทธิ์ แท้จริง และเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

(โรม 15:17-19) พระเจ้าประทานความสำเร็จให้แก่พันธกิจของเขา คนต่างชาติจำนวนมากเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า ผลลัพธ์สำคัญที่สุดของพันธกิจคือผู้คนที่กลับใจใหม่และดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังพระเจ้า ไม่มีเครื่องหมายแห่งความสำเร็จใดจะสำคัญไปกว่านี้ เขากล่าวว่าพระเจ้ากระทำหมายสำคัญแก่พันธกิจของเขาด้วยการอัศจรรย์จากพระเจ้าเช่นกัน เขาประกาศข่าวประเสริฐไปตลอดภูมิภาคใหญ่ต่าง ๆ

(โรม 15:20-22) วิธีปฏิบัติของเขาคือเทศนาไปตามสถานที่ต่าง ๆ ที่ข่าวประเสริฐยังไม่เคยถูกเทศนามาก่อน เขาครอบคลุมภูมิภาคต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ นั่นเป็นเหตุผลสำคัญอันดับแรกที่เขาไม่ได้เดินทางไปยังกรุงโรม เพราะมีผู้เทศนาข่าวประเสริฐที่กรุงโรมแล้ว

(โรม 15:23-24) เขาได้เทศนาข่าวประเสริฐในทุกพื้นที่ใกล้เขา เขาอยากให้คริสตจักรที่กรุงโรมช่วยเขาเดินทางเผยแพร่ไปถึงประเทศสเปน การเดินทางนั้นจะเปิดโอกาสให้เขาได้เทศนาและมีสามัคคีธรรมที่กรุงโรมและช่วยให้เขาเข้าถึงภูมิภาคที่ข่าวประเสริฐยังเข้าไม่ถึง

► จงอธิบายว่าคริสเตียนทุกคนและคริสตจักรทุกที่เป็นหนี้ต้องสนับสนุนการประกาศข่าวประเสริฐอย่างไรบ้าง? (หากจำเป็น ให้ดูหมายเหตุ 1:15 ในบทแรก)

(โรม 15:25-29) ประการแรก เขาจะเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อนำของถวายจากคริสตจักรของคนต่างชาติไปมอบให้แก่คริสตจักรของคนยิว ของถวายนี้นี้สำคัญมาก โดยการส่งมอบของถวายนี้นี้ คนต่างชาติจะยอมรับว่าตนเป็นหนี้คนยิว เพราะคริสเตียนชาวยิวนำข่าวประเสริฐมาให้พวกเขา คนยิวยอมรับว่าคน

ต่างชาติอยู่ในคริสตจักรเดียวกันโดยยอมรับของถวาย จะไม่มีการแบ่งแยกศาสนาคริสต์ นี่จึงเป็นเหตุผลที่เปาโลขอให้พวกเขาอธิษฐานที่ผู้เชื่อชาวยิวจะยอมรับของถวาย

(โรม 15:30-33) เขาขอให้พวกเขาอธิษฐานที่เขาจะได้รับการปลดปล่อยจากอันตรายคนยิวที่ไม่เชื่อที่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อเขาจะมากกรุงโรมได้ คำอธิษฐานนี้ได้รับคำตอบ ถึงแม้ว่าไม่ใช่ในลักษณะที่เขาเลือกก็ตาม เปาโลมาถึงกรุงโรมในฐานะนักโทษหลังจากที่ถูกผู้ปกครองชาวยิวจับกุมที่กรุงเยรูซาเล็ม ถูกผู้ปกครองชาวโรมันนำตัวส่งไปยังกรุงโรมเพื่อการไต่สวน (เรื่องราวอยู่ในพระธรรมกิจการ เริ่มต้นที่กิจการ 21:26 ไปจนจบ) เราไม่รู้ว่าเปาโลได้เดินทางไปยังประเทศสเปนหรือเปล่า

► เรามองเห็นถึงการเตรียมของพระเจ้าในเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของเปาโลอย่างไรบ้าง ถึงแม้ว่าการเดินทางไปยังประเทศสเปนไม่ได้เกิดขึ้นอย่างที่เขาวางแผนไว้?

ศึกษาเนื้อหา – พระธรรมโรมส่วนที่ 8

บทสรุปของบทที่ 16

ในจดหมายฝากฉบับนี้มีคำทักทายซึ่งระบุชื่อมากกว่าจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ ของเปาโล อาจเป็นเพราะว่าเขาไม่เคยไปที่กรุงโรมมาก่อน เขากล่าวถึงคนรู้จักทั้งหมดของเขาซึ่งอยู่ที่นั่น เพื่อจะช่วยเหลือเขาจากความสัมพันธ์กับคริสตจักร

► ให้นักศึกษาคนหนึ่งอ่านพระธรรมโรม 16 ให้กลุ่มฟัง

หมายเหตุ ศึกษาไปที่ละเอียด

(โรม 16:1-2) เพื่อบอกว่าจะอยู่กับคนที่ถือจดหมายฉบับนี้ เปาโลบอกกับพวกเขาให้ช่วยนางในพันธกิจของนาง เพราะนางช่วยตอบสนองความจำเป็นต่าง ๆ ของคนจำนวนมาก คนที่เราควรจะช่วยเหลือสนับสนุนมากที่สุดก็คือคนที่เป่าพรต่อคนอื่นอยู่แล้ว

(โรม 16:3-4) อควิลลา กับนางปริสคาได้เลี้ยงชีวิตเพื่อเปาโล (ดูที่ โรม 18:1-3, 24-26 เกี่ยวกับประวัติเพิ่มเติมของพวกเขา)

(โรม 16:7, 11, 21) เปาโลระบุชื่อญาติของเขาในพระคัมภีร์ข้อเหล่านี้

(โรม 16:13) หญิงที่ถูกกล่าวถึงอาจจะไม่ใช่มารดาของเปาโลตามตัวอักษร รูปสี่อาจเป็นบุตรของซีโมนแห่งไซรินซึ่งแบกไม้กางเขนของพระเยซูเนื่องจากในพระธรรมมาระโก 15:21 กล่าวถึงชื่อของเขาราวกับว่าเขาเป็นที่รู้จักต่อคริสตจักรในภายหลัง

(โรม 16:17-18) มีคนที่พยายามแยกคนอื่น ๆ ออกจากความจริงซึ่งเป็นรากฐานของคริสตจักร เพื่อจะสร้างผู้ติดตามของตนเอง พวกเขาไม่ได้กำลังรับใช้พระคริสต์ แต่กำลังรับใช้ความปรารถนาของตนเอง คำสอนของพวกเขาขัดแย้งกับหลักคำสอนที่ถูกต้องเกี่ยวกับความรอด (ดูใน 3 ยอห์น 1:9-10 และใน 2 เปโตร 2:1-3)

(โรม 16:19) เราจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับความจริงให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้ เราไม่จำเป็นต้องรู้มากเกี่ยวกับความชั่วร้าย ผู้คนที่ศึกษาสิ่งชั่วร้ายต่าง ๆ ก็เผชิญหน้ากับอันตรายของการดึงดูดอันล่อแหลมและความคิดที่บิดเบือน

(โรม 16:20) คริสตจักรจะมีชัยชนะสุดท้ายเหนือซาตานผ่านพระราชกิจแห่งพระคริสต์ (ปฐมกาล 3:15)

(โรม 16:22) เทอริทิสไม่ได้เป็นผู้เขียน แต่เป็นคนช่วยเขียนข้อความในจดหมายตามที่เปาโลบอกให้เขียน

(โรม 16:25-27) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อ้างอิงถึงสาระสำคัญของจดหมาย สังเกตวลี “ข้าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้า” และ “เรื่องราวแห่งพระเยซูคริสต์” เขากล่าวอีกครั้งหนึ่งว่า ข้าวประเสริฐเป็นทั้งการเปิดเผยอันสดใหม่ และเป็นข่าวสารดั้งเดิมของบรรดาผู้เผยพระวจนะ เขาส่งท้ายด้วยการอ้างอิงสุดท้ายถึงพันธกิจต่าง ๆ โดยย้ำเตือนพวกเขาว่าข่าวสารมีเพื่อชนชาติทั้งปวง เป้าหมายของงานพันธกิจก็เป็นเป้าหมายเดียวกันกับที่พระเยซูกล่าวถึงในพระมหาบัญชา (มัทธิว 28:19-20) คือ เป็นการนำผู้คนเข้าสู่การเชื่อฟังพระคริสต์ พระ

ธรรมนี้สรุปจดหมายดั่งที่เริ่มต้น ดั่งที่ โรม 1:5 กล่าวว่า เหตุผลสำหรับพันธกิจคือเพื่อนำผู้คนทุกชนชาติเข้าสู่การเชื่อฟังพระเจ้า

การนำเสนอข่าวประเสริฐจากพระธรรมโรม

เราอาจอธิบายข่าวประเสริฐโดยใช้พระคัมภีร์ข้อต่าง ๆ จากพระธรรมโรม บางครั้งการนำเสนอข่าวประเสริฐเรียกว่า “ถนนสู่กรุงโรม”

ประโยคแรกของคำอธิบายสำหรับข้ออ้างอิงแต่ละข้อมีความสำคัญที่สุดที่ต้องจดจำ

โรม 3:23

“เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า”

ทุกคนทำบาปโดยทำสิ่งต่าง ๆ ที่รู้ว่าผิด พระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็นถึงปัญหาที่แท้จริงที่ผู้คนมีอยู่ พวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้า พวกเขาสนใจไม่เชื่อฟังพระเจ้า ไม่ยกเว้นใคร ไม่มีใครเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าบนพื้นฐานแห่งการทำสิ่งที่ถูกต้องอยู่เสมอ

การเน้นเพิ่มเติมเกี่ยวกับประเด็นนี้ เขาใช้ โรม 3:10 (“ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียวไม่มีเลย”) และ โรม 5:12 (“และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยย์ทุกคน เพราะมนุษยย์ทุกคนทำบาป”)

โรม 6:23

“เพราะว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

คนบาปได้รับความตายนิรันดร์ แต่พระเจ้าทรงเสนอชีวิตนิรันดร์ให้เป็นของประทานทางพระเยซู พระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็นว่าเพราะอะไรบาปจึงเป็นสิ่งร้ายแรง โทษทัณฑ์แห่งบาปถูกส่งต่อไปยังทุกคน เนื่องจากบาป บาปเป็นความตายนิรันดร์ ความตายนิรันดร์เป็นการพิพากษาของพระเจ้าที่คนบาปทุกคนสมควรได้รับ

ตรงกันข้ามกับความตายซึ่งเป็นสิ่งที่เรากระทำแล้วจึงได้รับ พระเจ้าทรงเสนอของประทานแห่งชีวิต ซึ่งไม่ได้เป็นสิ่งที่เรากระทำแล้วจึงได้รับ

โรม 5:8

“แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ สิ้นพระชนม์เพื่อเรา”

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์จัดเตรียมของประทานของพระเจ้าเพื่อเรา

พระเจ้าไม่เต็มพระทัยให้เรารับการพิพากษาที่เราสมควรได้รับ เพราะว่าพระองค์รักเรา พระองค์จึงจัดเตรียมวิธีสำหรับเราเพื่อได้รับพระคุณ พระเยซูสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาเพื่อเราจะได้รับการยกโทษ พระเจ้าไม่คอยให้เราทำสิ่งที่ทำให้สมควรได้รับความรอด ความรอดมาถึงเราในขณะที่เรายังเป็นคนบาป พระเจ้าไม่ได้เสนอความรอดให้แก่คนดี แต่เสนอความรอดให้แก่คนบาป

โรม 10:9

“คือว่าถ้าเขาจะยอมรับด้วยปาก...และเชื่อในใจ...เขาจะรอด”

ข้อกำหนดเดียวสำหรับความรอด คือการที่คนบาปยอมรับว่าตนเองเป็นคนบาปและเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าสำหรับการยกโทษ

แล้วการกลับใจใหม่เล่า? ถ้าหากคนยอมรับว่าเขาทำผิดและต้องการได้รับการยกโทษแล้ว เขาก็บอกเป็นนัยว่าเขาเต็มใจจะเลิกทำบาป

โรม 10:13

“เพราะว่า ผู้ที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด”

ข้อเสนอแห่งความรอดมีเพื่อทุกคน ไม่มีใครถูกยกเว้น ไม่มีคุณสมบัติอื่น ๆ อีก

โรม 5:1

“เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราจึงอยู่อย่างสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า”

การเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าทำให้เราเป็นสหายของพระองค์ ไม่ถูกนับว่ามีความผิดอีกต่อไป

การมีสันติกับพระเจ้าหมายความว่า เราไม่เป็นศัตรูของพระองค์อีกต่อไป เราคืนดีกับพระเจ้า บาปที่แยกเราออกจากพระเจ้าถูกนำออกไปแล้ว การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมหมายถึงการถูกนับว่าไม่มีความผิด การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อหมายถึง การเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นทั้งหมดสำหรับการยกโทษของเรา

โรม 8:1

“เพราะฉะนั้นไม่มีการลงโทษคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์”

เนื่องจากเราได้รับการเชื่อมต่อกับพระเจ้า เราจึงไม่ถูกลงโทษเนื่องจากบาปที่ได้กระทำอีกต่อไป

พระคริสต์ดำเนินชีวิตอันไร้บาป และทำให้ข้อเรียกร้องเกี่ยวกับความยุติธรรมสำเร็จด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนไม้กางเขน โดยความเชื่อเรามองว่าเราเป็นเหมือนกับพระองค์ และพระเจ้ายอมรับเราพร้อมกับพระองค์ พระเจ้าปฏิบัติต่อเราราวกับว่าเราไม่เคยทำบาปมาก่อน

บทสรุป

จงอธิบายว่าผู้ไม่เชื่อได้รับความรอดได้โดยอธิษฐานต่อพระเจ้า สรรภาพว่าคุณเป็นคนบาป และขอการยกโทษบนพื้นฐานของเครื่องบูชาของพระเยซูสำหรับคุณ

สำหรับการเรียนรู้และฝึกฝน

วิธีที่ดีที่สุดสำหรับการเรียนรู้และฝึกฝนใช้เครื่องมือนี้ คือให้ทำเครื่องหมายพระคัมภีร์ที่จะใช้ในพระธรรมโรมโดยวงกลมหรือขีดเส้นใต้ในพระคัมภีร์ของคุณก่อน จากนั้นใส่หมายเลขข้าง ๆ แต่ละข้อแสดงลำดับที่จะใช้ ตัวอย่าง เช่น เขียนเลข 1 ข้างพระคัมภีร์ข้อที่จะใช้เป็นอันดับแรก

ฝึกฝนนำเสนอข่าวประเสริฐ อ่านพระคัมภีร์แต่ละข้อและให้คำอธิบายแต่ละข้อ ให้แน่ใจว่าคุณได้รวมแนวคิดต่าง ๆ ที่อยู่ในประโยคแรกของแต่ละข้อเอาไว้ด้วย จากนั้น เพิ่มคำอธิบายต่าง ๆ ที่จำเป็นโดยประโยคอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ ไม่จำเป็นต้องใช้คำที่จัดให้ไว้ในบทเรียนนี้

ฝึกฝนจนกว่าคุณสามารถทำได้โดยไม่ต้องดูเครื่องมืออะไร ยกเว้นพระคัมภีร์

คำถามทบทวนบทที่ 12

- (1) จงอธิบายวิธีการที่วัฒนธรรมใหญ่สามวัฒนธรรมได้จัดเตรียมโลกสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐในศตวรรษที่ 1
- (2) อัครทูตเปาโลแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าวางแผนให้ข่าวประเสริฐไปถึงคนต่างชาติเสมอได้อย่างไร?
- (3) ของถวายสำหรับคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มมีความสำคัญมากเพราะอะไร?
- (4) เปาโลไปถึงกรุงโรมได้อย่างไร?

คำถามเพื่อการทบทวนและการทดสอบท้ายบท

คำถามทบทวนบทที่ 1

- (1) เพราะอะไรเปาโลจึงเขียนจดหมายถึงผู้เชื่อชาวโรมัน?
- (2) เพราะอะไรเปาโลจึงวางแผนไปที่กรุงโรม?
- (3) คำว่าพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในจดหมายฝากในพันธสัญญาใหม่มีความหมายว่าอะไร?
- (4) การเป็นขึ้นจากความตายพิสูจนถึงสภาพพระเจ้าของพระเยซูอย่างไร?
- (5) อธิบายคำว่า *ชาติอื่น ๆ* (โรม 1:14)
- (6) เพราะอะไรผู้ประกาศข่าวประเสริฐจึงเป็นหนี้ที่จะแบ่งปันข่าวประเสริฐ?
- (7) ความจริงอันเป็นศูนย์กลางและสำคัญที่สุดในพระธรรมโรมคืออะไร?
- (8) ความตายในพระธรรมโรมมีความหมายว่าอะไร?
- (9) ตามพระธรรมโรม ใครคือคนที่ถูกละเว้นจากการพิพากษาของพระเจ้า?

คำถามทบทวนบทที่ 2

- (1) ผู้คนได้รับการสำแดงทั่วไปผ่านวิธีการใดบ้าง?
- (2) คนทั้งปวงรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับพระเจ้าแม้ว่าไม่มีพระคัมภีร์?
- (3) การสำแดงพิเศษคืออะไร?
- (4) การนับถือรูปเคารพคืออะไร?

(5) ระบุสองวิธีที่ความเลื่อมใสส่งผลกระทบต่อการคิดของคน

คำถามทบทวนบทที่ 3

(1) พระคัมภีร์เกี่ยวกับยุคสุดท้ายอธิบายถึงอะไร?

(2) คนยิวคาดหวังว่าพระเจ้าโปรดปรานพวกเขาเพราะอะไร?

(3) คนได้รับการทำให้เป็นคนชอบธรรมได้อย่างไร?

(4) คนแสดงว่าตัวเขามีความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้อย่างไร?

(5) การเข้าสู่หน้ตเป็นเครื่องหมายถึงอะไรสำหรับคนยิว และเป็นเครื่องหมายถึงอะไรสำหรับคริสเตียน?

คำถามทบทวนบทที่ 4

(1) จงอธิบายถึงแนวคิดของกาลวินเกี่ยวกับ “พระคุณทั่วไป”

(2) จงอธิบายถึงแนวคิดของเวสลีย์ เกี่ยวกับ “พระคุณที่มาก่อน”

(3) ในโรม 3:19 “ปิดปากทุกคน” หมายความว่าอะไร?

(4) ผลประโยชน์ยิ่งใหญ่ของคนยิวที่ถูกกล่าวถึงในโรมบทที่ 3 คืออะไร?

(5) รูปแบบต่าง ๆ แห่งการนมัสการมีประโยชน์ต่อเราอย่างไร?

(6) โรม 3:10-18 แสดงให้เราเห็นถึงอะไร?

(7) ใครอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ? (โรม 3:19-20)

คำถามทบทวนบทที่ 5

- (1) คนที่มีความเชื่อแบบที่ทำให้รอดได้ต้องเชื่ออะไร?
- (2) การลบบาปแก้ไขปัญหारेื่องใด?
- (3) การลบบาปแก้ไขปัญหาได้อย่างไร?
- (4) การนับเป็นคนชอบธรรมมีความหมายว่าอะไร?
- (5) คนสับสนุนธรรมบัญญัติว่าเป็นมาตรฐานแห่งความชอบธรรมอย่างไร? (โรม 3:31)
- (6) พระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับพระคุณที่มีต่ออับราฮัมคืออะไร?
- (7) ดาวิดกล่าวเกี่ยวกับการนับเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่ออย่างไร?
- (8) ลูก ๆ ฝ่ายวิญญาณของอับราฮัมคือใคร?
- (9) เราได้จากโรม 5:15 ว่าพระเจ้าเสนอความรอดให้แก่ทุกคนได้อย่างไร?

คำถามทบทวนบทที่ 6

- (1) การเข้าใจว่าบาปคืออะไรมีความสำคัญเพราะอะไร?
- (2) ความหมายของบาปโดยเจตนาคืออะไร?
- (3) ความคิดผิด ๆ ที่เปาโลตอบสนองในพระธรรมโรม 6 คืออะไร?
- (4) การตายต่อบาปหมายความว่าอะไร?
- (5) การอยู่ใต้พระคุณหมายความว่าอะไร?
- (6) การอยู่ใต้ธรรมบัญญัติหมายความว่าอะไร?

(7) การรับใช้ทั้งพระเจ้าและบาปเป็นไปไม่ได้เพราะอะไร?

(8) คำว่ามนุษย์เก่าหมายความว่าอะไร?

คำถามทบทวนบทที่ 7

(1) จงระบุสองเหตุผลที่ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพิธีและธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับพลเมืองในพันธสัญญาเดิมยังคงมีความสำคัญอยู่

(2) การตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติมีความหมายความว่าอะไร?

(3) การใช้คำว่าในเนื้อหนังสองแบบมีอะไรบ้าง?

(4) ธรรมเนียมปฏิบัติทำให้บาปร้ายแรงกว่าเดิมได้อย่างไร?

(5) ธรรมเนียมปฏิบัติมีประโยชน์ต่อการประกาศข่าวประเสริฐเพราะอะไร? คำถามทบทวนบทที่ 8

(1) เป็นไปไม่ได้ที่ธรรมเนียมปฏิบัติจะเป็นเครื่องมือสำหรับความรอดเพราะอะไร?

(2) ผู้เชื่อไม่ได้อยู่ในเนื้อหนังอีกต่อไปแล้วมีความหมายความว่าอะไร?

(3) ธรรมเนียมปฏิบัติชี้แนะชีวิตคริสเตียนอย่างไร? (4) พยานแห่งพระวิญญาณคืออะไร?

(5) ความรอดสุดท้ายคืออะไร?

(6) จะเกิดปัญหาอะไรขึ้นหากเราปฏิเสธเรื่องการที่ร่างกายจะเป็นขึ้นมาจากความตาย?

(7) ความมั่นคงของผู้เชื่อคืออะไร?

คำถามทบทวนบทที่ 9

(1) เราารู้ว่าพระเจ้าประสงค์ให้เราเข้าใจถึงความยุติธรรมของพระองค์ได้อย่างไร?

- (2) การเห็นว่าพระเจ้าเที่ยงธรรมเป็นเรื่องสำคัญเพราะอะไร?
- (3) มุมมองจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าคืออะไร?
- (4) ประเด็นหลักของพระธรรมโรม 9 คืออะไร?
- (5) สิทธิพิเศษฝ่ายวิญญาณของคนอิสราเอลคืออะไร?
- (6) ความเชื่อมโยงห้าประการระหว่างศาสนาคริสต์กับลัทธิยูดาคืออะไร?
- (7) พระธรรมโรม 9 กล่าวเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงเลือกยาโคบว่าอะไร?
- (8) เราชื่นชมยินดีในอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าได้เพราะอะไร?

คำถามทบทวนบทที่ 10

- (1) ประเด็นหลักของพระธรรมโรม 10 คืออะไร?
- (2) คนยิวพยายามทำให้ตนเองเป็นคนชอบธรรมอย่างไร?
- (3) เรารู้ว่าคนที่เสียชีวิตก่อนพระเยซูเสด็จมาไม่ได้รับความรอดโดยการงานต่าง ๆ ได้อย่างไร?
- (4) ความรอดอยู่ในจิตใจและอยู่ในปากของเรามีความหมายว่าอย่างไร?
- (5) ข่าวสารเกี่ยวกับมิชชันนารีมีความเร่งด่วนเพราะอะไร?
- (6) จงอธิบายถึงตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับกิ่งของต้นไม้ในพระธรรมโรม 11
- (7) จงระบุพระสัญญาสามประเภทในพันธสัญญาเดิม

คำถามทบทวนบทที่ 11

- (1) จงอธิบายภาพประกอบของเครื่องบูชาที่เสียชีวิต

(2) ต้องเกิดอะไรขึ้นกับเรา เราจึงจะอุทิศตัวต่อพระเจ้าได้โดยสมบูรณ์?

(3) เราควรถ่อมใจเพราะอะไร?

(4) จงอธิบายคำว่าพี่น้องที่อ่อนแอกับพี่น้องที่เข้มแข็ง

(5) พวกเขาได้เซอร์คิโอใคร?

คำถามทบทวนบทที่ 12

(1) จงอธิบายวิธีการที่วัฒนธรรมใหญ่สามวัฒนธรรมได้จัดเตรียมโลกสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐในศตวรรษที่ 1

(2) อัครทูตเปาโลแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าวางแผนให้ข่าวประเสริฐไปถึงคนต่างชาติเสมอได้อย่างไร?

(3) ของถวายสำหรับคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มมีความสำคัญมากเพราะอะไร?

(4) เปาโลไปถึงกรุงโรมได้อย่างไร?

หนังสือที่แนะนำให้อ่าน

อัลฟอร์ด, เฮนรี่. *The Greek New Testament*. ชิคาโก: มูดีเพรส, 1968. มีพร้อมอยู่ออนไลน์เช่นกันที่:
<https://studylight.org/commentaries/eng/hac.html>

เกรทแฮร์ส, วิลเลียม. "Romans" ใน *Beacon Bible Commentary, Vol. VIII*. คันทันซิติ: ปีคอนฮิลล์เพรส, 1968. มีพร้อมอยู่ออนไลน์เช่นกันที่:
<https://archive.org/details/beaconbiblecomme0000grea/page/n19/mode/2up>

คินลอร์, เดนนิส. "Lectures on Romans" ชุดอดิโ. วิลมอร์, เคนตักกี: ฟรานซิสแอสเบอร์ไชไซตี้.

เวสเลย์, จอห์น. *Explanatory Notes Upon the New Testament*. ลอนดอน: เอฟเวิร์ธเพรส, 1976. มีพร้อมอยู่ออนไลน์เช่นกันที่: <https://studylight.org/commentaries/eng/wen.html>

เวสเลย์, จอห์น. *Wesley's Works*. โดยเฉพาะดังต่อไปนี้:

- "Justification by Faith" <https://holypoys.org/justification-by-faith/>
- "Predestination Calmly Considered"
<https://holypoys.org/predestination-calmly-considered/>
- "Dialogue between a Predestinarian and His Friend"
<https://holypoys.org/john-wesleys-dialogue-between-a-predestinarian-and-his-friend/>
- "The Origin, Properties, and Use of God's Law"
<https://holypoys.org/john-wesley-on-the-origin-properties-and-use-of-gods-law/>
- "The Law Established by Faith: Discourse I"
<https://holypoys.org/the-law-established-through-faith-discourse-1/>

- “The Law Established by Faith: Discourse II”
<https://holyjoys.org/john-wesley-on-the-law-established-through-faith-discourse-2/>
- “First Dialogue between an Antinomian and His Friend”
<https://holyjoys.org/first-dialogue-between-an-antinomian-and-his-friend/>
- “Second Dialogue between an Antinomian and His Friend”
<https://holyjoys.org/second-dialogue-between-an-antinomian-and-his-friend/>

โยคুম, เดล. *Dr. Yocum Teaches the Epistles of Paul*. Salem, ໂຕໄສໂອ: ໑໙໙໒.

พระธรรมโรม

บันทึกงานมอบหมาย

ชื่อนักศึกษา _____

บทเรียน	งานมอบหมาย งานเขียน	การฝึกฝนบทเทศนา/บทเรียน	
1		วันที่	ประเภทของกลุ่ม
2			
3			
4			
5		บทที่ 9	
6		งานมอบหมายงานสนทนา	
7			
8			
9		คะแนนสอบได้	
10			
11			

เราสามารถสมัครเพื่อขอรับประกาศนียบัตรการสำเร็จหลักสูตรจาก Shepherds Global Classroom ได้ที่
เว็บเพจของเราที่ www.shepherdsglobal.org ใบประกาศนียบัตรสามารถส่งต่อทางดิจิทัลจากประธาน
ของ SGC ไปที่ผู้สอนและผู้ประสานงานซึ่งกรอกใบสมัครแทนนักศึกษา